

MIKSI
ARMO
MUUTTA A KAIKEN

Chuck Smith

SISÄLLYSLUETTELO

Johdanto: Rakkaussuhde Jumalaan	3
1. Anteeksiannettu!.....	8
2. Ovi joka ei ole koskaan kiinni	15
3. Taivaassa ei ole suosikkeja.....	22
4. Armon muotokuva.....	31
5. Vain yksi askel kerrallaan	38
6. Puutarha eikä tehdas.....	46
7. Siunauksiin uskominen	54
8. Taistelu alkaa.....	61
9. Todella vapaa!.....	69
10. Eivätkö he vallan villiinny?	75
11. Ansoja ja maamiinoja	82
12. Kaikki tai ei mitään	89
13. Kuninkaallista väkeä	96
14. Meidän ainoa velvollisuutemme	103

JOHDANTO: RAKKAUSSUHDE JUMALAAN

Oletko koskaan miettinyt tämän yksinkertaisen lauseen merkitystä: “Jumala rakastaa sinua”? Se ilmaisee todennäköisesti kaikkein tärkeimmän totuuden, minkä kukaan voi koskaan käsittää: Jumala on kutsunut meidät rakkaudentäyteiseen suhteeseen kanssaan. Meidän osuutemme on yksinkertaisesti vain luottaa ja uskoa siihen syvään hoivaan ja myötätuntoon, jota Jumala niin vapaasti ojentaa meille.

Kuinka kaunista on kokea sitä vapautta ja iloa, minkä rakkaudellinen Jumalasuhte saa aikaan! Kuinka surullista onkaan, että niin moni haluaa välttämättä suhtautua Jumalaan lakihenkisesti. Heidän vanhurskautensa perustuu siihen, mitä he voivat tehdä Herralle sen sijasta, mitä Hän on jo tehnyt heidän puolestaan. He tekevät pitkän listan “Älä tee sitä, tee tämä” asioista voidakseen pysyä yhteydessä Herraan.

Minulle ei ole täysin vierasta tällainen masentava ja kielteinen vanhurskauskäsite. Lapsuudessani pidin itseäni koko korttelin jumalisimpana lapsena, koska en tehnyt tiettyjä asioita. En tupakoinnut. En tanssinut. En käynyt elokuvissa. Minulle oli opetettu, että nuo asiat olivat hyvin synnillisiä. Niinpä en ainoastaan välttänyt niitä, vaan uskoin lisäksi olevani paljon vanhurskaampi kuin heikommat ystäväni, jotka osallistuivat noihin menoihin. Ajattelin olevani paljon hurskaampi kuin papin poika, jonka tiedettiin poimivan maasta tupakan tumppeja ja polttavan niitä salaa. Minä olin kaiken tämän yläpuolella ja olin varma, että Jumalakin oli sen huomannut.

Minulla oli kuitenkin eräs iso ongelma. Vaikka en käynytkään elokuvissa, halusin kuitenkin kovasti nähdä Lumikki-elokuvan, ja koin tästä syyllisyyttä. Joka sunnuntai-ilta “tulini uudelleen pelastetuksi” ja lupasin Jumalalle, että seuraava viikko tulisi olemaan erilainen. Olin onnekas, jos suhteeni Häneen kesti maanantain aamiaiseen asti.

Koska vanhurskauteni perustui tahdonvoimaani ja yrittämiseeni, tuli suhteestani Jumalaan ennen pitkää valtava stressinaihe. Joka kesä osallistuin seurakuntamme nuorten leirille. Viimeisenä iltana rakensimme ison nuotion ja kokoonnuimme sen ympärille laulamaan hengellisiä lauluja, kuten “Luovutan kaiken” ja “Seuraan Sinua, Herrani”. Tämän tunnepitoisen hetken aikana meidän piti kirjoittaa paperille elämänavalua, jonka halusimme Jumalan muuttavan tai lupaus, jonka halusimme antaa. Sitten jokainen meistä otti männynkävyn, tungimme lupauspaperimme sen sisään ja heitimme kävyn tuleen. Katselin männynkävyni palamista kyynelten valuessa poskillani.

Kerroin Jumalalle, että tahdoin Hänen rakkautensa täyttävän koko elämäni, ja että halusin antaa itseni täysin Hänen palvelukseensa.

Nuotiopaikalta meidät ohjattiin pienen pöydän luo, jolle leirin johtajat olivat jättäneet pinon kortteja, joissa luki: "Minä lupaan, Jumalan armon kautta, etten tulevana vuotena tule astumaan elokuvateatteriin, en tule tupakoimaan, en tule juomaan alkoholipitoisia juomia, en tule kiroilemaan enkä käymään tansseissa." Me allekirjoitimme nämä lupauskortit ja kannoimme niitä mukanamme lompakoissamme koko vuoden ajan.

Pidin huolella jokaisen lupaukseni - mutta päädyin sen tähden myös voimia vievään, lakihenkiseen Jumalasuhteeseen. Minulla oli hyvin vähän iloa vaelluksessani Kristuksen kanssa, koska olin sidoksissa Jumalaan sopimukseni kautta. En voinut rikkoa lupaustani, olinhan sen allekirjoittanut ja päivännyt, ja kuljetinhan minä sitä takataskussanikin. Ei, minä olin omistautunut pitämään lupaukseni ja uskoin vahvasti, että Jumala oli minulle jotain velkaa yrityksieni johdosta. Jumalan tuli olla hyvä minua kohtaan tai ainakin parempi kuin niitä muita kohtaan, jotka eivät pitäneet lupauksiansa Hänelle.

Kuvittele, millainen shokki minulle oli se kun ystäväni, jotka eivät olleet läheskään niin hurskaita kuin minä, voittivat kilpailun, jossa yritimme arvata montako hedelmäkarkkia mahtuu tiettyyn purkkiin. Tulin tästä vihaiseksi ja kyselin, "Jumala, miksi Sinä et siunannut minua? Tiedäthän Sinä, että minä ansaitseen voittaa enemmän kuin nuo toiset!" Mitä enemmän mietin asiaa, sitä enemmän hämmennyin. Minä olin pitänyt oman puoleni sopimuksesta, mutta Jumala ei näyttänyt huomaavan sitä ollenkaan. Tunsin itseni jatkuvasti jymäytetyksi.

Tietysti aina silloin tällöin olin rehellinen itseäni kohtaan ja aloin nähdä, että en ollut läheskään niin vanhurskas kuin halusin kuvitella olevani. Tiesin, että asenteeni ei useinkaan ollut sellainen, mitä sen olisi pitänyt olla. Joinakin elämäni hetkinä tiesin, että olin täysin Jumalan tahdon ulkopuolella. Muistan erään kerran lukioaikana, kun hiivin salaa elokuvateatteriin. Tunsin seuraavat kuusi kuukautta syvää syyllisyyttä siitä, että olin rikkonut lupaukseni. Luovuin usein ajatuksesta, että Jumala tulisi koskaan näkemään hyväksi siunata minua. Minulla oli mielessäni monta rukouspyyntöä, mutta mikä oikeus minulla olisi pyytää Häneltä yhtään mitään, kun olin niin täysin epäonnistunut Hänen silmissään?

Tällainen raskas, taakoittava ja tekoihin perustava vanhurskaus oli kuvassa mukana vielä hengellisen työurani alkupäivinä Arizonan Tucsonissa. Ei kestänyt kauankaan ennen kuin tajusin, että hengelliseen työhön täytyisi kuulua muutakin kuin se, mitä minä olin kokemassa. Myös Jumalasuhteeseeni tulisi kuulua jotain enemmän. Asiaa pahensi se, että seurasin eräiden sen ajan evankelistojen kokouksia, kun he matkasivat osavaltioni läpi ja näin kuinka heidän telttansa olivat täpötäynnä ihmisiä, jotka tulivat uskoon ja toiset näyttivät kokevan ihmeperantumisia.

Kaipasin nähdä tuon kaltaista voimaa omassa elämässäni ja palvelutehtävässäni. Siksi aloin sinnikäästi etsiä Jumalaa rukouksen ja paastoamisen kautta Tucsonin erämaassa. Lähdin yksin luontoon odottamaan Herraa mukanaani ainoastaan vesipullo, Raamattu ja muistivihko. Kerjäsin Jumalalta Hänen siunaustaan, voimaansa ja voiteltuaan elämäni. Tällaisen hengellisen treenauskerroksen jälkeen laitoin itseni uskomaan, että Jumala

tulee nyt siunaamaan seurakuntaamme, koska minä olin paastonnut ja rukoillut. Odotin hartaasti seuraavaa kokousta nähdäkseni, mitä Jumala tulisi tekemään.

Valitettavasti tulin paastoamisesta niin heikkoon kuntoon, että pystyin sunnuntaina hädin tuskin seisomaan pulpetin takana. Mieleni harhaili niin paljon, että pystyin juuri ja juuri pitämään johdonmukaisen opetuksen. Ihmiset nukahtelivat ja olin itse kovin musertunut. Olin odottanut Jumalan toimivan valtavalla tavalla, mutta sen sijaan kuulinkin vain kuorsausta oikein kuorossa. Olin turhautunut ja vihainen ja ajattelin, Mutta Jumala, etkö muka nähnyt kuinka olin paastonnut ja rukoillut? Tottahan toki Sinun pitäisi nyt siunata tätä seurakuntaa - ja myös minua, kun kerran olet sillä asialla!

Noihin aikoihin en ymmärtänyt, että paastoamiseni ja rukoukseni olivat yrityksiä vaatia Jumalalta jotain, ja että yritin pakottaa Häntä toimimaan tahtoni mukaisesti. Ajattelin, että jos ihmiset voisivat nähdä ihmeitä, sellaisia kuten Apostolien teoissa mainitaan, he tulisivat vakuuttuneiksi Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta.

Myöhemmin tulin ymmärtämään, että paras todiste, minkä me voimme maailmalle osoittaa, on se rakkaus mikä meillä on toisiamme kohtaan. Rakkaus, joka virtaa suoraan Jumalan sydäimestä. Sääntöjen ja vaatimusten mukaan eläminen ei yksinkertaisesti voi tuottaa tämän kaltaista rakkaussuhdetta. Voimme yrittää soveltaa lakia ihmissuhteisiimme, mutta Jumalan rakkaus on ainoa keino saavuttaa se vakuus ja turvallisuus, jota kaipaamme. Raamatussa meille kerrotaan, että rakkaus on lain täyttymys. Kun Jeesukselta kysyttiin, mikä oli kaikkein tärkein käsky, Jeesus vastasi, että kaikkein tärkein käsky oli rakastaa Herraa koko sydämeistämme, mielestämme, sielustamme ja voimastamme, ja rakastaa lähimmäistämme niinkuin itseämme. Rakkaus, ei laki, avaa suhteemme Jumalaan ja toinen toiseemme.

Jumala haluaa meidän kokevan sen kauniin asian, että meitä vetää Hänen puoleensa paljon vahvempi side kuin lain tuoma pakko ja syyllisyys. Jos me edelleen olisimme sidoksissa Jumalaan sääntöjä ja vaatimuksia sisältävän listan kautta, löytäisimme itsemme pian pureksimasta kuolainta ja taistelemasta ohjaksia vastaan. Siinä on iso ero, olemmeko me sidoksissa Häneen rakkauden tuoman ilon kautta vai olemmeko pakon ja syyllisyyden kahleissa.

Jumala ei koskaan tarkoittanut, että loppumaton, ulkoisia paineita sisältävä lista sitoisi Hänen kansaansa. Jumalasta ei ole miellyttävää kuulla meidän ruikuttavan ja valittavan, "Voi surku! Taas minun täytyy mennä kirkkoon, kun minulla olisi sata muuta asiaa, joita tekisin mieluummin. Mutta jos en mene, Jumala ei rakasta minua enää ja pastorikin tulee katsomaan minua pahasti, kun en ollut kuuntelemassa hänen saarnaansa."

Jos huomaamme meitä painavan tällaiset raskaat asenteet, on se varma merkki siitä, että emme toimi rakkaussuhteessa Jumalaan. Olemme sen sijaan langenneet lakihenkisyyteen. Jumalalla on varattuna meille ehdottomasti paljon parempaa kuin tällainen kolkko, rakkaudeton olotila!

Jumala ei koskaan tehnyt pitkää sopimusta, jossa sanotaan, "Jos pidät kaikki nämä Minun ehtoni, sitten Minä rakastan sinua ja siunaan sinua; mutta jos rikot yhdenkin osan sopimuksesta, kaikki yrityksesi ovat tyhjiä ja mitättömiä, ja sinä joudut valtakuntani

ulkopuolelle!” Kristityt eivät ole sidoksissa Jumalaan minkään raskaan sopimuksen perusteella. Paavali julisti, että ainoa asia, mikä häntä pakotti, oli Jeesuksen Kristuksen rakkaus (2.Kor.5:14).

Jumala teki kärsivällistä työtään elämässäni useiden vuosien ajan, ennen kuin minä pystyin vapautumaan omavanhurskauteni kahleista. Olin kuullut vuosien ajan, kuinka useat ihmiset tulivat suuresti siunatuiksi lukemalla Roomalaiskirjettä. Koska olin jatkuvasti etsimässä jotain siunausta, päätin lopulta paneutua siihen itsekin. Ja kuitenkin yrityksistäni huolimatta, minun oli vaikea ymmärtää tätä kirjettä. Päätin kuitenkin itsepintaisesti jatkaa sen lukemista ja toivoin löytäväni sen, mitä muut olivat pitäneet siinä niin merkittävänä.

Eräänä päivänä opiskellessani tätä mahtavaa kirjaa, Jumala teki suorastaan vallankumouksen suhteessani Häneen. Hän kirkasti minulle tuon yksinkertaisen ja paljon käytetyn, mutta harvoin ymmärretyn sanan “armo” merkityksen. Siitä ajasta eteenpäin minulla alkoi olla niin vapaa ja rakkaudellinen Jumalasuhte, etten enää välittänyt ollenkaan, tulisinko ikinä näkemään mahtavia ihmeitä palvelustyössäni. Ymmärsin, että vaikka minulla olikin taipumuksena kompastella ja kaatua, virheeni eivät vieroittaneet minua Jumalasta. Suhteestani Kristukseen tuli yhä vähemmän vuoristoradan kaltainen, hurjine ylä- ja alamäkineen, ja enemmänkin tasainen kyyti Hänen ihmeellisessä rakkaudessaan.

Kuvittelenhan miltä minusta tuntui silloin, kun löysin tämän syvällisen totuuden, “Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?” (Room.8:31). Monen vuoden ajan olin työskennellyt sen harhakäsityksen vallassa, että Jumala oli minua vastaan. Kuvittelin Hänen odottavan minun astuvan harhaan, jotta Hän voisi lähettää murskaavan, tulisen tuomion päälleni. Lopultakin ymmärsin, että Jumala tahtoi minun nauttivan rauhasta, jonka Hänen ehdoton rakkautensa meille tuo – Hän ei tahtonut minun olevan sen pelon vallassa, jota lakihenkisyys tuottaa. Aloin nyt suhtautua Jumalaan aivan uudella tavalla.

Opin, että lain tarkoitus oli palvella suojelevana oppaana Jumalan kansalle. Sen tuomat rajoitukset toimivat kuten vanhempien antamat turvaohjeet, ainoana tavoitteenaan taata lapsen hyvinvointi. Kun me löydämme Jumalan ihmeellisen armon, meidän ei enää tarvitse olla lain lukitsemina. Voimme kohdata elämän vapaina, koska rakastamme Jumalaa emmekä halua minkään haittaavan rakkaudentäyteistä suhdettamme Häneen. Kun saamme kokea iloa, jonka Jumalan kanssa yhdessäolo tuo tullessaan, me emme tule haluamaan välillemme mitään puomeja tai esteitä.

Itse asiassa, mitä enemmän me koemme Jumalan rakkautta, sitä enemmän Hänestä tulee elämämme ensisijainen kaipauksen kohde ja keskipiste. Lain pakkokeinot käyvät tarpeettomiksi. Haluamme miellyttää Jumalaa yksinkertaisesti siksi, että rakastamme Häntä.

Suurin ilon aihe elämässä onkin se, kun elämme aidossa rakkaussuhteessa Jumalaan. Kun tiedämme Hänen olevan meidän puolellamme ja rakastavan meitä, tuottaa se suurimman turvallisuuden tunteen, minkä kukaan voi koskaan kokea. Se, että löysin Jumalan mahtavan armon, oli koko hengellisen elämäni tärkeimpiä tapahtumia. Opin

suhtautumaan Jumalaan aivan uudelta pohjalta: ei enää omien tekojeni kautta eikä minun vanhurskauteni perusteella, vaan sen kautta, että Jumala rakastaa minua Jeesuksessa Kristuksessa.

Tätä on armo, ja tämä tekee elämän elämisen arvoiseksi. Itse asiassa, se tekee elämän – todellisen elämän, runsaan elämän, täyden ja tyydyttävän elämän ollenkaan mahdolliseksi. Sillä kun meidän silmämme avautuvat näkemään sen hämmästyttävän totuuden, että Jumalasuhteemme ei olekaan riippuvainen hiekanjyvien kokoisista omista yrityksistämme, vaan että se perustuu Hänen muuttumattoman ja rakkaudellisen luonteensa mahtavaan kallioon, silloin elämä avaa meidän eteemme kirkkain värein aivan upeita mahdollisuuksia.

Armo muuntaa autiot ja koleat aukeat rikkaiksi ja vehreiksi laitumiksi. Se muuttaa hampaita kirskauttavan työvelvollisuuden rakkaudelliseksi, innokkaaksi palvelukseksi. Se muuttaa omien epäonnistuneiden yrityksiemme tuottamat kyyneleet ja syyllisyyden tunteet ikuisiksi iloksi ja nauruksi, joita Jumalan oikealla puolella meille runsaasti tarjotaan. Armo muuttaa kaiken!

Oletko sinä löytänyt tämän Jumalan armossa elämisestä nousevan syvän ilon? Ota ystävällisesti vastaan tämä muistutus siitä, että meidän asemamme Jumalan edessä ei riipu meidän omista heikoista yrityksistämme, vaan siitä mitä Hänen kaikkivaltias käsivartensa on jo tehnyt puolestamme! Missä tahansa oletkaan hengellisessä vaelluksessasi, kutsun sinua nyt hetkeksi tutkiskelemaan kanssani tätä Jumalan ihmeellistä armoa, joka on meitä varten vuodatettu.

Koska totuushan on, kuten tiedät: Armo muuttaa kaiken!

1

ANTEEKSIANNETTU!

Kuuntelin eräänä iltana entisen ulkoministerin, Henry Kissingerin puhetta. Hän kertoi siinä yleisölle, että hänen ensimmäinen virheensä on mainittu hänen omaelämäkerrassaan sivulla 1159. Hän totesi myös, että se oli hänen viimeinen virheensä.

Jos minä kirjoittaisin omaelämäkertani, ensimmäinen virhe luultavasti löytyisi jo kirjan esipuheesta, ellei jopa jo itse sisällysluettelosta! En milloinkaan haluaisi yrittää seistä Jumalan edessä nojautuen omaan hyvyyteeni. En ole erityisen turmeltunut ja epämoraalinen henkilö; mutta totuus on, etten ole läheskään riittävän hyvä tullakseni hyväksytyksi täysin pyhän Jumala edessä.

UMPIKUJA-VANHURSKAUS

Eräs hyvin yleinen tapa yrittää tulla vanhurskaaksi on se, että määritellään, mikä on tai mikä ei ole vanhurskautta; asetetaan jonkinlainen säännöstö ja yritetään sitten elää täyttäen nämä säännöt. Tässä on vain eräs ongelma: kukaan ei koskaan elä täysin omien sääntöjensä mukaisesti, niinpä haalimme kokoon suuren määrän selityksiä sille, miksi epäonnistumme. Kaikkein yleisin selitys on se, että epäonnistumisemme ei oikeastaan olekaan meidän syytämme.

Jos pudotan lasin ja se menee rikki, syynä siihen ei ole minun huono koordinoitokyky, vaan se, että joku soitti minulle huonoon aikaan tai että muut pitivät liian paljon meteliä viereisessä huoneessa, joten minun tekemäni töppäys onkin oikeastaan heidän syynsä. "Katso, mitä sait aikaan!" sanon. "Sinä sait minut tekemään sen, joten syy ei ole minussa." Kukaan ei halua ottaa syytä niskoilleen.

Tämä asenne on peräisin Aadamin ajoista. Hän syytti Eevaa omasta epäonnistumisestaan. "Nainen, jonka annoit minulle vaimoksi", Adam sanoi Jumalalle, "hänen syytensä on, että olen tällainen kuin olen" (lue 1.Moos.3:12). Sananlaskujen kirja julistaa, "Voi sukupolvea, joka on omissa silmissään puhdas, vaikka ei ole pesty saastastaan" (Snl.30:12).

Jos luulet olevasi hyvin puhdas, mutta sinua ei ole pesty saastastasi, silloin vanhurskaus on kaukana sinusta. Raamatussa sanotaan, "Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ei ole meissä... Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänestä valhettelijan eikä hänen sanansa ole meissä" (1.Joh.1:8,10). Jumalan Sana ilmoittaa ongelmamme selkeästi: "Koko maailma on syyllinen Jumalan edessä...Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla" (Room.3:19,23).

Aina kun yritämme perustaa vanhurskaudemme sääntöjen noudattamiseen, on meidän lopulta pakko myöntää, että toimimme liukuvan asteikon mukaan. Näytän moraalisesti aina paremmalta omissa silmissäni kuin sinun silmissäsi, ja sinä tulet aina näyttämään minun silmissäni moraalisesti huonommalta, kuin miten itse näet itsesi. Voin tarkastella elämäsi ja nähdä kaikenlaisia puutteita, mutta kun tarkastelen itseäni, ne huomaamani muutamat puutteet eivät näytä ollenkaan niin pahoilta.

Kuitenkin se vanhurskaus, jonka voin saavuttaa omilla teoillani, on vain vaelevanhurskautta. Raamattu julistaa: "Me olemme kaikki kuin saastaa, ja kaikki meidän vanhurskaudemme ovat kuin likaiset rievut" (Jes.64:6 KJV).

Jos suhteemme Jumalaan riippuisi siitä että olisimme vanhurskaita ja hyviä, emme koskaan siinä onnistuisi.

On melkein koomista nähdä joidenkin ihmisten mahtailevan rievuissaan. He astelevat kopeina, viestiten muille: "Olen pyhempi kuin te muut". Heitä ympäröi pramean uskonnollisuuden ja ylihengellisyyden ilmapiiri. He puhuvat vain hiljaisella äänellä, koska he ajattelevat, että se kuulostaa pyhältä ja hurskaalta. He käyttävät puhekielenään vain vanhanaikaista Raamatunkieltä, koska se kuulostaa joidenkin mielestä paljon hurskaammalta kuin tavallinen puhekieli. Me näemme heidän näin kukkoilevan hurskaudessaan, astelevan mahdikkasti, komeillen ... ja Jumala vaan pudistaa päätänsä ja sanoo, "Likaiset rievut."

Jos suhteeni Jumalaan perustuisi minun vanhurskauteeni ja hyvyyteeni, en koskaan siinä onnistuisi. Olen täysin epäonnistunut. Olen Jumalan kirkkautta vailla. Parhaiten toimin silloin, kun minulla on menossa hyvä päivä, biorytmini ovat kohdallansa ja kaikki on sujumassa hyvin. Oloni on tosi makee. Mutta jopa parhaimpinakin päivinäni Jumala katsoo alas ja toteaa, "Likaiset rievut." Parhaimmatkaan yritykseni eivät yksinkertaisesti ole riittäviä.

Kun yritän noudattaa lakia, tuotan tuomion itselleni, koska oikea laki käsittelee sisäisiä asenteitamme. Kun aikaisemmin työskentelin vielä omavanhurskauden standardin mukaisesti, huomasin, että paheksuin joitain asioita, joita muut ihmiset tekivät. Jopa katkeroiduin. Huomasin vihaavani tiettyjä ihmisiä ja kadahdin ja himoitsin sitä, mitä he omistivat. Ymmärsin, että olin rikkonut näin omat sääntöni ja tuhonnut suhteeni Jumalaan. En voinut tehdä muuta kuin aloittaa kaikki uudelleen alusta.

Ikävä kyllä, juuri kun aloin tuntea että oikea Jumalasuhteeni oli rakentumassa uudelleen, jotain tapahtui. Poltin päreeni ja taas putosin alas. Minun oli pakko aloittaa jälleen kerran kiipeämään ylöspäin hyvien tekojen tikapuita pitkin, kunnes saavutin poikkipuun, jolla viimein tunsin, että minulla oli yhteys Jumalaan. Olin juuri ja juuri ehtinyt sille tasolle, kun joku toimi typerästi liikenteessä ja minä kajautin, "Idiootti, mistä sait ajokorttisi?" Koko kiipeämisprosessi sai taas alkaa alusta.

MIKÄ ON STANDARDIMME?

Niiden, jotka uskovat, että he kelpaavat Jumalalle ilman Jeesusta, tulee tarkastella muutamaa tärkeää kysymystä. Jos he uskovat pääsevänsä taivaaseen saavuttamalla

tietyn hyvyyden asteen, minkälaisen standardin mukaan heidän tulee elää? Mitä Jumala odottaa heiltä? Niin monet sanovat, "Olen pohjimmaltani kiltti ja hyvä ihminen ja olen valmis seisomaan Jumalan edessä omien ansioitteni pohjalta."

Mutta nuo ihmiset eivät ota huomioon sitä, että Jumalan standardit ovat erilaiset kuin meidän standardimme. Jeesus osoitti meille, mitkä Jumalan vaatimukset ovat niiden suhteen, jotka pyrkivät taivaaseen omien voimiensa varassa, kun Hän sanoi, "Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen" (Matt.5:48). Jos joku haluaa oikeaa suhdetta Jumalaan, häneltä vaaditaan täydellisyyttä – ei vain sitä, että ihminen yrittää kovasti, tai että hän on täysin vilpitön, vaan että hän virheettömästi suorittaa kaiken, minkä Jumala koskaan tarkoitti ihmisen suorittavan. Tämä on Jumalan standardi. Selvästi niillä, jotka uskovat voivansa ansaita ikuisen elämän hyvillä töillensä, on vääristynyt käsitys Jumalan pyhyydestä ja siitä, mitä oikea suhde Jumalaan käsittää.

Mikäli me aiomme asettaa vanhurskaalle käytökselle standardin, meidän tulee käyttää sitä, minkä Jeesus Kristus asetti. Jeesus on ainoa henkilö, jonka elämä innoitti Jumalaa sanomaan: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt" (Matt.3:17). Voidaksemme nauttia yhteydestä Jumalaan, meidän tulee olla yhtä vanhurskaita kuin Jeesus. Joh.16, jakeissa 8 ja 10, Jeesus sanoi, "Ja kun Hän [Pyhä Henki] tulee, niin Hän näyttää maailmalle todeksi... vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää näe minua." Jeesuksen taivaaseen nousu toimi Jumalan todistuksena maailmalle Hänen pojastansa. Oli kuin Jumala olisi sanomassa, "Tällaisen vanhurskauden Minä hyväksyn taivaaseen." Jeesuksen elämä on ainoa vanhurskauden standardi. Jos haluan olla Jumalan hyväksymä, minun täytyy olla yhtä vanhurskas kuin Jeesus Kristus. Jumalan Sana osoittaa, että Jumala hyväksyy vain yhdenlaisen vanhurskauden: Kristuksen itsensä vanhurskauden. Niinpä jos haluamme seistä Jumalan edessä omien hyvin tekojemme perusteella, meidän tulee elää elämä, joka on samanmittainen sen hyvyyden kanssa, minkä näemme Jeesuksessa.

Mutta ymmärrän, että se on mahdotonta. En voi koskaan saavuttaa sen kaltaista vanhurskautta. Jeesus itse sanoi, "Minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssaan" (Matt.5:28). Hän sanoi, "Minä sanon teille: jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion" (Matt.5:22). Lisäksi Hän sanoi, "Rakastakaa vihamiehiänne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat. Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä solvaavat. Jos joku lyö sinua poskelle, tarjoa hänelle myös toinen poski; häneltä joka ottaa takkisi, älä kiellä paitaasikaan. Anna jokaiselle, joka pyytää sinulta; ja joka ottaa sinun tavaroitasi, älä pyydä niitä takaisin" (Luuk.6:27-30). Ja Hän komensi meitä myös, "Rakastakaa vihamiehiänne ja tehkää hyvää ja lainatkaa, toivomatta saavanne mitään takaisin!" (Luuk.6:35).

Kuinka kukaan voi olla noin vanhurskas? Tiedän, että minä en siihen pysty. Olen täysin epäonnistunut. Tarkoittaako tämä sitten sitä, että minun täytyy olla ikuisesti erossa Jumalasta? Onko olemassa mitään keinoa, jonka avulla voisin päästä nauttimaan Jumalan seurasta? Täytyykö minun jatkuvasti elää tässä tyhjiydessä, turhautuneena, etsien ja tavoitellen jotakin, mitä en voi koskaan saavuttaa?

Jotta meillä olisi mitään toivoa Jumalan anteeksiannosta, sen perusteena täytyy olla jokin muu kuin meidän tekemme. Kuten Paavali julistaa, "Lain tekojen kautta ei yksikään ihminen tule vanhurskaaksi Hänen edessään" (Room.3:20).

Jotta pääsisimme nauttimaan yhteydestä Jumalan kanssa, sille täytyy olla perusteena muu, kuin meidän oma vanhurskaudemme. Säännöt, jotka Jumala on asettanut vanhurskaudelle, ovat aivan liian tiukkoja meille noudatettaviksi. Emme kykene siihen. Ainoa toivomme on, että meille on valmistettu toisenlainen vanhurskaus, joka perustuu aivan eri toimintaperiaatteeseen eikä meidän omiin tekoihimme.

Jumalan kiitos, sellainen toimintaperiaate on! Sitä kutsutaan nimellä armo.

MITÄ ON ARMO?

Sanan armo alkuperäinen merkitys on "kauneus". Uudessa Testamentissa armo tarkoittaa Jumalan ansaitsematonta suosiota. Armo on sitä, että Jumala antaa minulle jotain, mitä minä en voi itse saavuttaa. Armo on sitä, että Jumala hyväksyy minut, vaikka en sitä ansaitsekaan enkä ole sen arvoinen.

Raamattu opettaa, että minä vastaanotan armon sen kautta, että uskon ja luotan Jumalaan. Hepr.11:6 julistaa, että ilman uskoa on mahdotonta miellyttää Jumalaa. Pyhä Jumala antaa meille anteeksi yksinkertaisesti siksi, että uskomme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen kuolemaansa meidän puolestamme. Kun panemme luottamuksemme Häneen, taulumme pyhitään puhtaaksi.

On mahdotonta tulla anteeksiannetuksi noudattamalla jotain lakia tai uskonnollista järjestelmää. Kristuksen oli välttämättä mentävä ristille luodakseen perustan, jolla minä voin lähestyä Jumalaa.

Kun Jeesus rukoili Getsemanen puutarhassa, Hän sanoi, " Isä, jos sinä tahdot, niin ota minulta pois tämä malja; tapahtukoon kuitenkin sinun tahtosi, eikä minun." (Luuk. 22:42). Tällä Hän tarkoitti, "Jos olisi mahdollista, että ihmiset voisivat pelastua millään muulla keinolla kuin Minun kuolemani kautta – jos he voisivat pelastua olemalla uskonnollisia, jos he voisivat saavuttaa jollain keinoin heidän oman vanhurskaitensa – sitten en haluaisi mennä ristille. Ole hyvä, äläkä vie minua tähän kauheaan koettelemukseen." Mutta muuta keinoa ei ollut, ja niin Jeesus meni ristille ja kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista. Hänen kuolemansa teki Jumalalle mahdolliseksi ojentaa Hänen armonsa sinulle ja minulle.

Ehkä eräs esimerkki voisi selvittää tätä asiaa. Kuvittelepa, että sinua syytettäisiin rikoksesta. Sinua syytetään siitä, että olet ilman lupaa käynyt naapurisi kiinteistössä. Puolustusasianajajat tietävät kaksi eri tapaa päästä eroon tästä syytteestä. Joko pyrit osoittamaan, ettet koskaan tunkeutunut hänen kiinteistöönsä tai esität todisteet siitä, että sinulla oli täydet oikeudet käydä siellä.

Sovelletaanpas tätä logiikkaa nyt hengelliseen tilanteeseemme. Jumala syyttää meitä siitä, että olemme syntisiä – että me kapinoimme Hänen lakiaan ja Hänen tahtoonsa vastaan. Hän syyttää meitä epävanhurskaudesta.

Kuinka me voisimme vapautua näistä syytteistä? Emme voi sanoa, että olemme

syttömiä, sillä me olemme syllisiä. Kaikkihan meistä ovat tehneet syntiä. Emme voi myöskään sanoa, että meillä oli oikeus tehdä mitä teimme, sillä meillä ei ollut siihen mitään oikeutta. Toimintamme oli selvästi väärin. Miten laki voisi olla meille hyödyksi silloin, kun kaipaamme anteeksiantoa? Vastaus kuuluu, että laista ei ole siinä meille mitään hyötyä. Meillä ei ollut oikeutta tehdä sitä, mutta teimme sen silti, ja näin me seisomme syllisinä.

SUURI PANKKIRYÖSTÖ

Vaihdetaanpa esimerkkiä. Oletetaan, että ryöstäisin pankin tahallani ja tietoisesti. Olen lain tuomitsema, koska en voi sanoa enkä todistaa, etten sitä tehnyt. Pankissa oleva videokamera oli kuvannut minut itse teossa. En myöskään voi sanoa, että minulla oli oikeus toimia niin, koska pankkiryöstö ei sisälly kansalaisoikeuksiimme. Näin ollen minulla ei ole mitään keinoa saada anteeksi lain puitteissa.

Oikeudenkäynnin aikana voisin yrittää sanoa, "Lupaan, etten enää koskaan ryöstä yhtään pankkia. Tästä lähtien aion elää hyvää, siistää elämää. En enää koskaan ota keneltäkään mitään vääryydellä." Tämä ei silti vapauta minua siitä, mitä olen jo tehnyt. Voisin yrittää sanoa, että minulle pitäisi antaa anteeksi, koska tein niin paljon hyvää varastamillani rahoilla. Annoin osan kirkolle ja ruokin perheeni. Mutta minun "vanhurskaat" tekoni eivät riitä vastapainoksi eivätkä ne voi vapauttaa minua syllisyydestä.

Tuomari saattaa määrätä minut maksamaan pankille takaisin anastamani rahat. Osana minun tuomiotani hän voi määrätä minut noukkimaan tyhjiä tölkkejä moottoritien pientareilta ja auttaa siten pitämään kotiseutuni kauniina. Saatan viettää loppuelämäni tekemällä hyviä asioita, mutta en voi silti saada tehtyä tekemättömäksi. Mitkään lain teot eivät voi pyyhkiä syllisyyttäni pois. Menneisyyteni vääryydet ovat edelleen olemassa. Olen rosvo ja tuomio on selvä.

Miksi sitten hengellisissä asioissa niin monet ihmiset pyrkivät väittämään olevansa viattomia Jumalan edessä hyvien tekojensa nojalla?

Moni meistä reagoi syntiimme, syllisyyteemme ja vääryyteemme pahoittelemalla ja tekemällä uusia päätöksiä. Haluamme hyvittää tekomme ja kääntää uuden lehden. Nuo ponnistelut eivät voi kuitenkaan voittaa meille anteeksiantoa. Edes meidän parhaimmatkaan yrityksemme eivät voi ottaa pois syllisyyttä siitä, mitä olemme jo tehneet. Emme voi koskaan tulla vanhurskautetuiksi hyvien tekojen kautta. Edes koko elämän kaikki hyvät teot yhteensä eivät voi sovittaa yhtäkään syntiä.

Jumalan anteeksiannon perusteena on se, että Hän uhraisi ainokaisen Poikansa. Koko syllisyytemme - kaikki meidän menneisyytemme ja tulevaisuutemmekin väärinteot - laitettiin Jeesuksen Kristuksen maksettavaksi. Hän oli viaton, täydellinen Karitsa, joka ei tiennyt synnistä mitään. Hän kuoli meidän edestämme. Hän kantoi meidän syllisyytemme; Hän kärsi ja kuoli meidän syntiemme tähden. Paavali kirjoitti: "Hänet, joka ei synnistä tiennyt, Jumala teki meidän tähtemme synniksi, jotta me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi" (2.Kor.5:21). Jeesus tuli synniksi meidän tähtemme, jotta me voisimme saada armahduksen Hänen kauttaan. Toisin sanoen

Hän vaihtoi paikkaa meidän kanssamme. “ Tehän tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon: hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte” (2.Kor.8:9). Hän on ottanut meidän syntimme ja antanut ne meille anteeksi sen kautta, että me yksinkertaisesti uskomme ja luotamme Häneen.

JEESUS, MEIDÄN TOIVOMME

Kun Jumala asetti Jeesuksen päälle meidän kaikkien syntivelat, Kristus sai tuomion, joka kuului meille meidän syntiemme takia. Hän otti vastaan meidän ansaitsemamme rangaistuksen, joka Raamatun ilmoituksen mukaan on kuolema (ks. Room.6:23). Jumala on ilmoittanut, että jos me uskomme Jeesukseen Kristukseen meidän Herranamme ja Vapahtajanamme, meille annetaan anteeksi jokainen vääryys, jonka olemme koskaan tehneet. “Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä”, sanoo 1.Joh.1:7. Tätä puhdistusta ei laki voisi koskaan tuottaa; se on armon aikaansaamaa.

Voimme yrittää ja pinnistää päästäksemme taivaaseen omin voimin tai me voimme asettaa uskomme Jeesukseen.

Tosiasia on, että usko on meidän ainoa toivomme. Meidän hyvät tekomme tai pyrkimyksemme tai työmme eivät voi koskaan ansaita meille Jumalan anteeksiantoa. Paavali julistikin voimakkein sanoin, “ Mutta joka ei tee töitä, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi” (Room.4:5). Hänelle, joka ei tee tekoja sen eteen, vaan yksinkertaisesti uskoo, sille Jumala lukee osaksi vanhurskauden. Jumala antaa meille tämän anteeksiannon, koska uskomme siihen valmiiseen työhön, jonka Jeesus Kristus on tehnyt meidän puolestamme.

VALINTA ON SINUN

Sinulla on edessäsi valinta: voit yrittää kovasti päästä taivaaseen omien ponnistelujesi avulla ja yrittää olla yhtä hyvä kuin Kristus, tai sitten voit asettaa uskosi Jeesukseen ja saat silloin lahjana oikean aseman Jumalan edessä Hänen armonsa kautta.

Itselleni tämä on helppo valinta. Tiedän, ettei minulla ole mitään mahdollisuutta päästä taivaaseen hyvien tekojeni perusteella. Olen toivottomasti tuomittu tekemiäni syntieni pohjalta. Minulla ei ole mitään mahdollisuutta siihen, että Jumala ottaisi minut vastaan ilman Hänen armoaan.

Mahtava uutinen on, että Jumala on valmistanut meille tien hyväksyntäänsä. Jumala, joka on ehdottoman pyhä ja puhdas ja niin vanhurskas, ettei mikään synty voi oleskella Hänen lähellä, on valmistanut keinon, jonka avulla ihmiset, kuten me, voivat olla yhteydessä Häneen. Kun me uskomme tähän uhraukseen, minkä Jeesus Kristus teki meidän edestämme – meidän sitä ansaitsematta - Isä suo meille täydellisen anteeksiannon.

Tämä on armon evankeliumia. Jokainen meistä voi olla yhteydessä Jumalaan, vaikka olemmekin kaukana täydellisyydestä. Meillä on silti mahdollista olla kaunis suhde

Jumalaan Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen välityksellä.

Kun me suhtaudumme Isään uskon kautta Hänen Poikansa välityksellä, meillä on vahva suhde. Olemme silloin Jumalan lapsia. Koska Hän on meidän Isämme, meidän ei tarvitse aprikoida, olemmeko arvollisia tulemaan Hänen luokseen. Emme tule oman arvollisuutemme perusteella, vaan sen pohjalta, että meillä on henkilökohtainen suhde Häneen.

Juuri tästä on armon evankeliumissa kyse. Jumala näkee meidät niinkuin emme olisi koskaan syyllistyneet yhteenkään rikkomukseen Häntä vastaan. Minulla on kuitenkin vaikeuksia nähdä itseni tällä tavoin. Katson itseäni peilistä ja sanon, "Chuck, olet syntinen. Et voi hallita ruokahaluasi, sinulla on niin monia puutteita." Ja kuitenkin Jumala katsoo minua ja sanoo, "Anteeksiannettu". Hän rakastaa minua ja hyväksyy minut sellaisena kuin olen, koska olen Jeesuksessa Kristuksessa. Samoin kuin Hän on hyväksynyt oman Poikansa, Hän nyt hyväksyy minut. Paavali kertoo meille, että olemme hyväksytyt "Rakastetussa" (Ef.1:6 KJV). Tämä Rakastettu on Kristus; ja sinä, ollessasi Kristuksessa, olet Jumalan hyväksymä samalla lailla kuin Kristus on hyväksyty.

Siksi armon evankeliumi onkin kaikkein parhain uutinen, jonka olen koskaan kuullut. Jumala antaa meille anteeksi, koska me uskomme Hänen Poikaansa, jonka Hän lähetti kuolemaan syntiemme takia. Kaikki syntimme on pyyhitty pois. Syyllisyydestämme ei enää löydy kirjanpitoa. Kuten Paavali sanoo meille: " Oi, kuinka onnellisia ovat ne, joiden rikokset on anteeksi annettu ja joiden synnit on peitetty. Voi, miten onnellinen on se mies, jolle Herra ei lue syntiä " (Room.4:7,8).

Jumalan lapsina meillä on täysi oikeus tulla Isämme luo ja pyytää Häneltä mitä vain saatamme tarvita. Meillä on täysi oikeus luottaa Isämme viisauteen joko myöntää tai kieltää pyyntömme sen mukaan, minkä Hän tietää olevan parasta meille. Voimme luovuttaa itsemme taivaallisen Isämme haltuun. Hän rakastaa meitä hyvin paljon. Hän antaa meille vain sen, mikä meille on parasta.

Kuinka suuri ilo onkaan tietää se, että Jumala haluaa lahjoittaa meille Hänen rakkautensa rikkauden ja täyteen - ei siksi että me ansaitsisimme sen, vaan koska Hän rakastaa meitä. Tämä on armon evankeliumi Jeesuksessa Kristuksessa!

2

ОВИ ЈОКА ЕИ ОЛЕ КОСКААН КИИНИ

Niin ihmeellinen kuin se onkaan, anteeksianto on vain toinen puoli armon evankeliumin tarinasta. Monet ihmiset uskovat sen, että Jumala on antanut meille anteeksi Kristuksessa. Heillä on kuitenkin vaikeuksia hyvien uutisten toisen puoliskon kanssa: kun me vain uskomme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan pitää meitä vanhurskaina.

Kaikkihan eivät tätä usko – eivät läheskään kaikki. Erinäiset ryhmät ovat perustaneet monenlaisia standardeja vanhurskaudelle, mutta he ovat harvoin yhtä mieltä siitä, mitkä noiden normien tulisi olla.

ONKO OK KÄYTTÄÄ KULTAA VAI EI?

Ei niin kovinkaan kauan aikaa sitten jotkut ryhmät opettivat, että nappien käyttäminen oli epähurskasta. He käyttivät niiden sijasta vaatteissaan koukkuja ja lenkkejä, eikä heille olisi tullut kuuloonkaan käyttää nappeja. “Sinä käytät nappeja?” he sanoivat. “Kuinka voitkaan olla niin syntinen? Häpeällistä!” Vielä nykyäänkin on olemassa ryhmiä, jotka opettavat, että kullan käyttäminen pukeutumisessa on erittäin synnillistä; et voi mitenkään olla vanhurskas, jos käytät kultaa. Kautta historian ihmiset ovat luoneet erilaisia normeja vanhurskaudelle – niiden takana on aina se ajatus, että jos he vain pitävät kiinni tästä tietystä normista, niin Jumala tulee heidät hyväksymään.

Todellinen ongelma syntyy siitä, jos yritämme perustaa vanhurskauden lakien tai tekojen pohjalle. Tosiasiaan on, että me itse harvoin elämme omien normiemme mukaisesti!

Jokainen meistä hyväksyy sellaisen moraalijärjestelmän, jota pidämme hyvänä ja oikeana. Tällainen minä todella olen tai ainakin olisin, jos ei olisi olemassa ulkopuolisia esteitä. Psykologit kutsuvat sitä nimellä “yliminä”, se on meidän ihanteellinen itsemme. Valitettavasti kukaan ei tunne tätä “ihanteellista minää.” Miksei? Koska “ihanteellinen minä” on täydellinen. Minä en edes itse asiassa tunne ihanteellista minääni, koska olosuhteet estävät minua jatkuvasti olemasta niin ihmeellinen kuin todella olen.

Yliminän lisäksi psykologit puhuvat “egosta”, “minästä”, joka on oikea ja todellinen sinä. Valitettavasti todellinen sinäsi ei koskaan täytä ihanteellisen sinäsi mittapuuta.

Jos nyt sinun yliminäsi ja minäsi välillä on valtava ero, sinua pidetään sopeutumattomana henkilönä. Toisaalta, jos tiedät ettet ole täydellinen eikä sinulla ole erityisen korkeaa mittapuuta ihanteelliselle sinällesi, silloin sinua onnitellaan hyvin tasapainoisena henkilönä.

Psykologit yrittävät usein alentaa henkilön asettamia yliminän normeja kertomalla potilaalle, että hän on asettanut itselleen epäkäytännölliset tavoitteet. “Kukaan ei ole niin täydellinen, kukaan ei ole noin hyvä”, he sanovat. “Käyttäytymisesi ei ole ollenkaan epänormaalia. Kaikki muutkin tekevät niin. Sinun ei pitäisi yrittää asettaa itsellesi noin tiukkoja normeja!” Nämä terapeutit ovat jatkuvasti yrittämässä kaventaa yliminän ja egon (minän) välistä eroa, jotta voisimme nauttia tasapainoisemmasta elämästä. He etsivät parannuskeinoa tuomalla yliminän alaspäin.

Vertaapa tätä Jeesuksen työhön. Hän ei yritä alentaa yliminää; Hän pyrkii tuomaan egon (minän) ylöspäin. Hän haluaa kohottaa todellisen sinäsi!

Vaikka todellinen minäni on selvästi ihanteellisen minäni alapuolella, olen kuitenkin vanhurskas Jumalan edessä, ja Hän näkee minut täydellisesti vanhurskaana, koska uskon Jeesukseen Kristukseen.

Tämä on armon evankeliumin toinen puoli. Ensinnäkin kaikki sinun syntisi ovat hoidetut, pestyt ja anteeksi annetut, koska sinä uskot Jeesukseen Kristukseen. Toiseksi Jumala näkee sinut vanhurskaana, koska uskot Jeesukseen Kristukseen. Siitä huolimatta, mitä olet tekemässä tai jätät tekemättä, siitä huolimatta noudatko jotain etiikkaa vai et, Jumala lukee osaksesi täydellisen vanhurskauden, koska sinä uskot Jeesukseen Kristukseen.

Tämä on se ihmeellinen evankeliumi, se hyvä uutinen. Kun saan tietää, että Jumala ottaa minut vastaan sen kautta, että uskon Jeesukseen Kristukseen ja että saan vanhurskauteni uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, se on todellakin mahtava uutinen!

OVI ON AVOINNA

Miksi tämä on niin hyvä uutinen? Koska minun ei koskaan tarvitse pelokkaana sanoa: “Voi, en uskalla mennä Jumalan luo, koska kerroin juuri valheen. Menetin juuri malttini. Petkutin juuri tuota henkilöä. Voi, nyt minulla ei ole mitään oikeutta pyytää Jumalaa auttamaan minua, koska epäonnistuin tehtävässäni.” Jos minun vanhurskauteni tulisi minun tekojeni kautta, voisi Saatana käytännössä jatkuvasti salvata oven Jumalan luo kiinni, koska en koskaan tee niin paljon kuin tunnen, että minun pitäisi. En ole koskaan niin hyvä kuin minun pitäisi olla. En ole saavuttanut yliminääni. En ole elänyt saavuttaen omat normini siitä, minkä tunnen oikeaksi. Koska en ole saavuttanut noita ihanteellisia normeja, Saatana käyttää epäonnistumistani estääkseen minua tulemasta Jumalan luo. “Sinulla ei ole mitään oikeutta pyytää Jumalaa auttamaan itseäsi, oletan juuri taas pettänyt Hänet. Sinä tiesit, että toimintasi on Jumalalle vastenmielistä, mutta teit sen joka tapauksessa. Nyt olet pulassa ja haluat Jumalan auttavan sinua. Kuvitteletko, että Hän aikoo kuunnella sinua? Ei missään tapauksessa!”

Saatana voi aina salvata kiinni oven Jumalan luo, jos hän saa minut katsomaan itseäni ja itseäni. Mutta jos minä katsonkin Jeesukseen Kristukseen ja ymmärrän, että vanhurskaus on minun, koska uskon Kristukseen, Saatana ei voi koskaan salvata sitä ovea.

Hän tulee kyllä vieläkin luokseni ja sanoo, "Chuck, olet läpimätä riiviö. Sinulla ei ole mitään oikeutta seistä ihmisten edessä ja julistaa ihmeellistä, hyvää uutista Jeesuksesta Kristuksesta. Sinulla ei ole mitään oikeutta seistä siellä ja opettaa Jumalan Sanaa. Olet epäonnistunut tällä ja tuolla alueella. Olet onneton tapaus!"

Rupean aina hymyilemään tämän tapahtuessa, sillä olen varma, että olen päässyt vähällä - tiedän hänen jättäneen mainitsematta useita asioita! Sanon hänelle, "Saatana, sinä et peloit minua syytöksilläsi. Sinä et tule onnistumaan näissä yrityksissäsi saada minut juoksemaan karkuun ja piiloutumaan. Itse asiassa tiedän oikein hyvin, että se, mitä sanot, on totta. Tiedän, että olen epäonnistunut. Tiedän, että minulla on heikkouksia. Mutta sinä et aja minua pois Jeesuksen Kristuksen luota. Sinä ajat minut Hänen luokseen, koska tiedän että ainoa toivoni on Jeesuksen Kristuksen risti!"

Niin minä pakenen ainoaan paikkaan, jossa olen turvassa. Ainoaan paikkaan, jossa minulla on toivoa. Tietenkään minulla ei ole mitään toivoa omassa itsessäni eikä omassa vanhurskaudessa. Mutta minulla on valtava toivo siinä työssä, minkä Jeesus Kristus teki puolestani ja siinä työssä, minkä Jumala on tekemässä minussa Hänen Pyhän Henkensä voimalla... Hän on muokkaamassa minua Kristuksen kuvan kaltaiseksi.

Ne asiat, joita en voi tehdä itselleni, Hän tekee minun puolestani. Niillä alueilla, joilla olin hyvin heikko, Hän on tehnyt minusta vahvan. Olen tunnistanut heikkouteni ja heittäytynyt avuttomana Häneen huomaansa. Niillä alueilla, joilla aikaisemmin olin heikko ja kompastelin jatkuvasti, seison nyt vahvana, koska Hänen voimansa on tehty täydelliseksi minun heikkoudessani (ks. 2.Kor.12:9).

En todellakaan ole vielä sellainen, kuin mitä Jumala haluaisi minun olevan. Kaukana siitä! Mutta Jumalan kiitos, että en ole sellainen kuin mitä olin. Jopa minun nykyisessä epätäydellisyyden tilassanikin, Jumala näkee minut ja pitää minua vanhurskaana ja pyhänä. Siksi en koskaan halua tulla kiinniotetuksi missään muualla paitsi Kristuksessa Jeesuksessa. Meidän ei koskaan tule nähdä itseämme erillään Hänestä.

VANHURSKAUDESSA EI OLE ERI ASTEITA

Jos Jumala on lukenut meille osaksemme Kristuksen vanhurskauden, koska olemme uskoneet Häneen, olisi hulluutta yrittää edistää tätä vanhurskautta tekemällä töitä. Me emme voi parantaa Jumalan vanhurskautta. Ei ole mitään keinoa, millä voisimme parantaa sitä oikeaa asemaa, jonka Hän on meille jo lukenut. Olemme vanhurskaita. Se on Jumalan tilinteko elämästämme, koska uskomme ja luotamme Jeesuksen Kristuksen työhön.

Meidän vanhurskaudemme on nyt ja ikuisesti seurausta meidän yksinkertaisesta uskostamme Jumalan Poikaan, Jeesukseen.

Kukaan ei tule taivaassa kehuaan kuinka vanhurskaaksi he tekivät itse itsensä. Meidän ei tarvitse kuunnella Abrahamin tai Daavidin tai Paavalin kertovan loputtomiin niistä kaikista ihmeellisistä asioista, joita he tekivät saavuttaakseen vanhurskauden Jumalan edessä. Nämä miehet yksinkertaisesti uskoivat Jumalaan, ja

heidän uskonsa luettiin heille vanhurskaudeksi.

Kukaan meistä ei tule vertailemaan taivaassa hyviä tekojaan muiden kanssa, koska siellä on vain yksi, joka saa kunnian Jumalan valtaistuimen edessä. Siellä tulee olemaan vain yksi loistava tähti. Siellä ei tule olemaan jonkinlaista hengellistä kastijärjestelmää, jossa jotkut paistattelevat tekojensa kunniassa meidän toisten seisossa nurkassa ihmettelemässä, miten me pääsimme sisälle ollenkaan. Jeesus ja Jeesus yksin tulee saamaan kunnian meidän pelastuksestamme. Ilman Häntä kukaan meistä ei tulisi olemaan siellä.

Kuten Paavali sanoi, "Jumala varjelkoon minua kerskaamasta mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä" (Gal.6:14). Sillä ei ole niinkään väliä kuinka monta hyvää tekoa olemme tehneet Hänelle eikä sillä, kuinka monta ihmistä johdimme Hänen luokseen tai kuinka monta seurakuntaa perustimme Hänelle. Meidän ainoa kerskauksemme aihe on Jeesus Kristus, joka kuoli meidän puolestamme. Vanhurskaudessamme ei ole kysymys hyvistä teoista, ihmisvoimasta tai tiettyjen rituaalien tai ruokavalioiden noudattamisesta. Vanhurskaudemme - sekä tässä ajassa että ikuisuudessa - on seurausta meidän yksinkertaisesta uskostamme Jumalan Poikaan, Jeesukseen.

Uskon kautta saatu vanhurskaus poistaa kaikki eroavaisuudet niiden väliltä, jotka ovat Kristuksen omia. En ole sinua parempi, etkä sinä minua parempi. Olemme kaikki syntisiä, pelastuneita ainoastaan Jumalan ihmeellisestä armosta. Muuta tietä oikeaan asemaan Jumalan edessä ei ole. On vain yhdenlainen vanhurskaus, minkä Jumala hyväksyy, ja se on meidän hyväksemme luettu Jeesuksen Kristuksen vanhurskaus.

Jos pyrin suhtautumaan Jumalaan oman vanhurskauteni tai omien tekojeni pohjalta, tai jos odotan olevani siunattu, koska olen käyttäytynyt hyvin tällä viikolla tai olen lukenut monta Raamatun lukua tai rukoillut paljon, silloin minun suhteeni Jumalaan tulee aina olemaan heiveröinen. Joskus minusta tuntuu siltä, että suhteeni Jumalaan on hyvä ja taas joskus muulloin koen, että se on huono. Miksi? Koska yritän suhtautua Häneen oman vanhurskauteni perusteella.

Ilman armoa suhteeni Jumalaan ei ole koskaan pysyvää todellisuutta ja on mahdotonta nauttia rauhaa. Jos minun suhteeni Jumalaan riippuu siitä, miltä minusta tuntuu tai kuinka elän tai omasta vanhurskaudestani, en pystyisi suurimman osan ajasta olemaan yhteydessä Jumalaan.

Kun Jumalasuhteeni perustuu ensisijaisesti Hänen armoonsa minua kohtaan, siunauksen ovi ei tule koskaan olemaan kiinni. Jumalan siunaukset lahjoitetaan meille Hänen armonsä perusteella. Armo tarkoittaa Hänen suosiotaan, jota emme ole ansainneet. En koskaan ansaitse tai hanki siunausta. Siunaukset, jotka tulevat elämäni, perustuvat aina Jumalan minua kohtaan osoittamaan suosioon, jota en ole ansainnut. Jumala rakastaa minua niin paljon, että Hän siunaa minua joka tapauksessa. Jumala on niin hyvä! Aidoin ylistys on se, joka nousee sydämestämme itsestään silloin, kun me tunnistamme Jumalan ihmeellisen armon meitä kohtaan.

ITSEPÄINEN TAIPUMUS

Meidän on erittäin vaikea päästä vapaaksi siitä ajatuksesta, että meidän vanhurskaudemme liittyy jotenkin meidän Jumalalle tekemiin tekoihimme. Meillä on tapana pitää joitakin uskovia enemmän pyhinä kuin muita heidän suorituksiensa tähden. Voimme jopa löytää itsemme tuomitsemasta muita käyttäen tätä standardia. Jos joku ei tee saman luokkaisia tekoja tai ei ole niin innokas kuin me olemme, niin tämä henkilö ei varmastikaan ole yhtä vanhurskas kuin me olemme.

On erittäin vaikeaa poistaa tätä tekoihin perustuvaa vanhurskauden käsitystä meidän ajattelustamme. Koska tämä käsite on niin syvälle juurtunut, monet meistä käyvät jatkuvaa taistelua syyllisyyttä vastaan. Kristittyinäkin voimme löytää itsemme vahingollisista syyllisyydentunteiden kierteistä. Koska me rakastamme Jumalaa, haluamme omaksua ne henkilökohtaiset standardit, jotka ovat sopusoinnussa Jumalan lapsen identiteettimme kanssa. Nyt kun Kristus asuu minussa, haluan ilmentää Hänen rakkauttaan, joka on kärsivällinen, pitkämielinen, ystävällinen, lempeä ja armollinen.

Kuinka heikko tuo rakkaus voi kuitenkin elämässäni olla! Saatan olla ajamassa pitkin moottoritietä, kun edessäni ajava autoilija tekee tyhmän liikkeen ja vaarantaa elämäni. Hetkessä vihan tunteet valtaavat mieleni. Haluan antaa äänitorveni soida pitkään ja ajaa hänen puskurissaan kiinni ja osoittaa tuolle idiootille, mitä todella ajattelen hänen ajokyvystään. Mutta tehtyäni kaikki nämä ilkeydet, muistan että rekisterikilpeni mainitsee seurakuntani nimen. Hetkessä kaikki vanhat tutut syyllisyydentunteet virtaavat sydämeeni. Syyttävät ajatukset tulvivat mieleeni - kuten miten mahtava todistaja oletkaan! - ja ne jättivät minut tuntemaan itseni täysin epähurskaaksi. Olen taas mokaanut, taas kerran langennut Jumalan edessä ja minulla on sellainen tunne, että olen täysin Hänestä erossa.

Olemme aina ahtaalla, jos yritämme suhtautua Jumalaan yritysten ja tekojen pohjalta. Emme voi tuntea Jumalan rauhaa ennen kuin koemme Jumalan armoa.

On vaikeaa ymmärtää sitä, että vaikka käyttäytymiseni onkin väärin, sillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, että minulla on oikea asema Jumalan edessä. On niin vaikeaa pitää erillään käsitys teoista ja laista sekä käsite vanhurskaudesta! Minun käyttäytymiseni ja minun asemani Jumalan edessä näyttävät liittyvän erottamattomasti toisiinsa, mutta ne ovatkin täysin erillään toisistaan.

Totuus on, että Jumala itse on suonut minulle oikean aseman, koska uskon Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen. Jos sen kaltaisen sääntöluettelon täyttäminen, kuten "koskaan ei saa suuttua autoa ajaessa" tai "et koskaan saa menettää malttiasi lastesi kanssa", olisi voinut tuoda meidät oikeaan suhteeseen Jumalan kanssa, silloin käyttäytymiseni ja asemani Jumalan edessä liittyisivät toisiinsa. Mutta tällaisia elämää tuottavia sääntöjä ei ole olemassa, koska synti on tuonut vieraantumisen ja kuoleman. Jotta meillä voisi olla elämä, Jumalan täytyi luoda uusi liitto, joka perustuu parempiin lupauksiin kuin tekovanhurskaus. Tämä Uusi Liitto on armon evankeliumi.

ARMO JA RAUHA

Ehkä olet ollut kelvoton. Olet ollut ärtyisä ja onneton ja sinusta tuntuu, ettei Jumala voi mitenkään sinua rakastaa. Sinua todella ottaa päähän lihasi epäonnistuminen. Tiedät, että ansaitsisit vain sen, että Jumala tuomitsevasti kääntäisi kätensä sinua vastaan.

Sitten yhtäkkiä, täysin odottamatta, Jumala antaa sinulle mahtavan siunauksen. Tuolloin sydämeäsi nousee spontaani kiitos ja ylistys Jumalalle. Tämä on aidoin kiitoksen muoto - sellaista ylistystä, joka puhkeaa spontaanisti vastauksena Jumalan armoon. Tämänkaltainen ylistys sanoo, "Jumala on niin hyvä minulle. En ansaitse sitä tippaakaan."

Koska suhtaudun Jumalaan armon perusteella, en ikinä ole Hänen siunauksiensa ulkopuolella. Jos toisaalta oletan Jumalan toiminnan puolestani perustuvan minun hyvyyteeni tai tekoihini, olen pulassa suurimman osan ajasta.

Olen huomannut, että Jumalan siunauksien puuttumisella elämästäni ei ole mitään tekemistä minun ulkonaisten suoritusteni kanssa, vaan se paremminkin johtuu uskonpuutteestani Jumalan armoon. Olen oppinut, että Jumalan siunaus on varaukseton. Mitä enemmän näen Hänen siunaustansa elämässäni, sitä enemmän ymmärrän miten täysin ansaitsematon olen. Tämän totuuden tähden minulla voi olla ihmeellinen rauha. Minulla ei ole mitään syytä huoleen.

Jos me luotamme omaan vanhurskauteemme Jumalasuhteemme perustana, emme koskaan tule kokemaan pysyvää rauhaa. Jos yritämme lähestyä Jumalaa ponnistelujen ja tekojen pohjalta, tietää se aina kamppailua, pinnistämistä sekä painostavaa oloa. Tullaksemme koskaan tuntemaan Jumalan rauhan, meidän on ymmärrettävä, että tämä ihmeellinen Jumalan armo virtaa ensin meitä kohti, vaikka olemme umpimätiä ja vaikkemme sitä ansaitsekaan.

Sen jälkeen, kun hyväksymme tämän ihmeellisen armon Jumalalta, Hänen rauhansa täyttää sydämemme ja elämämme. Tiedämme, että Jumala rakastaa meitä - vaikka olemme kaukana täydellisestä, vaikka olemme epäonnistuneita. Jopa silloin kuin näyttää siltä, ettei kukaan muu rakasta meitä (ja me emme syytä heitä, koska emme edes itse rakasta itseämme), silti Jumala rakastaa meitä.

Oletko koskaan kuullut Uuden testamentin siiamilaisista kaksosista? Ne ovat ne kaksi pientä sanaa, "armo ja rauha." Ne ovat aina kytketty yhteen, tässä järjestyksessä. Voisimme sanoa, että vanhempi kaksosista on armo. Aina sanotaan armo ja rauha; emme koskaan lue tervehdystä: rauha ja armo. Miksi? Koska se olisi sama asia kuin jos vaunut yrittäisivät vetää hevosta. Oikea järjestys on aina armo ja rauha, koska me emme voi tietää Jumalan rauhaa omassa sydämessämme ennen kuin olemme ensin kokeneet Jumalan armon elämässämme.

YHTÄ PUHDAS KUIN JEESUS

Raamattu sanoo, että se, joka asettaa uskonsa Jeesukseen, on "vanhurskautettu." Mitä tämä tarkoittaa? Tämä tarkoittaa sitä, että Jumala on antanut meille sellaisen aseman

Hänen edessä kuin emme olisi koskaan edes tehneet syntiä.

Tämä ei ollut mikään pikkujuttu Jumalalle toteuttaa! Sillä jos me kaikki olemme tehneet syntiä ja olemme osuneet pieleen, miten Jumala voisi nähdä meidät sellaisina kuin emme olisi ikinä tehneetkään syntiä ja silti olla yhä oikeudenmukainen? Jos Hän näkee elämämme sellaisena kuin ne todella ovat ja Hänen on samalla toimittava oikeudenmukaisuutensa mukaisesti, miten Jumala voisi kohdella meitä täydellisinä?

Tässä tulee esille evankeliumin voima. Jumala teki synnitömän Jeesuksen synniksi meidän tähtemme. Raamattu ilmoittaa, että Jumala asetti viattoman Kristuksen päälle kaikki meidän pahat tekemme. Jeesus kirjaimellisesti otti minun paikkani ja vastaanotti rangaistuksen, joka kuului minulle, koska olen syyllinen syntinen.

Tämä on se ihmeellinen armon evankeliumi. Voimme näin saada Jumalan edessä vanhurskaan aseman, joka on ylivoimainen verrattuna siihen, minkä voisimme saavuttaa lain kautta. Vaikka kuinka huolellisesti pyrkisimmekään noudattamaan lakia, olemme aina riittämättömiä. Nyt kuitenkin tämä vanhurskaus, joka tulee uskosta Kristukseen, on lahjoitettu meille ja se on täydellinen. Siihen ei voi lisätä mitään. Kristuksessa minulla on aivan täydellinen, vanhurskas asema Jumalan edessä. Minua vastaan ei ole syytteitä. Hänen silmissään minä olen täydellinen. Tämä ei tarkoita sitä, että olisin täydellinen ihmisenä – kaukana siitä! Se tarkoittaa sitä, että Jeesus Kristus on täydellinen ja Häneen uskoessani minulla on Hänen vanhurskautensa luettuna tililleni.

Kuinka ylistänkään Jumalaa siitä, että ymmärrän Hänen armonsä, jonka Hän toi sydämeeni sekä rakkaussuhteesta, joka minulla on Hänen kanssaan! Se on muuttumaton. Se ei muutu edes silloin, kun olen masentunut tai kun olen väärässä tai vihainen. Se on jatkuvasti virtaava suhde, joka on vakaa ja aina läsnä. Hän rakastaa minua silloin, kun olen herttainen ja Hän rakastaa minua silloin, kun olen ilkeä. Kuinka hyvä onkaan ymmärtää Jumalan armo ja armon evankeliumi!

3

TAIVAASSA EI OLE SUOSIKKEJA

Oletko huomannut miten usein Jumala pelastaa seuraavaksi ne ihmiset, joiden meidän mielestä olisi mahdotonta tulla uskoon?

Calvary Chapel -seurakunnassa ei ole harvinaista, että pitkään toisistaan erossa olleet ystävät tapaavat yllättäen eteisaulassamme, katsovat kummastellen toisiaan ja sanovat yhteen ääneen, "Mitä sinä täällä teet?" On todella yllättävää nähdä toinen toisensa kirkossa, Raamattu kädessä ja hymy kasvoilla. Kumpikaan ei ollut ajatellut, että toinen voisi pelastua.

Arvelen, että alkuseurakunnassa ei kovinkaan moni ihminen rukoillut Saulin pelastuksen puolesta. He luultavasti anelivat: "Herra, ota tuo mies hengiltä. Hänhän aikoo tuhota koko seurakunnan. Pysäytä hänet, Herra!" He todennäköisesti toivoivat Jumalan pysäyttävän hänen toimintansa ankaran tuomion kautta.

Mutta Jumalalla olikin aivan toisenlainen keino pysäyttää Saul, tyystin erilainen kuin mitä he olivat ajatelleet. Jumala pysäytti Saulin elämän, kun hän oli matkalla Damaskokseen ja siellä Hän käänsi Saulin suunnan 180 astetta toiseen suuntaan. Saul uudestisyntyi ja hänestä tuli Paavali sekä historian suurin armon evankeliumin julistaja.

Jumala on erikoistunut ottamaan kaikkein epätodennäköisimpiä ehdokkaita ja tekemään heistä Hänen armonsa voitonmerkkejä. Hän pystyy tekemään kauniin muutoksen jokaisessa meistä. Hän voi muuttaa arvojärjestelmämme ja tehdä meistä uusia luomuksia Kristuksessa. Hän kutsuu meitä olemaan esimerkkejä siitä, mitä Hänen armonsa voi saada aikaan.

KUKAAN EI OLE LIIAN PIENI

Joskus teemme sen erehdyksen, että ajattelemme, että Jumala käyttää ainoastaan "erityisiä" ihmisiä - vahvoja, älykkäitä, kauniita. Emme usko, että Hänellä on paikkaa meille muille. Olemme niin väärässä!

Jumalalla ei ole "tärkeitä" ihmisiä. Jumala käyttää tavallisia ihmisiä ja työskentelee vaatimattomien ihmisten kautta. Siksi Paavali kirjoitti: "Näettehän omasta kutsumisestanne veljet, ettei montaa inhimillisesti viisasta, ei montaa mahtavaa, ei montaa jalosukuista ole kutsuttu. Vaan Jumala on valinnut sen, mikä on maailmassa hullutusta, saattaakseen viisaat häpeään ja Jumala on valinnut, sen mikä on heikkoa maailmassa, saattaakseen häpeään ne, jotka ovat voimakkaita." (1.Kor.1:26,27).

Jumala rakastaa meitä tavallista kansaa ja varustaa meidät lahjoilla, jotta voisimme

täyttää paikkamme Kristuksen ruumiissa. Jokainen kyky, joka meillä on, on lahja Hänen kädestään. Kaikki, mitä omistamme, on annettu meille. Kuten Paavali sanoi 1.Kor.4, jakeessa 7, “Mitä sinulla on, mitä et ole saanut lahjaksi?”

Miten voisin ylpeillä palvelutehtävästäni, ikään kuin sitä ei olisi minulle annettu, ikään kuin se mitä pystyn jakamaan muille olisi seurausta minun nerokudestani tai älykkyydestäni? Kaikki arvokas mikä minulla on, on tullut Jumalalta. En voi mitenkään olla ylpeä ja leuhka, ikään kuin olisin muka joku Hänestä riippumatta. Ilman Häntä en ole mitään. Ilman Häntä en voi tehdä yhtään mitään.

Ihmiset usein kehittävät liioiteltun kuvan omasta merkityksestään ja suuruudestaan ja hekumoivat paikastaan Jumalan työssä. Mutta totuus on, että Jumala ei tarvitse ketään meistä. Olen pahoillani, jos tämä saa sinut tuntemaan itsesi vähäarvoiseksi, mutta se on totuus. Hän on valinnut käyttää meitä, mutta Hänen ei tarvitse. Hän voisi yhtä hyvin käyttää jotakuta muuta.

Minusta tämä on jännittävää. Minua ei ole valittu palvelemaan, koska olen niin ihmeellinen. Jumala ei valitse meitä suuruutemme tai kykyjemme tai mahdollisuuksiemme tähden. Hän valitse meidät, koska Hän päättää valita meidät. Tärkeät, ylpeät ihmiset eivät pidä tästä. He ovat valittuna olemisen “yläpuolella”... niinpä he tavallisesti eivät olekaan valittujen joukossa. Jumala valitsee armosta. Hän valitsi minut. Hän valitsi sinut.

Taivas tulee olemaan täynnä yllätyksiä. Kun katsomme ympärillemme, ensimmäinen yllätys on nähdä kaikki ne ihmiset, joista luulimme, etteivät he koskaan onnistuisi pääsemään taivaaseen. Seuraava yllätys tulee olemaan ne, jotka istuvat eturivissä kunniapaikoilla. Me tulemme sanomaan, “Keitä nämä ihmiset ovat? En ole koskaan ennen nähnyt heitä.” “Jotkut heistä kuuluivat Calvary Chapel -seurakuntaan”, joku sanoo, “mutta missä on itse pastori Chuck?” Ja jostain hyvin kaukaa väkijoukon takaosasta, piippuhyllyltä tulen kajauttamaan, “Täällä minä olen! Jumalan kiitos, Hänen armostaan minäkin olen täällä.”

OVATKO KAIKKI SAMANARVOISIA JUMALAN VALTAKUNNASSA

Ennen kuin Paavali kohtasi Jeesuksen kasvokkain Damaskoon vievällä tiellä, hän vietti suurimman osan elämästään fariseuksena. Fariseukset, muistattehan, olivat jäseniä ankarassa, lakihenkisessä juutalaisessa lahkossa, joka vastusti voimakkaasti Jeesusta. Saat makua siitä, keitä he olivat, pohtimalla heidän rukouksiaan, joista muutamat ovat säilyneet meille asti. Joka aamu rabbit rukoilivat, “Kiitän sinua Isä, siitä, etten minä ole syntynyt ei-juutalaiseksi, orjaksi tai naiseksi.” Epäilemättä tämä oli osa Paavalinkin hartauselämää monen vuoden ajan.

Kuinka mielenkiintoista sitten onkaan, että galatalaiskirjeessä (3:28) apostoli kääntää tämän perinteisen rukouksen kaikki kolme osaa pääläelleen. Hän kirjoittaa: “Tässä ei ole juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei miestä eikä naista; sillä te kaikki olette Kristuksessa Jeesuksessa yksi.”

Jeesus on tehnyt mahdolliseksi kaikille ihmisille yhtäläisen pääsyn Jumalan puheille. Jumala vastaanottaa meidät Hänen rakkaina lapsinaan - tässä on evankeliumin kauneus.

Jeesus on suuri yhdenvertaistaja. Hänen armonsä kieltäytyy nostamasta yhtä henkilöä toisen yläpuolelle. Me kaikki olemme yhtä, koska Kristuksessa Jumala hyväksyy yhden syntisen aivan yhtä auliisti kuin Hän hyväksyy toisenkin. Jumalalle jokainen henkilö on valtavan arvokas.

Tämä evankeliumi on tehnyt valtavan suuren vaikutuksen minne päin maailmaa tahansa se on mennytkään. Ajattele naisten oikeuksia. Ennen kristinuskon saapumista Uuteen Guineaan, naiset katsottiin kelvottomiksi palvelemaan Jumalaa. Jos nainen vain koskettikin jumalanpalveluspaikkaa, hänet voitiin surmata. Tällainen toisen luokan kansalaisena oleminen loi pelon ja häpeän ilmapiirin ja johti erittäin korkeaan itsemurhien lukumäärään naisten keskuudessa. Heillä oli hyvin vähän syytä elää ja sorto oli raskasta. Kuvittele millainen vaikutus sillä oli tähän kulttuurin, kun armon evankeliumi ilmaantui paikalle. Yhtäkkiä miehet ja naiset huomasivat, ettei Kristuksessa olekaan mitään eroa miehen ja naisen välillä.

Jeesus on valmistanut yhtäläisen pääsyn Jumalan luo kaikille ihmisille riippumatta heidän väestöryhmästään. Jumala ei ota meitä vastaan vanhurskautettuina vieraina tai kaukaisina tuttavina, vaan Hänen hyvin rakkaina lapsinaan. Johannes kertoo meille, että "kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä" (Joh.1:12). Tämä on evankeliumin kauneutta.

Sillä ei ole väliä, millaisia me olemme olleet tai mitä vääryyttä olemme tehneet. Jos me asetamme uskomme Kristukseen, me saamme kaikki syntimme anteeksi. Tämän lähes käsittämättömän siunauksen lisäksi Jumala myös vastaanottaa meidät Hänen lapsinaan. Tätä Paavali tarkoitti, kun hän kirjoitti: "Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa" (Gal.3:26). Sana "lapsi" tässä kohdassa kirjaimellisesti tarkoittaa "asetettu oman pojan asemaan."

Jumalalla ei ole tärkeitä ihmisiä. Hänen armonsä kohteena eivät ole vain voimakkaat tai kauniit tai älykkäät. Hän kutsuu meitä, tavallista kansaa Hänen rinnalleen ja Hän kietoo vahvat käsivartensa meidän ympärillemme ja ottaa meidät lempeään rakkauden syleilyyn. Tätä on armon evankeliumi.

ARMOSTA VALITTU

Paavali näki koko elämänsä seurauksena Jumalan armollisesta valinnasta. Hän totesi, "Jumala näki hyväksi ... ilmaista minussa Poikansa" (Gal.1:15,16). Tämän saman Jumala haluaa tehdä meidän jokaisen elämässä. Tämän Jumala haluaa tehdä sinussa juuri nyt. Jumala haluaa sinun kauttasi ilmaista Poikansa maailmalle.

Jumala on itse asiassa työskennellyt elämässäsi siitä hetkestä lähtien, kun sinä siinnyit, tehdäkseen sinusta täydellisen välineen ilmaisemaan Hänen Poikansa. Siksi Paavali kirjoitti: "Jumala.. on minut erottanut äitini kohdusta saakka ja kutsui minut armonsä kautta" (Gal.1:15). On merkittävää nähdä, kuinka Jumala valmisti Paavalia hänen

työtehtävänsä kauan ennen kuin hän sen sai.

Jumala tiesi, että Hän tulisi tarvitsemaan erityisen henkilön tuomaan armon evankeliumin ei-juutalaisille. Tämän miehen olisi rikottava juutalaisten syvälle juurtuneet perinteet, heillä näes oli tapana klikkiytyä keskenään. He eivät sekoittuneet pakanoiden kanssa, ja he jopa kieltäytyivät syömästä heidän kanssaan eivätkä astuneet pakanoiden taloihin sisälle. Itse asiassa, kun fariseus käveli ulkona, hän piti kaapunsa tiukasti ympärillään siitä pelosta, että hänen vaatteensa koskettaisi ei-juutalaista. Jos fariseus vahingossa kosketti ei-juutalaista, hän meni kotiinsa, kylpeytyi, pesi vaatteensa eikä hän voinut mennä temppeliin enää tuona päivänä. Hän piti itseään epäpuhtaana. Kuitenkin sen miehen, jonka Jumala tarvitsisi julistamaan nämä hyvät uutiset, hänen tulisi mennä elämään ei-juutalaisten keskuuteen ja hänen pitäisi yhtyä heihin.

Kuinka mielenkiintoista onkaan, että Jumala valitsi tähän erikoistehtävään juutalaisen, joka oli kaikkein kiivain isiensä perinteiden seuraamisessa.

Kun Paavali katsoi taaksepäin, hän pystyi näkemään kuinka Jumalan käsi oli ollut hänen elämänsä päällä jo heti alusta alkaen. Koska kreikkalainen kulttuuri oli vallannut mailman, Jumalan valitseman miehen tuli tuntea hyvin sen tavat ja filosofia. Koska hän tulisi matkustamaan laajalti Rooman valtakunnan alueella ja kohtaamaan kaikenlaisia vaaroja, lähellä tuli olla Rooman kansalaisuus.

Siksi Jumala järjesti niin, että Saul syntyisi Rooman kansalaiseksi. Emme tiedä kuinka hän sai kansalaisuutensa, mutta se oli ehdottomasti suureksi eduksi Paavalille ja pelasti hänet monissa vaikeissa, jopa hengenvaarallisissa olosuhteissa (ks. Apt.22 ja 25).

Tarso, hänen kotikaupunkinsa, nautti myös vahvasta kreikkalaisesta kulttuurista. Paavalille ei ollut täysin vierasta hellenistiset tavat ja ajattelu; hän kasvoi sen keskellä. Tämä mahdollisti sen, että hän pystyi toimimaan hyvin ei-juutalaisten parissa ja hän tunsi kreikkalaisen ajattelun eri vivahteet. Hänen taustansa auttoi häntä levittämään totuudet Jeesuksesta Kristuksesta kreikkalaisten keskuudessa.

Samanaikaisesti Jumala tarvitsi henkilön, joka oli läpikotaisin juutalainen. Paavalin ollessa noin 12-vuotias, hänen vanhempansa lähettivät hänet Jerusalemiin opiskelemaan Gamalielin opetuksessa. Tämä oli yksi aikansa mahtavimmista juutalaisista oppineista. Siellä Paavali imi itseensä heprealaiskulttuurin ja perinteet, halliten Talmudin ja juutalaiset kirjoitukset. Paavalista tuli erittäin kiihkeä lain valvoja ja hän etsi parhaan kykynsä mukaan vanhurskautta lain pitämisen kautta. Paavali loisti aikalaisensa keskuudessa. Filippiäläisille hän kirjoitti: "Jos joku muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin minä voin vielä enemmän" (Fil.3:4). Pietari ja muut opetuslapset olivat taustoiltaan kalastajia tai veronkerääjiä, eivätkä he kykeneet ymmärtämään lakia niin läpikotaisin kuin Paavali.

Kun vihdoinkin koitti se päivä, että Jumala kirkasti armonsa Paavalille Damaskoksen tiellä, apostoli pystyi välittömästi sovittamaan yhteen Vanhan Testamentin kirjoitukset Jeesuksen Kristuksen äskettäisen ilmestymisen kanssa. Hän alkoi katsoa Messiasta aivan uudesta näkökulmasta käsin. Paavali oli täydellinen valinta julistamaan armon evankeliumia, koska hän jos kukaan oli etsinyt vanhurskautta lain kautta. Tässä oli

mies, joka pystyi sanomaan, “lain vanhurskauteen nähden, (minä olin) nuhteeton” (Fil.3:6). Paavali tiesi, kuinka turhaa oli yrittää tulla vanhurskaaksi lain kautta. Niinpä kun hän tuli tuntemaan Jeesuksen Kristuksen, hän otti ilolla vastaan tämän uuden vanhurskauden, joka hänelle lahjoitettiin hänen uskonsa Jeesukseen Kristukseen kautta.

MIKÄÄN EI OLE MUUTTUNUT

Paavalin tarina on dramaattinen, mutta älä hetkeäkään kuvittele, että tämänkaltainen jumalallinen valmistelu on ainutlaatuista vain Uuden Testamentin pyhille. Minä voin esimerkiksi tarkastella omaa elämääni ja nähdä, kuinka Jumala erotti minut jo äitini kohdusta siihen työhön, joka Hänellä oli minua varten varattuna.

Kun katson taaksepäin, näen eräitä huomattavia tapahtumia, jotka eivät näyttäneet niin tärkeiltä tapahtuessaan. Nyt ymmärrän, että nämä tapahtumat olivat elämässäni ikäänkuin tienristeyksiä ja ne auttoivat muovaamaan ja määrittämään kohtaloni. Katsoessani nyt taaksepäin, voin nähdä Jumalan käden kaikissa noissa tilanteissa, vaikken niihin aikoihin uskonut Jumalan käden olevan lähellänikään. Luulin, että Jumala oli hyljännyt minut. Mutta nyt ymmärrän, että Jumala työskenteli elämäni jokaisessa vaikeassa olosuhteessa, valmistakseen minua tähän työhön, jonka Hän oli minulle säätänyt. On hienoa muistella joitain päätöksiä, jotka tein kriittisillä hetkillä ja huomata, kuinka Jumalan käsi oli jo silloinkin johtamassa minua.

Me laulamme laulua, “Vapahtajani johdattaa minua koko matkan.” Näin jälkiviisaudella voin todistaa, että Jumalan käsi oli elämäni yllä aivan alusta asti. Joskus Jumala yliluonnollisesti puuttui asioihini suojellakseen minua. Hänellä oli erityinen työtehtävä minua varten ja Hän oli sovittamassa minua tuohon työhön.

Muutama viikko ennen syntymääni serkkuni kuoli aivokalvontulehdukseen. Myös siskoni oli saanut tämän kauhean taudin tartunnan. Eräänä päivänä hän sai niin vakavia kouristuksia, että perheeni arveli hänen menehtyneen. Äitini ryntäsi ulos asunnostamme ja juoksi pitkin katua paikallisen kirkon pappilaan, jossa hän laski siskoni elottoman ruumiin matolle. Pastori ja äitini alkoivat rukoilla, että Jumala toisi siskoni takaisin henkiin. Hänen silmänsä olivat vierähtäneet ympäri, hänen leukansa oli jäykkä, eikä hänellä enää tuntunut pulssia.

Kun isäni vähän myöhemmin palasi kotiin biljardisalista, hoitaja odotti häntä siellä uutisten kanssa. “Etsi vaimosi käsiisi viivyttelämättä”, hän sanoi. “Tyttäresi on kuolemaisillaan. Hän saattaa jopa olla menehtynyt.” Isäni juoksi pappilaan piestäkseen pastorin ja viedäkseen siskoni sairaalaan. Hän ajatteli, että oli naurettavaa rukoilla, kun sen sijasta tarvittaisiin lääkäriä. Mutta kun hän astui sisään ja näki missä kunnossa siskoni oli, hän tajusi, että oli jo liian myöhäistä. Hän putosi polvilleen, murtuneena Jumalan edessä.

Pastori kertoi äidilleni, “Käännä silmäsi pois pienestä tytöstäsi. Käännä katseesi Jeesukseen ja ala katsoa Herraan.” Äitini – odottaen silloin minua - nosti kasvonsa Jumalan puoleen ja sanoi: “Herra, jos Sinä palautat minulle tyttäreni, minä annan elämäni Sinulle. Minä palvelen sinua millä vaan tavalla Sinä haluat.” Siskoni parantui

siinä hetkessä. Hän alkoi itkeä, nousi istumaan, katseli ympärilleen ja halusi mennä kotiin. Vanhempani veivät hänet kotiin täysin parantuneena.

Muutama viikko myöhemmin minä synnyin ja lääkäri ilmoitti, "Teillä on poikavauva!" Isäni juoksi sairaalan käytäviä pitkin huutaen, "Kiitos Herralle, meillä on poika!" Tuolloin äitini rukoili, "Kiitos, Herra, että annoit tyttäreni minulle takaisin. Ja sen antamani lupauksen, että tulen Sinua palvelemaan, aion täyttää tämän minun poikani kautta."

Ensimmäisistä päiväistäni lähtien äitini alkoi istuttaa Jumalan Sanaa sydämeeni. Kun olin keinumassa pihalla, hän auttoi minua opettelemaan ulkoa Raamatun jakeita. Kun olin neljävuotias, hän opetti minut lukemaan Raamatun avulla. Tavasini sanoja, joita en osannut edes lausua. Myöhemmin hän muisteli niitä hetkiä, kun en vielä tunnistanut kaikkia kirjaimia ja yritin parhaani mukaan kuvailla niitä hänelle. Hän nauraen kertoi, että kutsuin v-kirjainta ylösalaisin olevaksi teltaksi. Kärsivällisyydellä ja rakkaudella äitini ravitsi ja opetti minua Jumalan pelkoon.

Seitsemänvuotiaana osasin nimetä kaikki Raamatun kirjat ja myös tavata ne. Mennessäni nukkumaan en koskaan kuullut satuja, ainoastaan Raamatun kertomuksia. Kultakutrin ja kolmen karhun sijasta vartuin Daavidin ja Mooseksen seurassa. Äitini opetti minulle, että kun Jumala on sinun kanssasi, sinun ei tarvitse pelätä mitään tai ketään. Mikään jättiläinen ei voi vastustaa sinua, kun Jumala on sinun kanssasi.

En muista aikaa, jolloin en olisi tuntenut ja rakastanut Jumalaa. Minulla ei ole minkäänlaista uskontulotarinaa. Erään kerran tein julkisen uskontunnustuksen ja minut kastettiin, mutta näyttää siltä, että äitini kohdusta saakka olen ollut Jumalalle ja Jumalan Sanalle erotettu.

Kun vartuin, valitsin urakseni neurokirurgian ja aloin ottaa kursseja, jotka valmistaisivat minua opiskelemaan kyseistä alaa. Kun kuvailin tavoitteitani äidilleni, hän aina vaan hymyili ja kannusti minua. Hän ei vielä tuolloin kertonut minulle mitään syntymäni aikoihin tekemästään, elämäni koskevasta sitoumuksestaan.

Teini-ikäisenä Jumala muutti elämäni erällä kesäleirillä, missä tein sitoumuksen tehdä Jeesuksesta Kristuksesta elämäni Herran. Jumala laittoi sydämelleni, että ihmisillä oli paljon suurempia tarpeita kuin heidän fyysiset tarpeensa. Fyysisten tarpeiden kohtaaminen tarjoaa tilapäistä apua, mutta hengellisten tarpeiden kohtaaminen auttaa ihmisiä ikuisesti. Jumala kutsui minut palvelutyöhön, jossa Hän parantaa ihmisen hengen.

Luulin, että äitini olisi erittäin pettynyt kuulleessaan, ettei hänen pojastaan tulekaan lääkäriä. Odotin perheeltäni romahtaneita hartioita ja surullisia kasvoja, kun ilmoitin heille elämäni suunnanmuutoksesta. Mutta kun kerroin äidilleni, että tunsin Jumalan kutsuvan minua pastorin työhön ja Raamattukouluun, hän vain hymyili hiljaa ja sanoi: "Se on oikein hyvä päätös, poikani." Minua hämmästytti se, ettei hän ollenkaan itkenyt tai pahastunut asiasta.

Kävin Raamattukoulun, sain koulutukseni, menin naimisiin Kayn kanssa ja yhdessä me aloitimme hengellisen työmme. Hetki ennen kuolemaansa äitini kertoi minulle tarinan

siskoni ilmeisestä kuolemasta ja lupauksestaan Jumalalle, jonka äitini oli vannonut täyttävänsä minun kauttani. Hän oli yksi kauneimmista, hurskaimmista henkilöistä, joita olen koskaan tuntenut. Hän oli syvästi hengellinen nainen ja mahtava esimerkki muille. Voin nyt katsoa ajassa taaksepäin ja nähdä, että jopa äitini kohdusta saakka minut oli erotettu Jumalan tarkoittamaan palvelustehtävään.

Tiesitkö, että sama on totta myös sinun kohdallasi? Jos uskon kautta olet sijoittanut ikuisen kohtalosi Jeesuksen Kristuksen rakastaviin käsiin, voit olla varma, että Jumala on toimimassa ja on muotoilemassa elämäsi tapahtumat ja olosuhteet kauniiksi mosaiikiksi, joka ilmentää Hänen Poikaansa ympärilläsi oleville ihmisille. Hänen kätensä on päälläsi, aivan samoin kuin se on ollut jo ennen kuin sinä synnyit.

ARMON KAUTTA KUTSUTTU

On niin tärkeää muistaa, että Jumalan käsi on päällämme armosta. Meidät kaikki on kutsuttu armosta. Kuten Paavali sanoi, "Jumala, joka jo äitini kohdusta saakka erotti ja kutsui minut armonsa kautta" (Gal.1:15, korostus lisätty). En ansaitse tulla kutsutuksi palvelemaan Jumalaa. En ansaitse pelastusta. En ansaitse taivaaseen pääsemistä. Ansaitsen kuumimman paikan helvetissä.

Silti tämä ei ole mitä Jumala on antanut minulle tai meille muille. Jumala on armollisesti suunnitellut meidän elämämme ja antanut meille jokaiselle erityisen työtehtävän. Jotkut ihmiset pystyvät täyttämään Jumalan suunnitelman heidän elämälleen vain yhden ainoan tunnin sisällä. Toiset meistä ovat hitaita ja löntystelemme eteenpäin ja meiltä vie koko elinikämmme, että saavutamme Jumalan meille asettaman päämäärän.

Jumalalla on erityinen työtehtävä jokaiselle meistä ja siksi on tarpeellista, että meitä kaikkia valmistellaan siihen työhön.

Muistathan Mordokain kysymyksen Esterille: "Kuka tietää, ehkä sinä olet juuri tällaista aikaa varten päässyt kuninkaalliseen arvoon?" (ks. Ester 4:14). Jumalan päätarkoitus Esterin olemassaoloon täyttyi vain muutamassa päivässä. Jumala koroitti hänet, johdatti hänet sisälle Persian hoviin ja teki hänestä kuningas Ahasveroksen vaimon, jotta Hän voisi Esterin esirukouksen kautta pelastaa juutalaiset.

Jumalalla on varattuna erityinen työtehtävä meille kaikille ja on välttämätöntä, että me läpikäymme tietyt valmistelut tätä työtä varten. Monet meistä viettävät suurimman osan elämästä näissä valmisteluissa, ennen kuin hetki koittaa. Täyttettyämme Jumalan elämällemme asettaman tarkoituksen, tulemme nukkumaan pois. Jumalan tarkoitukset meitä varten ovat tulleet täytetyksi.

Mistä tahansa me löydämme itsemme, Jumalalla on syy asettaa meidät juuri sinne. Hänen kätensä on elämämme päällä ja jokaisen elämämme olosuhteen päällä. Saatamme olla kulkemassa vaikeiden koettelemusten läpi, mutta vaikeudet ovat tarpeellisia. Jumala haluaa niiden kautta kehittää meissä ominaisuuksia, joiden avulla voimme täyttää Hänen suunnitelmansa meidän suhteemme.

Jumala toimii meissä kaikissa. Me olemme Hänen tekojansa, (kreikaksi "Poiema"),

Hänen mestariteoksensa (ks. Ef.2:10). Jumala toimii meissä jokaisessa armonsa mukaan, jotta toteuttaisimme Hänen kunniaakseen sen työn, jonka Hän on meille itse kullekin säätänyt Hänen valtakunnassaan.

VARO ANSAA

Saatana tietää, että Jumalan käsi on meidän päällämme ja hän yrittää käyttää hyväkseen heikkouksiamme ja puutteitamme lannistaakseen meitä. Paholainen usein asettaa meille kohtuuttomia vaatimuksia saaden meidät myös uskomaan, että Jumala on niiden takana ja hän yllyttää meitä pinnistelemaan ja kamppailemaan yrityksissämme saavuttaa täydellisyyden taso, joka on täysin kykyjemme ulottumattomissa.

Kun Saatana näin meitä häiritsee ja kuormittaa, lankeamme monesti epätoivoon. Me lannistumme ja haluamme luovuttaa. Aina silloin, kun yritämme täyttää jonkinlaisen mitan, jota Jumala ei ole meille asettanut, käy se sydämellemme raskaaksi. Ja tulokset voivat olla jopa traagisia!

Eräs fyysisesti vammaisen nuori mies kävi säännöllisesti seurakunnassamme. Jokaisen kokouksen jälkeen hän ponnisteli tullakseen luokseni ja puhuakseen kanssani. Hänellä oli suuria vaikeuksia puhumisessa, mutta ihailin aina hänen kykyään ilmaista itseään. Ihailin myös hänen älykkyyttään. Hänen kysymyksensä olivat aina hyviä ja älykkäitä.

Hän oli kuitenkin myös hyvin ongelmainen ja eräänä päivänä hän yritti heittäytyä auton eteen vilkasliikenteisellä kadulla kirkkomme edessä. Hänet tuotiin toimistoomme ja rukoilimme hänen kanssaan ja kutsuimme viranomaiset paikalle. Ajattelimme, että hänen tulisi oman turvallisuutensa takia käydä lääkärin puheilla. Hänet vietiin sairaalaan, josta hänet tutkimusten jälkeen kotiutettiin.

Selvisi, että hän koki syvää syyllisyyden tunnetta. "Chuck", hän kertoi minulle itkien, "en pysty sitten millään lopettamaan tupakointiani". Yritin kertoa hänelle, ettei hänen tarvinnut olla siitä huolissaan – hänen tupakointinsa ei tehnyt hänestä toisen luokan kristittyä. Seuraavana sunnuntaina hän tuli kirkkoon ja hän kertoi minulle, että hän oli ollut Jumalan puhuttelussa. Hän sanoi, että nyt hän oli todella antautunut Jumalalle, mutta huomasin kuitenkin, että hän oli yhä rauhaton. Selvästikin Saatana syytti häntä hänen lihansa heikkoudesta ja piinasi häntä hänen fyysisen vammansa takia.

Eräänä päivänä tämä masennuksen ja syyllisyyden taakka maksoi tälle nuorelle miehelle hänen elämänsä. Hän hyppäsi kuolemaansa paikallisen monikerroksisen hotellin parvekkeelta. Hän salli vihollisen käyttää hyväkseen hänen heikkouksiaan masentaakseen hänet.

Kunpa tämä nuori mies olisi oppinut, että me emme voi olla enempää kuin se henkilö, jonka Jumala antaa meille mahdollisuuden olla! Kukaan meistä ei koskaan kykene mihinkään arvolliseen ilman Jumalan Pyhän Hengen työtä elämässämme. Niinpä meidän ei tarvitse tuskailla. Meidän ei tarvitse tuomita itseämme. Meidän ei tarvitse jatkuvasti sättiä itseämme epäonnistumisistamme. Meidän tulee vain tunnistaa ja tunnustaa heikkoutemme ja sanoa nöyrästi, "Herra, minä tiedän olevani heikko.

Tarvitsen Sinun apuasi. Luovutan tämän asian Sinulle ja pyydän Sinua, Herra, tekemään puolestani sen, mitä en itse voi tehdä itseni hyväksi.” Ja Hän tulee sen tekemään.

KAIKKI OVAT TERVETULLEITA

Kristuksen ruumis on kaunis asia. Jokainen ruumiinosa on elämälle välttämätön ja tärkeä. Mikä avuton ja outo ruumis se olisikaan, jos kaikki olisivat suuna! Jumala on tehnyt minusta seurakuntaruumiissa suun, mutta koko ruumis ei tietystikään ole suuna. Monet muut ruumiinosat ovat paljon tärkeämpiä kuin suu. Kuinka kaunista onkaan nähdä Kristuksen ruumis toimivan kuten sen on tarkoitus, ihmiset eri elämänaloilta ja väestöryhmistä ja taustoista, tekemässä yhteistyötä palvelukseen Jumalaa!

Jumala haluaa ilmaista Poikansa sinussa, mistä tahansa oletkaan peräisin tai missä ikinä oletkaan tai mitä tahansa oletkaan tekemässä. Anna Jeesuksen Kristuksen loistaa elämäsi, asenteittesi, reaktioidesi, ja vastauksiesi kautta.

Meillä oli seurakunnassamme tapana laulaa tätä hengellistä laulua, “Näkyköön minussa Jeesuksen kauneus, Hänen ihmeellinen antautumisensa ja puhtautensa. Oi, Sinä Jumalan Henki, koko minun luontoni puhdistu, kunnes Jeesuksen kauneus näkyy minussa.” Tämä on enemmän kuin vain kaunis kertosäe ja mahtava rukous. Tämän tulisi olla meidän kaikkien sydämen kaipuu: “Oi Herra, anna Sinun kauneutesi näkyä minussa.” Kuten Daavid rukoili: “Minä tulen olemaan tyydytetty, kun herään, saman kaltaisena kuin sinä” (KJV Psalmi 17:15).

Pyhän Hengen kautta me kaikki - kauniit ja tavalliset, vahvat ja heikot, älykkäät ja hitaat - olemme muuttumassa Jeesuksen kuvan kaltaisiksi. Yhdessä me olemme Hänen armonsa kohteina. Yhdessä me kaikki tulemme olemaan tyydytettyjä tuona loistavana päivänä, kun me heräämme Hänen kaltaisinaan.

Kuinka voisikaan olla toisin?

4

ARMON MUOTOKUVA

On aivan eri asia puhua armosta käsitteenä kuin kuvailla millaiselta se käytännössä näyttää. Jos kerran “yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa”, millainen sitten olisi muotokuva armosta?

Ehkä koko Raamatun kaikkein parhaimman kuvan armosta tarjoaa eräs Vanhan Testamentin henkilö, jota useat Uuden Testamentin kirjoittajat siteeravat. Abraham on yleismaailmallisesti hyväksytty isänä niille, jotka uskovat. Hän antaa meille selkeän kuvan siitä, mitä armo on ja mitä se tekee.

Niin roomalaiskirjeessä kuin kirjeessään galatalaisillekin apostoli Paavali mainitsee Abrahamin malliesimerkkinä miehestä, jonka Jumala hyväksyi hänen uskonsa perusteella. Room.4, jakeessa 3, Paavali kirjoitti: “Mitä sanovat kirjoitukset? Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi.” Apostoli käyttää samaa esimerkkiä Gal.3, jakeissa 6 ja 7, joissa hän kirjoitti, “Samoin kuin Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Tietäkää siis, että ne, jotka pitäytyvät uskoon, ovat Abrahamin lapsia.”

TARINAN KERTAUSTA

1.Moos.15 kertoo meille, että Abraham ja hänen vaimonsa Saara eivät voineet saada lapsia. Silti Jumala antoi heille lupauksen, että heidän siemenensä kautta kaikki kansakunnat maan päällä tulisivat siunatuiksi. Vaikka tämä käytännössä näyttikin hyvin epätodennäköiseltä, Abraham luotti Jumalaan. 1.Moos.15:6 sanoo, “Ja Abram uskoi Herraan, ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi.”

Vuosi toisensa perään vierähti, eikä vauvaa kuulunut. Abraham ja Saara alkoivat epäillä aikoiko Jumala todella pitää lupauksensa. Joten eräänä päivänä Saara otti asiat omiin käsiinsä ja ehdotti, että Abraham hedelmöittäisi hänen orjattarensa, Haagarin. He kasvattaisivat sitten tämän lapsen ikäänkuin se olisi heidän omansa. (Kuinka mielenkiintoista on, että idea sijaisvanhemmuudesta ei olekaan niin modernia kehitystä kuin haluaisimme ajatella!) Haagar tuli raskaaksi ja synnytti pojan, jolle he antoivat nimen Ismael. Kuitenkin tämän lapsen ollessa 13-vuotias, Jumala toisti lupauksensa Abrahamille. Abrahamin oli silti vaikea uskoa, että Jumala antaisi hänelle pojan Saaran kanssa. Hän kertoi Jumalalle, että idea oli hieno, mutta tosiasia oli, että heillä oli jo Ismael - miksei vain siunattaisi häntä?

Miten rohkaisevaa on, että Abraham, mies, jota Raamattu kutsuu nimellä “kaikkien isä, jotka ympärileikkaamattomina uskovat” (Room.4:11), kamppaili sen uskomisen kanssa, että lupaus voisi täytyä Saaran kautta! Kun Herra toisti tämän lupauksen, että Hän

antaisi pojan Saaran kautta, tuntui se niin uskomattomalta, että Saarakin nauroi. Vuotta myöhemmin, kun lupaus täyttyi ja Saara synnytti, he nimesivät poikansa Iisakiksi, joka tarkoittaa “naurua.”

Kun Iisak kasvoi, hänen vanhempi veljensä Ismael alkoi pahastua siitä huomiosta, jonka tämä lupauksen lapsi sai osakseen. Juhlissa, jotka pidettiin Iisakin vieroituksen kunniaksi, Ismael seisoj vähän matkan päässä, pilkaton veljeänsä. Kun Saara huomasi hänen häijyn asenteensa, hän vaati, että Abraham lähettäisi Ismaelin ja hänen äitinsä Haagarin pois. Saara vaati, että Ismael ei tulisi jakamaan Isaakille tarkoitettua perintöä.

Luonnollisesti Abraham oli murtunut tästä asioiden käänteestä, mutta Jumala vakuutti hänelle, että Hän tulisi pitämään huolen Ismaelistä. Abrahamin oli kuunneltava Saaraa ja ajettava ulos orjatar ja hänen poikansa. Oli selvää, että he eivät voineet periä Jumalan luvattua siunausta.

MAALAUKSEN MAALAAMINEN

Kun Paavali halusi tähdentää lukijoilleen sitä, että vanhurskaus saadaan armosta uskon kautta, hän viittasi Abrahamiin. Paavali sanoi, että tarina Abrahamista sisälsi vertauksen, joka selvittäisi hänen näkökohtansa. Perinteisesti rabbit Paavalin aikoina uskoivat, että jokaisella Raamatun kohdalla oli olemassa kaksi päätulkintaa. Ensimmäinen, nimeltään “peshat”, tarkoitti tekstin yksinkertaista ja ilmeistä merkitystä. He uskoivat myös, että jokaisella kohdalla oli piilotettu merkitys, “remez”. Jotkut rabbit uskoivat kahteen muuhun tulkintatapaan: “derash”, johon liittyi vertauskuvallisia merkityksiä ja mitä tahansa muuta ei-kirjaimellista; ja “sod” (salainen), joka antoi vertauskuvallisen merkityksen. Näiden monimutkaisten ja usein ristiriitaisten koulukuntien haittapuolena on se, että ne aiheuttavat keskivertoihmiselle sekavuutta ja epäilyä Raamatun sanomaa koskien.

Minä uskon, että paras näkökulma asiaan on tekstin yksinkertainen ja ilmeinen merkitys. Jumala on täysin kykenevä sanomaan juuri sen, mitä Hän haluaa sanoa. Niin monet ovat eksyneet selkeästä Raamatun opetuksesta tavoitellessaan hengellistettyjä, mielikuvituksellisia Raamatun tulkintoja. Suoraan sanoen: jos me vain tarpeeksi hengellistämme asioita, voimme kehittää jostain niinkin harmittomasta kuin englantilaisesta “Old Mother Hubbard” lastenlorusta mahtavan saarnan. Ajattelepa niitä syviä hengellisiä sovelluksia, mikä tällä iäkkäällä naisella on, kun hän meni kaapille ottamaan koiraparalleen luun. Mehän voimme nähdä hänet silmiemme edessä yksinäisyyden kourissa, masentuneena, ja hänen elämänsä näytti niin turhalta, koska kaappi oli tyhjä. Mikä traaginen päivä, kun kaikki varamme on käytetty!

Hieman mielikuvitusta käyttämällä voimme luoda opillisen vuoriston pienestä myyränmästästä. Hyvä nyrkkisääntö on siis, että vältämme vertauskuvallisia tulkintoja ellei Raamattu itse anna sille perustaa. Tässä tapauksessa Pyhän Hengen inspiroimana Paavali tuo esille luotettavan vertauskuvan Abrahamin elämästä:

“Onhan kirjoitettu, että Abrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen vapaasta naisesta. Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta. Tämä on vertauskuvallista. Nämä naiset kuvaavat kahta liittoa:

toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja se on Haagar; sillä Haagar on Siinainvuori Arabiassa ja vastaa nykyistä Jerusalemiä, joka elää orjuudessa lapsineen. Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme. Sillä kirjoitettu on: 'Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemuitse ja huuda, sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on aviomies.' Ja me, veljet, olemme lupauksen lapsia, niinkuin Iisak oli. Mutta niin kuin lihan mukaan syntynyt silloin vainosi Hengen mukaan syntynyttä, niin on nytkin. Mutta mitä Raamattu sanoo? 'Aja pois orjatar ja hänen poikansa; sillä orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan kanssa.' Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia vaan vapaan" (Gal.4:22-31).

TÄMÄN TARINAN MERKITYS

Paavali kertoo meille, että nämä tapahtumat eivät ole merkittäviä ainoastaan puhtaasti historiallisessa mielessä, vaan ne kuvaavat myös niiden ahdinkoa, jotka yrittävät periä Jumalan siunaukset tekojen kautta. Haagar ja hänen poikansa kuvastavat niitä, jotka yrittävät olla hurskaita Jumalan edessä täyttämällä lain. Kun Abraham ja Saara menettivät toivonsa siitä, että he koskaan saisivat nähdä lupauksen täyttyvän, he kääntyivät omien yrityksiensä puoleen. Tämä toi mukanaan heille vain surua ja turhautumista. Koska Ismael oli lihan tuote, hän toimii esimerkkinä niistä, jotka pyrkivät saamaan siunauksen ihmistöiden kautta. Iisak taas toisaalta on lupauksen lapsi edustaen niitä, jotka perivät Jumalan siunauksen uskon kautta.

Mielenkiintoista kyllä, aivan kuten Ismael pilkkasi Iisakia, samoin ne, jotka tänäkin päivänä elävät lain alla, edelleen pilkkaavat niitä, jotka valitsevat uskosta elämisen. Paavali viittaa siihen, että tämä veljesten välinen konflikti kuvasi hyvin sitä ryhmää, joka painosti ei-juutaisia kristittyjä elämään juutalaisten tavoin (engl. "Judaizers"). Samalla tavoin tuli ajaa pois ne, jotka Paavalin päivinä vaativat lain noudattamista vanhurskauden saavuttamiseksi. Vuonna 70 jKr tämä vertauskuva toteutui, kun Tiituksen johtamana roomalaiset legioonat tuhosivat Jerusalemin. Ne, jotka olivat vainonneet uskovia, lähetettiin kirjaimellisesti maanpakoon.

Vapaus, lupaus ja Jumalan siunaukset kuuluvat kaikille, jotka etsivät oikeaa asemaa Jumalan edessä Jeesuksen Kristuksen kautta.

Paavali vertaa keskenään lakihenkisten ihmisten surullista loppua ja uskonlasten ihanaa tulevaisuutta. Lainaten Jesajaa hän kirjoittaa, "Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemuitse ja huuda, sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on aviomies" (jae 27). Hän tarkoittaa sitä, että nämä uskovaiset, jotka kootaan valtakuntaan uskon seurauksena, tulevat olemaan huomattavasti monilukuisempia kuin kaikki ne, jotka yrittivät omien tekojensa kautta päästä Jumalan luo.

Juuri tässä vertauskuva tiivistyy: "Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren lapsia, vaan vapaan" (jae 31). Kaikki ne, jotka kuuluvat Kristukselle, tulevat perimään Jumalan siunaukset ja ovat sen lupauksen täyttymys, jonka Hän antoi Abrahamille luvaten, että hänen siemenessään tulisivat kaikki kansakunnat maan päällä olemaan siunattuja.

Olemme tulleet siunatuiksi Abrahamin siemenen, Jeesuksen Kristuksen kautta. Vapaus, lupaus, ja Jumalan siunaukset kuuluvat kaikille niille, jotka etsivät oikeaa asemaa Jumalan edessä uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Lupauksen lapsina ja Jumalan ehdottoman rakkauden vastaanottajina saamme nyt nauttia ihmeellisestä ja johdonmukaisesta uskonelämästä.

Kuten eräs virsi niin kaunopuheisesti ilmaisee, “Jeesus maksoi kaiken. Olen Hänelle kaiken velkaa; Synti oli jättänyt verenpunaisen tahran, Hän pesi sen valkoiseksi kuin lumi.” Kun me ilmestymme Jumalan valtaistuimen eteen, tulemme olemaan ihmeissämme siitä kaikesta, mitä Kristus on puolestamme tehnyt. Kun me näemme Jumalan lupauksen voiman, kukaan meistä ei tule sanomaan, “Oman uskollisen ja määrätietoisien toimintani ansiosta olen saavuttanut tämän kunnian.” Sen sijaan me kumarramme päämme täpötäynnä iloa, ja sanomme, “Kiitos Sinulle, Jeesus! Sinä teit sen kaiken! Tiesin, että Sinä voisit minut pelastaa. Tiesin, että hyvien tekojeni kautta en koskaan olisi voinut pelastaa itseäni. Kiitos Sinulle, Herra!”

AVAINKYSYMYS

Tällainen oli Abrahamin usko. Mutta avainkysymys on, milloin Jumala julisti tämän miehen vanhurskaaksi - kun hänet ympärileikattiin vai ennen kuin hänet oli ympärileikattu? Harhaopettajat Galatiassa sanoivat, “Et voi olla vanhurskas, ellei sinua ole ympärileikattu.” He väittivät, että rituaali oli välttämätön pelastukseen.

Milloin siis Jumala luki Abrahamille hänen uskonsa vanhurskaudeksi? Oliko se ennen vai jälkeen sen, kun hän oli ottanut vastaan ympärileikkauksen rituaalin? Se oli sitä ennen, ei sen jälkeen! Abraham luettiin vanhurskaaksi ennen kuin hän tiesi yhtään mitään tästä rituaalista. Julistus hänelle luetusta vanhurskaudesta löytyy 1.Moos.15:ssa, kun taas ympärileikkauksen rituaali otettiin käyttöön vasta kaksi lukua myöhemmin. Vanhurskaus luettiin Abrahamille sinä hetkenä, kun hän uskoi ja luotti Jumalaan.

Sama pätee myös sinun ja minun kohdalla. Sillä hetkellä, kun uskomme ja luotamme Jeesukseen Kristukseen, Jumala lukee tilillemme vanhurskauden - ei sen perusteella, mitä olemme tehneet tai mitä aiomme tehdä, vaan yksinkertaisesti sillä perusteella, että uskomme Jeesukseen Kristukseen.

Koska Kristus on taivaan Herra, Jumalan Poika ja minun oma henkilökohtainen Vapahtajani, minä turvaan Häneen. Kun sen teen, Jumala sanoo minusta: “Olet vanhurskas!” Eräänä päivänä Jeesukselta kysyttiin: “Mitä meidän on tehtävä, jotta me tekisimme Jumalan tekoja?” Jeesus vastasi: “Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt” (Joh.6:28,29). Jos haluat tehdä Jumalan tekoja, usko Jeesukseen Kristukseen. Tämä on Jumalan teko. Tämä on se, mitä Jumala sinulta vaatii.

MUTTA MITÄ ON TODELLINEN USKO?

On mielenkiintoista, että Jaakob - joka kirjoittaa kirjeen antaakseen joillekin kristityille potkun takamuksiin saadakseen heidät ylös, ulos ja liikkeelle – käyttää myöskin Abrahamia kuvana uskosta. Hänen erityisenä huolenaiheenaan on osoittaa, että usko ilman tekoja on kuollut (Jaak.2:26). Jaakob sanoo, että Abrahamin usko johti hänet

tekemään tiettyjä asioita ja siksi Jumala tunnusti hänen uskonsa: “Sinä näet, että usko vaikutti yhdessä hänen tekojensa kanssa, ja teoista usko tuli täydelliseksi. Ja niin toteutui Raamatun sana: “Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”, ja häntä kutsuttiin Jumalan ystäväksi” (Jaak.2:22,23).

Meidän tekojemme tulee olla sopuossuussa sen kanssa, mitä me uskomme. Usko ei ole pelkästään sitä, mitä sanomme; usko näkyy siinä, mitä me teemme.

Toisin sanoen todellinen usko on enemmän kuin pelkkää puhetta. Todellinen usko johtaa asianmukaisiin toimintoihin. Jos todella uskon tietyn asian, ovat tekoni sopuossuussa sen kanssa, mitä uskon. Saatan kiihkeästi tunnustaa uskoa johonkin, mutta jos tekoni ovat ristiriidassa tunnustamani uskon kanssa, voidaan uskoni silloin kyseenalaistaa.

Minä saatan esimerkiksi sanoa uskovani, että maanantaina tulee tapahtumaan suuri pörssiromahdus, ja että raha ei enää tule olemaan minkään arvoista. Kaikki pankit tullaan sulkemaan, säästö- ja lainaosastot tulevat olemaan kiinni, ja kukaan ei pysty nostamaan rahojaan pois. Jos minä en kuitenkaan välittömästi mene pankkiin nostamaan kaikki talletukseni ulos, voitaisiin oikeutetusti sanoa, etten minä todella uskonut siihen, mitä minä sanoin.

Toimintamme tulee olla sopuossuussa sen kanssa, mitä me uskomme tai uskomme voidaan kyseenalaistaa. Koska Abraham todella uskoi, että Iisakin kautta hän saisi jälkeläisensä, hän pystyi viemään poikansa vuoren päälle, asettamaan hänet alttarille ja kohottamaan veitsen ilmaan. Abraham oli valmis tuomaan veitsen alas, koska hän uskoi Jumalan luvanneen, että Iisakin kautta hän tulisi saamaan jälkeläisensä (Iisakilla ei tässä vaiheessa ollut vielä lapsia). Abraham oli halukas tottelemaan Jumalaa tarjoamalla Iisakin uhrina. Hän tiesi, että Jumala voisi tarvittaessa herättää Iisakin jopa kuolleista täyttääkseen lupauksensa (ks. Hepr. 11:19). Tämä osoittaa, kuinka vahvasti hän uskoi Jumalan antamiin lupauksiin.

Kuinka vahvasti me uskomme Jumalan lupauksiin? Monta vuotta sitten kuulin miehestä, jolta loppui talosta polttoaine keskellä lumimyrskyä ja hänen piti mennä lainaamaan naapurilta öljyä. Joki, joka erotti hänen talonsa naapurin talosta, oli jäässä, joten hän laskeutui alas konttalleen ja ojensi kätensä jäällä niin pitkälle kuin vain pystyi ja koputti rystysillään jäätä määritelläkseen sen paksuuden. Tällä tavoin hän hitaasti ylitti joen, kurkotellen varovasti eteenpäin ja koputtaen jäätä. Pian hänen rystysensä olivat veressä. Juuri kun hän oli saavuttamassa joen toisen penkareen, hän kuuli jyrinää takaansa ... ja hän näki yllätykseen hevoslauman jymisten ylittävän jäisen joen.

Jotkut meistä sanovat, “Minä uskon Jumalan lupaukseen”, mutta silti me olemme “koputtamassa” nähdäksemme, kannattaako Hänen lupauksensa meitä vai ei. Me hiivimme hyvin varovaisesti eteenpäin. “Tiedän että Jumala lupasi, että Hän tulisi pitämään huolta kaikista tarpeistani”, me sanomme, “mutta en ole aivan varma tästä asiasta. Tämä lasku on eräänymässä - ja minä koputan nähdäkseeni, aikooko Hän kannattaa minua. Toivon kovasti, että Hänen lupauksensa pitää paikkansa!” Toiset sen sijaan rohkenevat lähteä kokonaan Jumalan lupauksen varaan. He ovat oppineet, että Jumala aina pitää lupauksensa. Sillä ei ole väliä, kuinka huonoilta olosuhteet

näyttävät. Aikoinaan he myös ovat saattaneet olla näitä “jäiden koputtelijoita” - mutta kerta toisensa jälkeen he ovat huomanneet, että Jumala on uskollinen. Vähitellen heidän uskonsa vahvistui, ja he alkoivat toimia uskonsa mukaisesti. Me kaikki tuomme toiminnoissamme esille sen, mihin todella uskomme; se tulee näkyviin elämässämme.

Abrahamin usko oli nähtävissä hänen tekojensa kautta. Jos hän olisi jäänyt istumaan ja väittelemään Jumalan kanssa, hän ei olisi todella uskonut. Kuvittele, jos hän olisikin sanonut: “Jumala, en voi uhrata Iisakia. Mitä sinä tarkoitat, Herra? Hän on minun poikani. Olet luvannut, että hänen kauttaan kaikki maailman kansakunnat tulevat siunatuiksi. Herra, en voi tehdä sitä.” Monet ihmiset ajattelevat, että pelkästään jonkin sanominen on sama kuin sen uskominen. Mutta usko ei ole ainoastaan puhetta; usko ryhtyy toimiin. Se näkyy siinä, mitä teemme.

Siksi Jaakob, viitaten samaan Vanhan testamentin kohtaan kuin Paavalikin, pyrkii osoittamaan, että usko ilman tekoja on kuollut. Kun sanot uskovasi jotain ja kuitenkin epäonnistut elämään sen todeksi, se osoittaa, ettei sinulla ole todellista uskoa. Todellinen usko näyttäytyy toiminnoissa, jotka ovat sopusoinnussa uskon tunnustuksen kanssa. Abraham uskoi Jumalaa, ja hänen uskonsa tuli esille teoissa, jotka olivat sopusoinnussa hänen uskonsa kanssa. Siksi Jumala katsoi hänelle hänen uskonsa vanhurskaudeksi.

Abraham ei ollut vanhurskas tekojensa tähden. Hän oli vanhurskas sen perusteella, mihin hän uskoi. Se, mitä hän teki oli sopusoinnussa sen kanssa, mitä hän uskoi. Jumala hyväksyi tämän uskon ja luki Abrahamille vanhurskauden hänen uskonsa takia.

SAITKO JO KUVAN ASIASTA?

Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että toimintamme tulevat aina olemaan täydellisiä. Jumalan lapsina ja Jeesukseen Kristukseen uskovina, olemme kiinteästi mukana hengellisessä sodankäynnissä. Vaikka henkemme uudistuukin Kristuksessa Jeesuksessa, me elämme edelleen näissä vanhoissa turmeltuneissa taloissa, omissa kehoissamme. Oma turmeltunut taloni vaikuttaa minuun suuresti. Löydän itseni ajoittain taistelemassa omaa lihaani vastaan, en aina tee asioita, joita todella haluaisin tehdä. Joskus toimintani ja tekoni ovat uskoni vastaisia.

Mutta minä en voi jäädä tällaiseen olotilaan asumaan. Saatan kompastua ja kaatua, kuten kaikki muutkin, mutta en jää siihen makaamaan. Pyhä Henki ei anna minun maata paikoillani. Hän kannustaa minua ja auttaa minut seisaalleni. Kun kompastun tai kaadun, Jumala ei ota esille suurta pyyhekumia ja pyyhi minun nimeäni pois elämäkirjasta. Kun yrität opettaa poikaasi tai tytärtäsi kävelemään, heidän kompastumisensa ei saa sinua huutamaan, “Häivy täältä, sinä kakara. Et ole enää minun lapseni, kun noin kaatuilet! Luovun sinusta kokonaan.” Ei, vaan sinä nostat lapsesi ylös ja sanot, “Kaikki on hyvin! Yritäpä vaan uudestaan! Kävele nyt isin luo. Tule, tule!” Sinä rohkaiset lastasi yrittämään uudelleen ja uudelleen.

Olet Jumalan lapsi. Hän pyrkii auttamaan sinua kehittämään vaellustasi Hänen kanssaan. On lohdullista tietää, että kun me kompastumme ja kaadumme, Hän ei potki meitä pois. Hän ei luovu meistä. Hän ei sano: “Et ole enää minun lapseni, koska

kompastuit!” Sen sijaan Hän nostaa meidät ylös ja pyyhkii tomut meistä pois. Hän sanoo, “No niin, nyt kaikki on taas hyvin, yritäpä uudelleen.”

Yksikään, joka on syntynyt Jumalasta, ei voi elää synnissä. Me emme voi harjoittaa syntiä. Jos harjoitamme, me osoitamme, ettemme usko sitä, mitä me sanomme uskovamme. Abraham uskoi Jumalaa ja hänen toimintonsa myötäilivät hänen uskoaan.

Tietenkään tämä ei tarkoita sitä, että kun Abraham antoi elämänsä Jumalalle uskon varaisesti, hän ei koskaan enää horjunut uskossaan. Kaukana siitä! Molemmiin puolin Raamatun julistusta Abrahamin uskosta, 1.Moos.15:6, sijaitsevat tapahtumat, jotka kuvaavat, kuinka hänellä oli suuria hairahduksia uskossaan. 1.Moos.12 ja 20 kuvaavat, miten Abraham sepitti valheita pelastaakseen oman nahkansa sen sijaan, että olisi luottanut Jumalaan pitämään hänet turvassa. Myös Abraham oli joskus “jäänkoputtelija” - mutta se ei ollut hänen elämänsä hallitsevin piirre. Hän kärsi satunnaisista hairahduksista, kuten me kaikki muutkin, mutta hän ei jäänyt niihin asumaan. Hän eli uskostaan siinä määrin, että Raamattu kutsuu häntä uskonmieheksi. Abrahamin usko johti hänet toimimaan sen pohjalta.

Kuitenkaan hänen toimintonsa eivät olleet perustana sille, että Jumala määrittäi hänet vanhurskaaksi. Hänen vanhurskautensa määrittäminen tapahtui hänen uskonsa perusteella. Sama on meidän kohdallamme. Meidän uskomme tulee pakostakin johtamaan kuuliaiseen elämään ja oikeisiin toimintoihin, mutta nuo oikeat teot tai meidän tottelevaisuutemme eivät ansaitse meille oikeaa asemaa Jumalan edessä. Jeesuksen Kristuksen vanhurskaus on välitetty meille uskon kautta.

Sen nojalla, että uskon Jumalaan ja luotan Jeesukseen Kristukseen, minusta tulee Abrahamin poika. Minusta tulee hänen jälkeläisensä, ja näin lupaukset ja liiton siunaukset, jotka Jumala antoi Abrahamille, kuuluvat myös minulle.

Tämä armon evankeliumi tuli julistetuksi kauan aikaa sitten Abrahamin elämän kautta. Hänen elämänsä on kuin loistava taidemaalaus siitä, mitä armo on ja mitä se saa aikaan. Se on paljon kauniimpi kuin yksikään niistä maalauksista, jotka ovat näytteillä Louvressa tai Pradossa tai Metropolitanin taidemuseossa. Se on upea muotokuva Jumalan rakkaudesta syntistä kohtaan, joka asettaa luottamuksensa yksin Häneen - ja kaikkein parasta tässä maalauksessa on se, että myös me olemme siinä mukana taustalla, sana “siunattu” kirjailtuna otsiimme.

5

YKSI ASKEL KERRALLAAN

Vuosia sitten eräs läheinen ystäväni hoiti liikeyritystä, joka toimitti tavaroita ruokakauppoihin. Kierroksellaan hän tapasi erään naisen, jonka puoliso omisti pienen ruokakaupan. He alkoivat laskea leikkiä keskenään ja ennen pitkää he tapasivat säännöllisesti kahvin äärellä jutellakseen. Pian he kuvittelivat olevansa rakastuneita toisiinsa, jättivät perheensä ja muuttivat yhteen asumaan. Silloin tämän miehen vaimo, joka myös oli läheinen ystävämmme, soitti meille ja pyysi meitä rukoilemaan hänen miehensä puolesta.

Samaan aikaan pastori, jonka seurakuntaan ystävämmme olivat siihen asti kuuluneet, vieraili miehen luona. Pastori kertoi tälle miehelle nähneensä näyn mustasta ruumisautosta ja sanoi, että jos mies ei jättänyt tätä toista naista ja palannut takaisin vaimonsa luo, hänet tultaisiin kantamaan siitä asunnosta ulos jalat edellä. Tämä kovaotteinen lähestymistapa teki miehen vain entistä vihaisemmaksi ja se juurrutti hänet entistä syvemmälle hänen epämoraalisessa valinnassaan. Hänen vaimonsa sitten soitti minulle ja pyysi minua puhumaan miehensä kanssa.

Suostuin menemään hänen luokseen ja löysin ystäväni asumassa nuhjuisessa autotallihuoneistossa huonossa kaupunginosassa. Nähdessäni hänen likaisen pienen kotinsa, olin mykistynyt siitä, kuinka paljon hän oli menettänyt. Hänen vaimonsa ja tyttärensä olivat kauniita ihmisiä. Hänen kotinsa oli hienolla alueella. Tämä mies oli myynyt sielunsa leipäkantin takia. Hän avasi oven häpeän ilme kasvoillaan. Hän oli hyvin kohtelias ja pyysi minua tulemaan sisälle ja istumaan. Kun katselin ympärilläni ystäväni uutaa elämää, ajattelin; Oi, Jumala! Miten hän saattoikaan luopua niin paljosta niin vähän takia?

Sydämeni murtui, koska rakastin tätä miestä. Sen kaiken näkeminen, mihin hän oli langennut, raastoi minut sisältä rikki. En pystynyt enää salaamaan tunteitani ja suureksi häpeäkseeni rupesin itkemään. Olin surun murtama, ja kun hänen rakastajattarensa ilmaantui keittiöstä, en pystynyt tekemään muuta kuin vain nyyhkyttämään. Tulin viimein niin hämmentyneeksi, että sanoin, "Olen hyvin pahoillani. Tiedän, että tulin tapaamaan sinua, mutta en vain voi mitenkään puhua juuri nyt." Nousin ylös, lähdin ulos asunnosta ja menin kotiini tuntien itseni hyvin typeräksi. Hyvän ystäväni vaimo oli toivonut minun vierailevan miehensä luona ja esittävän hänelle puolestaan sovinnonehdotuksen, mutta minä pystyin ainoastaan istumaan ja itkemään siellä hänen luonaan.

Seuraavana aamuna sain puhelimesta uutisia, jotka saivat minut menemään shokkiin. Ystäväni oli palannut vaimonsa ja perheensä luo vain pari tuntia vierailuni jälkeen.

Mitä keinoa Jumala käytti tuottamaan tämän ihmeperantumisen heidän rikkoutuneessa suhteessaan? Ei taatustikaan mitään hurskastelevaa asennetta puoleltani. Hänen Henkensä oli päin vastoin luonut minuun sävyisän ja murtuneen hengen, mikä sai aikaiseksi iloisen sovinnon. Luulin töpänneeni rajusti - mutta huomasinkin, että aina kun valitsemme vaeltaa Hengessä, Jumala iloitsee siitä suuresti ja tekee valtavia tekoja, upeilla ja odottamattomillakin tavoilla.

Hengessä vaeltaminen on hämmästyttävän käytännöllinen ratkaisu. Se ei tarkoita sitä, että me leijumme elämän läpi sädekehä päämme päällä ja enkelimäinen hymy kasvoillamme. Voimme olla hengellisesti suuntautuneita ja silti ymmärtää ihmisiä myös maallisissa asioissa. Jotkut uskovat reagoivat niin voimakkaasti kulttuurimme läpitunkevaa maailmallisuutta vastaan, että he menettävät kyvyn kommunikoida ystäviensä, sukulaistensa ja naapureittensa kanssa. Hengen mukaan vaeltaminen ei vie meitä pois todellisuudesta, vaan se auttaa meitä toimimaan elämän tositilanteissa mahdollisimman tehokkaasti.

SUHDE JUMALAAAN ENSISIJALLA

Joku sanoi kerran, "Pääasiana on pitää pääasia pääasiana." Kuinka totta se onkaan hengellisissä asioissa! Vaikka hengessä vaeltaminen onkin uskomattoman käytännöllinen asia, meidän on muistettava, että se ei ole aloituspaikkamme. Jumalasuhte käy aina käyttäytymisen edellä.

Hyvä esimerkki tästä periaatteesta löytyy efesolaiskirjeestä. Kaikki kolme ensimmäistä lukua käsittelevät suhdettamme Jumalaan. Vasta sen jälkeen neljäs luku alkaa sanoilla, "Sen vuoksi ... vaeltakaa saamanne kutsumuksenne arvoisesti." Suhde Jumalaan tulee ensin, koska se tarjoaa perustan kaikelle sille, mikä tulee jatkossa tapahtumaan.

Jos yritämme kävellä ilman että ensin luomme oikeanlaisen suhteen, emme pysty siihen. Kävely edellyttää, että hankimme ensin tasapainon. Tämä pätee myös fyysisessä maailmassa. Ennen kuin lapset ottavat ensimmäiset askeleensa, heidän on ensin opittava pitämään tasapainonsa istuen. Seuraavaksi he opettelevat seisomaan. Sitten he oppivat hiukan huojumaan. Ja vasta sen jälkeen he kehittävät kyvyn kävellä.

Kirjeessään efesolaisille Paavali kertoo meille, että kun ensin ymmärrämme sen, mitä tarkoittaa, että me istumme Kristuksen kanssa taivaassa, alamme silloin kokea Jumalan voimaa, joka puolestaan auttaa meitä kulkemaan Häntä miellyttävällä tavalla. Tässä on selvä etenemisjärjestys. Ensin meillä tulee olla tasapainoinen suhde Jumalaan. Vasta sitten voimme oppia kulkemaan Hänen kanssaan.

Aikoinaan me kaikki elimme lihamme mukaan, totellen lihamme ja mielemme haluja ja olimme vieraantuneita Jumalasta. Mutta sitten Jumalan armo muutti elämämme ja aloimme nauttia ihanasta yhteydestä Herraan. Jatkamme tämän syvän yhteyden nauttimista, kun annamme Jumalan Hengen hallita elämäämme.

SANOJEMME JA TEKOJEMME SOPUSOINTU

On monia ihmisiä, jotka väittävät omaavansa suhteen Jumalaan. He saattavat jopa käyttää kaikkia oikeita kristillisiä sanontoja ja iskulauseita, mutta kuitenkin he eivät käytännön tasolla vaella Jumalan kanssa. On tärkeää, että opimme "elämään

puheemme mukaisesti.” Elämämme tulee olla kutsumuksemme ja siunauksiemme mukaista ja sen tulee vastata tekemäämme tunnustusta uudesta suhteestamme Jumalaan.

Mielemme on taistelukenttä, jossa päätämme elämmekö Hengen mukaan vai meidän lihallisten halujemme mukaan.

Keskeisenä kysymyksenä on, kuinka onnistumme tässä? Miten vältämme sen, ettei maailma houkutuksineen vie meitä pois oikealta tieltä? Paavalilla oli vastaus tähän: “Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan himoa” (Gal.5:16, alleviivaus lisätty).

Kreikan sana, joka tässä jakeessa on käännetty sanalla “vaeltakaa”, on termi, joka kuvaa hallitsevinta piirrettä ihmisen elämässä. Jos jollakin on todellisen kitupiikin maine, hänet tunnetaan henkilönä, joka “vaeltaa” ahneudessa. Jos joku on tyypillisesti aina huolehtimassa muista ja auttamassa heitä, hänet tunnetaan ihmisenä, joka “vaeltaa” ystävällisyydessä.

Hengessä vaeltaminen tarkoittaa sitä, että annamme Pyhän Hengen hallita elämäämme. Joka päivä meillä on edessämme valinta siitä, elämmekö Hengen mukaan vai omien lihallisten halujemme vieminä. Mielemme on taistelukenttä, jossa me päätämme kumpi tulee saamaan vallan, Henki vai liha.

On hyvä muistaa, että Jumala on suunnitellut ihmismielen toimimaan tietokoneen tavoin. Tietokone voi tuottaa vain sitä, mitä siihen on ohjelmoitu. Samalla tavoin mielemme ohjelmoidaan päivittäin. Jos syötämme itseemme lihallisia asioita, elämäämme tulee leimaamaan lihallisuus. Jos alamme ohjelmoida mieleämme Hengen asioilla, elämässämme alkaa näkyä Pyhän Hengen prioriteetit.

Kuinka helposti voimmekaan sortua sanomaan, että hengellinen elämämme on vahva ja vireä, vaikka ykkösasiana elämässämme olisikin pyrkimys miellyttää vain lihaamme! Langenneen luontomme käyttämä valta ylitsemme on varmasti yksi suurimmista ongelmista, mitä kohtaamme elämässä. Miten voisimme vapautua tästä näennäisen voittamattomasta siteestä lihan orjuuteen?

Yksinkertainen mutta syvälinen vastaus on tässä: älä taistele lihaa vastaan, vaan vahvasta Henkeä! Älä taistele pimeyttä vastaan, vaan laita valot päälle!

Voidaksemme tehdä tämän meidän on ensin tunnistettava, että meillä on sekä hengellinen että lihallinen puoli luonnossamme. Jos haluamme vaeltaa Hengessä, meidän täytyy ruokkia hengellistä puoltamme. Me kaikki tiedämme, mitä tarkoittaa fyysisen kehomme ruokkiminen. Jos en ruoki ruumistani, se muistuttaa minua tarpeistaan - eikä mitenkään hienovaraisesti.

Joku sanoi minulle kerran, että kolmen paastopäivän jälkeen nälän tunne katoaa. Minä olen kokenut asian olevan päinvastoin. Kolmen paastopäivän jälkeen mieleni haaveilee vilkkaasti mitä mehevimmistä keitoksista. Tämä on yksinkertaisesti kehoni painokas keino muistuttaa minua siitä, että sen tarpeet tulisi täyttää. Ja niin me ruokimme kehojamme. Me kuntoilemme ja syömme vitamiineja, jotta voimme kasvaa fyysisesti vahvoiksi.

Tullaksemme hengellisesti vahvoiksi tarvitsemme samantapaisen järjestelmän. Meidän tulee säännöllisesti nauttia elämän leipää, Jumalan Sanaa.

SANAN NAUTTIMINEN

Kuinka ironista onkaan, että Sanan nauttiminen on usein se viimeinen asia, johon käymme käsiksi. “Tietenkin minun täytyy viettää aikaa Jumalan Sanan seurassa”, me sanomme, “mutta minulla ei vain tunnu olevan aikaa juuri nyt.” Tavallaan olemme paastoamassa Hengen alueella. Meidän hengellinen puolemmme tulee usein ruokituksi epäsäännöllisesti, puuskittain ja epätasapainoisella tavalla. Laiminlyömme säännöllisen, järjestelmällisen sanantutkimisen ja sen sijasta käytämme lähestymistapaa: “Aukaistaan Raamattu summassa ja katsotaan, mikä osuu silmiin.” Usein meillä ei ole vakiintunutta käytäntöä Raamatun tutkimiseen tai henkilökohtaiseen kasvuun. Päädymme kuuliaisesti ruokkimaan lihamme alueet, mutta laiminlyömme hengen tarpeet. Tämän seurauksena hengellisestä olemuksestamme tulee heikko ja lihamme alkaa hallita elämäämme.

Jos haluan hengellisen olemukseni olevan vahvan, on järkeenkäypää, että minun täytyy kylvää henkeeni. En voi kylvää lihaani ja toivoa samalla, että jotenkin tulen tuottamaan hengellisen sadon. Voidakseni vaeltaa Hengessä minun täytyy alkaa ruokkia henkeäni. Tämä tarkoittaa sitä, että minun täytyy tehdä tavoitteekseni yhä enemmän ja enemmän viettää aikaa Jumalan Sanan kanssa. Job sanoi: “Minä arvostan Hänen suunsa sanoja enemmän kuin omaa tarpeellista ravintoani (Job 23:12, NKJV). On tärkeää nähdä Jumalan Sana niin olennaisena kuin se on. Jeesus vakuutti, että Hänen sanansa olivat henki ja elämä, joten säännöllinen, järjestelmällinen aika Jumalan Sanan kanssa on välttämätöntä, jos haluamme vaeltaa Hengessä.

JUMALAN KANSSA PUHUMINEN

Rukouksen pitäminen etusijalla on toinen edellytys Hengessä vaeltamisen ilon kokemiseen. Kun me olemme haltioissamme siitä tosi innostavasta asiasta, että saamme puhella Jumalan kanssa, löydämme itsemme vahvistumassa hengessä. Tulemme yhä enemmän tietoisiksi Jumalan läsnäolosta kaikessa mitä teemme ja kaikissa olosuhteissa, joita kohtaamme.

Hengen mukaan vaeltaminen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että me tietoisesti teemme Jumalasta vakituisen seuralaisemme.

Kun olemme tietoisia Jumalan läsnäolosta, mielemme avartuu ja saamme täydemmän ja kehittyneemmän kuvan maailmasta. Olen vakuuttunut siitä, että yksi suurimmista tarpeistamme on tulla yhä enemmän tietoiseksi Jumalan läsnäolosta. Kun Paavali Ateenassa puhui epikuroalaisille ja stoalaisille filosofeille, hän julisti heille, että “[Jumalassa] me elämme ja liikumme ja olemme” (Apt.17:28).

Elämämme voi muuttua huomattavasti, kun alamme oivaltaa, että Jumala on jatkuvasti meidän kanssamme. Tämän tosiasian unohtaminen voi avata oven hengelliseen katastrofiin. Mitä kauemmaksi Jumala poistetaan tietoisuudestamme, sitä enemmän me tunnemme vahvaa vetoa asioihin, jotka ruokkivat ja miellyttävät langennutta luontoamme. Kun me kompastumme ja lankeamme, saatamme mainita monia ulkoisia

tekijöitä selittääksemme käytöstämme, mutta meidän ongelmamme ydin on yleensä se, ettemme pitäneet Jumalan läsnäoloa mielessämme. Kehoitusta Hengessä vaeltamiseen tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että meidän tulee tietoisesti tehdä Jumalasta pysyvä matkakumppanimme, kun vaellamme päiviemme läpi.

Kun vaellamme Hengessä ja elämme jatkuvassa tietoisuudessa Jumalan läsnäolosta, emme tarvitse muita nalkuttamaan ja saarnaamaan meille kristillisten arvojen mukaisesti elämisestä. Elämämme tulee mullistumaan, kun pidämme ensisijaisesti mielessämme Jumalan läheisyyden ja rakkauden.

ÄRTYMYKSESTÄ ILOON

Tapamme suhtautua jopa kaikkein arkipäiväisimpiin asioihin muuttuu suuresti, kun annamme Pyhän Hengen hallita elämäämme. Ulkonaiset olosuhteet elämässämme voivat säilyä ennallaan, mutta asenteemme voivat muuttua niin tyystin, että meitä ennen ärsyttäneet asiat tuottavatkin meille nyt vain iloa.

Meillä kaikilla on hommia, joita pidämme epämiellyttävinä. Tyypillisesti yritämme toimia konfliktia välttämällä ja tiedostamme että vaikka me vihaammekin joidenkin asioiden tekemistä, niiden tekemättä jättäminen vain pahentaisi tilannetta.

Inhoan roska-astioiden käsittelyä. Tiedän kuitenkin, että jos en sitä tee, niin pian koko kuisti haisee pahalta. Siksi minä sisukkaasti toimitan sen homman loppuun saakka. Jäisin paljon mieluummin sisälle syömään suklaajäätelöä, mutta jos laiminlyön velvollisuuteni, lahoavista roskista nouseva löyhkä pian sekoittuisi suklaan makuun ja yhtäkkiä minun jäätelönnälkäni sulaisi pois.

Tavanomaisissa kotihommissa, kuten tässä, minulla on aina mahdollisuus valita miten reagoin. Voin joko marmattaa, kuinka inhoan jäteastioiden vetämistä kadunvarteen tai voin käyttää hyödyksi tähän hommaan menevän ajan ja puhua Jumalan kanssa. Voin palvoa Häntä ja vihellellä Hänelle kiitoksen ja rakkauden sävelmiä, kävellessäni kohti jalkakäytävää. Kun minä näin lähestyn Jumalaa, huomaan ajattelevani vähemmän roskaa ja enemmän Hänen armoansa. Voin purjehtia jopa kaikkein epämiellyttävimpien tehtävieni lävitse häiriintymättä, jos asetan mieleni Hengen asioihin.

Odottaminen on toinen hyvä esimerkki. Harvat asiat ovat ärsyttävämpiä kuin punaiset liikennevalot silloin kun sinulla on kiire ja tiedät, että sinun täytyy odottaa koko signaalien ketju, ennen kuin voit jälleen lähteä liikkeelle.

Sen sijaan, että hermostuisin, olen ottanut tavakseni pitää Raamattuani istuimella vieressäni. Kun tulen punaisiin valoihin ja tiedän, että minulla on jonkin verran aikaa, alan lukea jotain Raamatun kohtaa. Seuraava asia, jonka tiedän, on se, että kaveri takanani soittaa äänitorveaan. Aika kuluu nopeasti, kun ruokin itseäni Sanalla!

Hengessä vaeltamisesta tulee meille innostava kokemus, oppiessamme olemaan kiinteässä yhteydessä Jumalaan. Me tulemme yhä enemmän virittyneiksi Jumalan asioihin - Hänen läsnäoloonsa sydämessämme ja Hänen ihmeelliseen luomakuntaansa ja kaikkeen niiden väliltä.

KUKA ON JOHTAJAN ASEMASSA?

Kävelyssä on kyse liikkumisesta. Kun me kävelemme, siirrymme paikasta toiseen. Aloitamme yhdestä paikasta ja päädyimme jonnekin muualle. Määränpäämme riippuu siitä mihin suuntaan olemme menossa.

Vastaavalla tavalla hengessä vaeltaminen kuljettaa meitä yhdestä hengellisestä tilasta toiseen. Me siirrymme yhdestä kypsyyssasteesta seuraavaan, kun kuuntelemme Henkeä ja kävelemme siihen suuntaan mihin Hän neuvoo meitä siirtymään - kuitenkin tässä me joskus törmäämme vaikeuksiin.

Kun ajatus tai tunne jostakin tulee meidän mieleemme, miten voimme erottaa, onko tämä ajatus todella Jumalasta? Raamattu kertoo meille, että Jumala kirjoittaa lakinsa sydämeemme (ks Jer.31:33 ja 2.Kor.3:3). Jumala istuttaa henkeeni idean ja henkeni ilmoittaa sen mielelleni. Tämä yleensä ilmenee ideana, ajatuksena, tai äkillisenä inspiraationa. Jumalan meille antama kaipaus on eräs Hänen keinonsa ilmoittaa meille, mikä Hänen tahtonsa on elämässämme.

Valitettavasti minulla myös on toiveita, jotka nousevat omasta langenneesta luonnostani. Lihallani on tapana pistää erittäin vahvoja ajatuksia ja taipumuksia mieleeni. Välillä on vaikea erottaa, onko ajatus lähtöisin Jumalasta vai minun lihastani.

Jonkin aikaa sitten kohtasin tämän ongelman, kun olin ajamassa puhetilaisuuteen Venturaan Kaliforniassa. Oli kaunis päivä ja mieleeni tuli ajatus ottaa kiertotie suuremman reitin sijasta ja nauttia Tyynenmerenrannan valtatie kauneudesta. Valtameren laineiden katselu ja viileän merituulen kokeminen kasvoillani on minulle niin iso nautinto, että epäilin ajatuksen olevan peräisin omasta lihastani, mutta päätin joka tapauksessa hemmotella itseäni tällä ajomatalla.

Myöhemmin olosuhteet osoittivat sen, että Jumala olikin suunnitellut minun valitsevan Rantavaltatien. Kun lähestyin Malibua, näin kaksi liftaria seisomassa tien pientareella ja tunsin voimakkaasti, että minun piti pysähtyä ja tarjota heille kyyti. Kun matkamme pohjoiseen eteni, minulla oli tilaisuus kertoa tälle kaksikolle Jeesuksesta.

Tämä pari jäi Venturaan ja seuraavana iltana he tulivat kirkkoon, jossa olin puhumassa. Sinä iltana he tunnustivat julkisesti haluavansa uskoa Kristukseen ja he ovat siitä lähtien olleet vahvasti mukana tuon paikallisseurakunnan toiminnassa. Kun minulle selvisi koko tapahtuma, pystyin katsomaan taaksepäin ja ajattelin, Vau! Tämä oli hienoa. Jumala oli ohjannut minua. Sydämessäni ollut kaipaus ottaa Rantavaltatie oli ollut Hänestä lähtöisin.

Kuitenkin usein on vaikeaa tietää, milloin Herra puhuu sydämiimme. Usein virheellisesti otaksumme, että Jumala voi johdattaa meitä vain mystisillä tai dramaattisilla tavoilla. Ajattelemme, että jos Jumala puhuu minulle, varmasti koko talo tulee heilumaan, valot hämärtyvät ja hiukseni nousevat pystyyn. Jumala ei ole koskaan puhunut minulle tällä tavalla. Kun Jumala puhuu minulle, Hän puhuu minun hengelleni, joka puolestaan välittää viestin ymmärrykseeni niin luonnollisesti, että on vaikea heti erottaa, onko se on todella Jumalan ääni.

Toivon, että voisin antaa kaavan tai yksinkertaisen testin, minkä avulla voisimme

tunnistaa Jumalan äänen, mutta jos tällainen menettelytapa on olemassa, itsekään en ole sitä vielä löytänyt. Minun on vaikea erottaa Hengen ääntä lihani äänestä, aivan kuten sinunkin. Toivoisinkin, että voisin suositella joitakin idioottivarmoja tapoja sen varmistamiseen, että olemme kuulemassa Jumalan ääntä, mutta valitettavasti en siihen kykene.

Kuitenkaan Jumala ei ole jättänyt meitä sekavan sumun keskelle. Hän on lähettänyt Pyhän Henkensä asumaan sydämiimme, ei ainoastaan ohjatakseen meitä vain tietyissä olosuhteissa, vaan myös johtaakseen meidät ymmärtämään Hänen Sanassaan ilmaistun totuuden. Hän ei koskaan johda meitä vastoin sitä, mitä Hän on jo ilmoittanut meille Raamatussa.

SANAN YMMÄRTÄMINEN

On mielenkiintoista nähdä miten jotkut ihmiset, jotka eivät vielä ole ottaneet Jeesusta vastaan, lannistuvat todella paljon, kun he yrittävät lukea Raamattua. He näkevät sen valtavan vaikutuksen, mikä sen kirjoituksilla on ollut miljooniin ihmisiin ja sen suuren vaikutuksen länsimaiseen sivilisaatioon ja he haluavat ymmärtää, mitä sillä on sanottavana heille.

Poikkeuksetta nämä ihmiset jäävät sen lukemisessa jumiin ja turhautuvat ja Raamatun merkitys pakenee heiltä. Tämän ei pitäisi olla meille yllätys, koska Raamattu itse kertoo meille, että luonnollinen ihminen ei ymmärrä Hengen asioita eikä hän voi niitä tuntea, koska ne ovat hengellisesti tutkittavia (ks 1.Kor.2:14). Toisaalta hengellinen ihminen ymmärtää kaiken, vaikkakin häntä eivät muut ymmärrä. Koska me olemme tulleet liitetyksi Jumalaan oikealla tavalla Kristuksen kautta, Hänen Pyhä Henkensä voi nyt avata totuuden sydämiimme. Jumalan Sana käy meille eläväksi ja ymmärrettäväksi.

Tämä Pyhän Hengen jatkuva valaiseva palvelustyö on meille elintärkeää. On hämmästyttävää, miten usein voin lukea läpi kokonaisen Raamatun luvun saamatta siitä mitään irti. Huomaan tulevani luvun loppuun ja sanon itselleni: "Jaahas, mitä minä juuri luinkaan?" Tässä vaiheessa usein pysähdyn ja rukoilen: "Herra, varmasti tällä luvulla on jotain sanottavaa minulle. Avaa ymmärrykseni ja anna Henkesi puhua minulle Sanasi kautta." Sitten, kun luen uudelleen sen saman luvun, olen ihmeissäni sydämeeni tulvivasta totuudesta.

Calvary Chapelin sunnuntaiaamun kokouksissa meillä on yleensä tapana lukea Psalmien kirjasta yksi luku vuorolukuna. Kolmannen kokoukseen aikana minä näen Raamatuntekstissä seikkoja, joita en huomannut aamun aikaisemmissa kokouksissa. Yksi jakeista alkaa puhua minulle erityisesti ja voimakkaasti. Tämä kokemus, jossa meitä johdatetaan kaikkeen totuuteen, on elävä osa sitä, mitä Hengessä vaeltaminen tarkoittaa.

PAINA PÄÄLLE!

Oman lihamme, tämän langenneen maailman järjestelmän ja itse Saatanan kautta, me kohtaamme todellisia esteitä hengelliselle kasvulle. Mutta Raamatun neuvo on, paina päälle, riennä voittopalkintoa kohti, johon Jumala on sinut kutsunut taivaallisella kutsumuksella, Kristuksessa Jeesuksessa (ks Fil.3:14). Jeesus sanoi: "Kilvoitelkaa

päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta” (Luuk.13:24). Kreikaksi sana, “kilvoitelkaa” on agonizomai, josta saamme englanniksi sanan “agonize”, “tuskailla”. Ei ole todellakaan helppoa tai luontevaa vaelttaa Hengessä. Se vaatii todellista yrittämistä, omistautumista ja hetki hetkeltä keskittymistä.

En voi korostaa liikaa sitä, että tämä valinta on jokaisen meistä tehtävä päivittäin. Kun me päätämme vaelttaa Hengessä, käytännön tulokset voivat olla henkeäsalpaavan kauniita. Pääsemme nauttimaan Jumalasuhteessamme ihanasta syvyydestä ja sisällöstä. Kuten apostoli Johannes havaitsi, “Mutta jos me vaellamme valossa, niinkuin hän on valossa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä” (1.Joh.1:7).

Erityisen jännittävää yhteydessä Jumalaan on se, että mitä enemmän koemme sitä, sitä enemmän haluamme sitä. Mitä enemmän olemme henkilökohtaisesti tulleet kosketuksiin sen rauhan ja täyttymyksen kanssa, minkä läheinen suhde Isään saa aikaan, sitä vaikeampaa on elää ilman sitä. Kun joudumme Hänestä eroon, sisällämme tuntuva tyhjyys kutsuu meitä takaisin rukoukseen ja Sanan ääreen.

Hengessä vaeltaessamme alamme nauttia niistä valtavista eduista, jotka läheinen suhde Jumalaan tuo tullessaan. Tiedostamme ilon pulppuavan sydämessämme. Voimme viheltäen kohdata elämämme ärsyttävätkin velvollisuudet, sillä jopa keskellä sotkuista työtä, ilomme on Herrassa. Syvä rauhan tunne, syvällisyys, kärsivällisyys, ystävällisyys ja lempeys tulevat Hengessä vaeltamisesta. Meillä on voima ja valta yli lihamme itsepintaisten halujen. Pystymme nyt näkemään asiat kokonaisvaltaisesti ja meillä on viisautta kuinka käsitellä langennutta luontoamme realistisesti ja järkevällä tavalla. Kuten Paavali kiteytti asian, “Lihallinen mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha” (Room.8:6).

Miten voisimme olla tulematta vedetyksi koko sydämestämme tähän loistavaan uuteen elämään, jota Jumala niin vapaasti tarjoaa meille armossaan? Hengen vahvistama elämä sekä ilo, rakkaus ja rauha virtaamassa lävitsemme - on juuri sitä, mitä suunnattomasti kaipaamme.

Mutta voidaksemme kokea tämän siunauksen, meidän täytyy valita Hengessä vaeltaminen. Meidän täytyy tulla Jumalan luokse ja pyytää, että Hän istuttaisi sydämiimme suuremman halun rukoukseen, aikaan Sanassa ja yhdessäoloon Jeesuksen kanssa. Meidän täytyy rukoilla sitä armoa, että etsisimme ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttansa. Silloin tulemme kokemaan valtavan voiton jopa kaikkein koettelevimmistakin synneistämme ja silloin Jumalan Henki voi käyttää meitä mitä erikoisimmin tavoin.

Jopa silloinkin kun voimme ainoastaan nyyhkyttää.

6

PUUTARHA EIKÄ TEHDAS

Oletko koskaan miettinyt, miten valtava ero on “teoilla” ja “hedelmällä”? “Teot” viittaavat tehtaaseen, jossa vallitsevat tietyt paineet, määräajat ja jatkuva tuotannon tarve. Mutta “hedelmä” kuvaa rauhaisaa puutarhaa, johon haluamme jäädä oleskelemaan ja nauttimaan täysin siemauksin sen kauneudesta, samalla kun iloitsemme toistemme seurasta.

On tärkeää ymmärtää, ettei Jumala odota saavansa tehtaaltaan tuotteita. Sen sijaan hän tulee puutarhaansa nauttimaan sen hedelmistä. Armon evankeliumi kutsuu meitä jättämään taaksemme tehtaan savusumun ja paineet, tekoihin perustuvan elämän. Sen sijaan se kutsuu meitä kantamaan hedelmää, jota Jumala halajaa nähdä elämämme puutarhassa.

LUONNOLLINEN SEURAUS YHTEYDESTÄ

Gal.3:2,3 on ratkaiseva raamatunkohta niille, jotka haluavat elää tavalla, joka miellyttää Jumalaa. Paavali kirjoittaa: “Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako te saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Aloitettuanne Hengessä, pyrittekö te nyt päämäärään lihan mukaan?”

Huomaathan että apostoli on vertaamassa kahta asiaa:

- Henki, joka liittyy uskoon
- teot, jotka liittyvät lihaan.

Aina kun siirrymme tekojen piiriin, olemme tekemisissä lihan kanssa. Aina kun olemme Hengen alueella, olemme tekemisissä uskon kanssa. Henki ja usko liittyvät toisiinsa, samoin teot ja liha.

Joku saattaa sanoa, “Mutta Chuck, meidän on tehtävä töitä Herralle.” Näin ei ole asian laita. En voi tehdä lihassani yhtäkään asiaa, mikä miellyttäisi Jumalaa. Toisaalta usko tuottaa aina hedelmää.

Jos olet suorittamassa tekoja, olet silloin turvaamassa lihaan. Mutta jos olet kulkemassa uskon kautta Jeesuksen Kristuksen seurassa, Henki tuottaa elämässäsi hedelmää. Hedelmä ei ole jotain, mitä sinä saat aikaan, ajatellessasi että näin sinun on tehtävä; hedelmä on luonnollinen seuraus yhteydestä Herraan.

Katso vaikka persikkapuussa roikkuvia meheviä hedelmiä. Persikat eivät siellä kamppaile ja työskentele päivä päivältä, yrittäen tulla kypsiksi. Niiden tehtävänä on vain roikkua puussa. Kypsyminen on luonnollinen seuraus yhteydestä. Niin kauan kuin

ne pysyvät yhteydessä puuhun, niistä tulee makeita hedelmiä.

Tämä sama pätee myös meihin. Jos me pysymme oikein Kristuksessa, uskon kautta, niin tästä yhteydestä nousee esiin hedelmää. Jos elämässäni ei ole hedelmää, silloin suhteeni Häneen on kyseenalaistettava tai jopa kiistettävä.

Siksi Paavali sanoo meille: “Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa; koetelkaa itseänne. Ettekö tunne että Jeesus Kristus on teissä, ellei näin ole, te ette kestä koetusta” (2.Kor.13:5). Jeesus kertoi meille, että sellainenkin otus on olemassa kuin susi lampaan vaatteissa. Voit näyttää kristityltä, toimia kuten kristitty ja puhua kuin kristitty – “Mutta isoäiti, miten suuret hampaat sinulla onkaan!” Saatat näyttää kaikin puolin ulkoapäin lampaalta, mutta todellisuudessa oletkin susi.

Joten miten voimme tietää, kuka on kuka? Jeesus sanoi: “Heidän hedelmistään te tunnutte heidät “ (Matt.7:20, kursivointi lisätty).

Meidät on kutsuttu tutkimaan omaa elämäämme, että voisimme todeta, minkälaista hedelmää olemme kantamassa. Jos hedelmä on huono, silloin meidän yhteydessämme Jeesukseen on jotain vikaa, jotain on vialla uskossamme. Elävä uskonyhteys Jeesukseen Kristukseen tuottaa aina hedelmää – aivan varmasti.

SUURI EREHDYKSEMME

Yksi suurimmista ongelmistamme on se, että pyrimme olemaan enemmän kiinnostuneita siitä, mitä teemme kuin siitä, mitä me olemme; kun taas Jumala on enemmän kiinnostunut siitä, mitä me olemme kuin siitä, mitä teemme. Hän etsii hedelmää. Me yritämme tuottaa tekoja.

Valitettavasti kaikki olemme varmasti kuulleet vuosien mittaan jonkun sanovan: “Sinun olisi tehtävä näitä tekoja Herralle, sinun pitäisi tehdä tuo työ Jumalalle.” Aina meitä kehoitetaan ja painostetaan tekemään töitä Jumalan valtakunnan hyväksi. Joten me ryhdymme toimiin ja alamme tehdä töitä Jumalalle, koska pastori tai komitea on pyytänyt meitä tekemään näiin.

Tämä voi olla kotikäyntien tekemistä seurakunnassa vierailleiden luona, vaikkei Jumala ole erikoisesti kutsunutkaan meitä tähän. Tunnen ihmisiä, jotka ovat hyvin peloissaan joutuessaan käymään vieraiden ihmisten kodeissa. Kun he soittavat ovikelloa, he samalla rukoilevat hartaasti: “Herra, älä anna heidän olla kotona tänä iltana!” Kotikäyntityö ei ole heille luontevaa, vaan se on väkijonolla tehtyä, lihan tekoa, heille vastenmielistä. He eivät pidä siitä ja alkavat väistellä sen tekemistä. Niinpä komitean puheenjohtaja soittaa heille yksi päivä ja sanoo: “Kaipasimme teitä viime tiistai-iltana meidän kotikäyntityössämme. Haluaisimme varmistaa, että olette mukana ensi tiistaina.” He vastahakoisesti vastaavat, “No joo”, ja näin syöksykierre alaspäin jatkuu.

Näin sinua ahdataan muotteihin, joihin Jumala ei ole sinua luonut. Sinut pakotetaan luonnottomiin asentoihin ja alat hiertyä palvelustyösi alla. Mutta Jumala ei halua sinun antavan Hänelle mitään, mikä saa sinut valittamaan. Jumala ei voi sietää “kristillistä narinaa.” Se on loukkaus Häntä kohtaan. Minäkin inhoan sitä, kun ihmiset valittavat

siitä, mitä he ovat tehneet puolestani. Se saa minut tuntemaan itseni tyhmäksi ja typeräksi. Kuka edes pyysi heitä tekemään sen homman?

Jos et yksinkertaisesti halua tehdä jotain Herralle, älä sitten tee sitä. Älä mene tekemään jotain jalomielistä tekoa, jos sitten alat narisemaan ja valittamaan siitä. Silloin olisi parempi jos et tekisi mitään!

Jätä kotikäyntityö niille, jotka rakastavat sen tekemistä. Jotkut ihmiset ovat tosi innoissaan saadessaan jutella tuntemattomien kanssa. Heistä on kyllästyttävää istua vain kotona ja he odottavat innolla keskustelujen aloittamista ihmisten kanssa, joita he eivät ole koskaan ennen tavanneet. Heidän luonteensa on tällainen. Se on heille luontevaa - ja tämä on avaintekijä.

Kun jokin tuntuu luontevalta, on kyseessä hedelmä. Kun jokin tuntuu painostavalta, on kyseessä teot. Jumala aina varustaa meidät siihen työhön, mihin Hän on meidät kutsunut ja meille on luontevaa sen tekeminen.

Monet ihmiset tuntevat olevansa toisen luokan kristittyjä, koska he eivät kykene tekemään sitä, mitä jotkut muut tekevät. He kohtaavat uskovan, joka sanoo, "Viime viikolla, kiitos Herran, todistin viidelle ihmiselle ja kaikki viisi heistä ottivat Jeesuksen vastaan." "Voi että", ajattelee henkilö, jota ei ole siunattu evankelioimisen lahjalla, "olen kamala todistaja Herralle. En ole todistanut kenellekään. Olen niin epäonnistunut." Häntä syyllistetään siitä, että hän ei ollut pysäyttämässä ihmisiä, kysymässä heiltä tiesivätkö he uskonelämän perusteet.

Miksi jotkut ihmiset ovat niin tehokkaita evankelioinnissa? Koska se on heille luontevaa. Jumala on varustanut ja valmentanut heidät tätä työtä varten. Eihän jokainen ole ruumiissa suuna, eikä suu voisi toimia tehokkaasti, ellei olisi aivoja sen yläpuolella tai jalkoja kantamassa sitä sinne, minne sen pitäisi mennä. Meidän ei pitäisi tuntea syyllisyyttä siitä, ettei meillä ole samaa palvelustehtävää tai tehokkuutta kuin toisilla. Keho toimii yksikkönä, ja Jumala on määrittänyt jokaiselle meistä oman paikkamme ruumiissa.

Jumala haluaa sinun tekevän sitä, mitä Hän on luonnostaan varustanut sinut tekemään. Kristillisen elämän hedelmät kukoistavat sinussa luonnostaan, kun pysyttelet kiinni Kristuksessa Jeesuksessa uskosi kautta Häneen. Jeesus sanoi: "Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte paljon hedelmää" (Joh.15:8). Jumala haluaa sinun olevan erittäin hedelmällinen Hänelle. Tämä hedelmä voi tulla esiin ainoastaan, kun pysyt Kristuksessa - ja sen teet uskon kautta.

LIHALLISTA USKOA EI OLE OLEMASSA

Matteuksen evankeliumi kertoo meille, että jonain päivänä monet ihmiset tulevat Jeesuksen luo, kertoen kaikista teoistaan, joita he tekivät Hänelle, ja Mestari vastaa, "Minä en ole koskaan teitä tuntenut" (Matt.7:23). Herra ei tunnusta lihan tekoja, ei koskaan.

Muistatko, kun Jumala sanoi Abrahamille: "Ota Iisak, ainoa poikasi... ja uhraa hänet polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon" (1.Moos. 22:2). Herran kommentti

kuulostaa vähän oudolta - olihan Abrahamilla toinenkin poika, Ismael, joka oli ainakin 14 vuotta Iisakia vanhempi. Miksi Jumala sanoi, "Ota Iisak, sinun ainoa poikasi"?

Vastauksena on se, että Ismael oli lihan teko. Hän ei ollut lupauksen poika, hän ei ollut uskon poika. Ismael oli lihan tuote. Jumala kieltäytyi tunnustamasta Ismaelia, koska hän oli lihan teko. Jumala tunnusti ainoastaan Hänen Henkensä teon, Iisakin, uskon lapsen. Siksi hän sanoi Abrahamille: "Ota ainoa poikasi, Iisak."

Jumala ei koskaan tunnusta tai palkitse lihamme tekoja. Toisaalta Hän syvästi halajaa sitä, että Hengen hedelmä olisi yhä enemmän ominaista elämällemme.

Joh.15 kertoo meille, miten uskovaiset kantavat hedelmää. Jeesus sanoi, "Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään voi, ellette pysy minussa" (Joh.15:4). Jeesus ei painottanut sitä mitä me teemme, vaan sitä mitä me olemme. Se, mikä tulee esille elämästämme, on seurausta meidän suhteestamme Häneen. Meillä ei voi olla todellista, oikeaa suhdetta Herraan ilman, että tuottaisimme hedelmää. Jos meillä ei ole hedelmää - koska "tunnette heidät heidän hedelmistään" - silloin meidän olisi parasta tarkastella uudelleen suhdettamme Jeesukseen.

"HARHAOPIN" HEDELMÄN TARKASTAJAT

Jumala on tehnyt ihmeellisen työn elämässäsi Pyhän Henkensä kautta. Kun vielä olit syntinen, Jumala rakasti sinua. Ja kun uskon kautta vetosit Häneen, Hän teki sinut vanhurskaaksi kaikista niistä vääristä asioista, joita olet koskaan tehnyt. Jumala pyyhki taulusi puhtaaksi. Hän häivytti menneisyytesi perusteellisesti, ikään kuin sitä ei olisi ollut olemassakaan. Tätä termi "vanhurskauttaminen" tarkoittaa.

Sillä hetkellä kun otit Jeesuksen Kristuksen vastaan uskon kautta – ennen kuin maksoit penniäkään kymmenyksiä, ennen kuin teit yhtäkään asiaa - Jumala otti kaikki mustat merkinnät sinua vastaan ja pyyhki ne pois. Yksinkertaisesti sen tähden, että uskoit Jeesukseen Kristukseen Vapahtajanasi ja Herranasi, Jumala vanhurskautti sinut kaikesta menneestä. Uskosi tähden Jumala luki osaksesi Jeesuksen vanhurskauden. Suhteesi Häneen alkoi uskomisella.

Tämä on kaikki hyvin yksinkertaista, mutta jotenkin me niin usein unohdamme sen. Joskus uskovaiset arvostelevat muita uskovia tai löytävät heistä vikoja. He sanovat: "Tiedätkö, mitä he tekevät? Tämä on kauheaa. He kutsuvat itseään kristityiksi, mutta he tekevät sitä ja tätä. He eivät elää mittojen mukaisesti – hehän jopa käyvät hiekkarannalla. Kamalaa!"

Mitä tällaiset uskovaiset ovat tekemässä? He ovat asettaneet itsensä tuomareiksi. Heistä on tullut "harhauskon" hedelmien tarkastajia. He arvostelevat toisen miehen palvelijan laatutasoa. Paavalilla oli tästä asiasta sanomista. Hän kirjoitti: "Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu" (Room.14:4).

On paljon helpompi miellyttää Jumalaa kuin ihmistä. Miellyttääksemme Jumalaa meidän tulee vain uskoa ja luottaa Häneen. Tätä on armon evankeliumi.

Jos olisit palvelijani, saattaisin arvostella palvelustasi. Saattaisin sanoa, "Olet surkea palvelija. En tiedä, miksi pidän sinut täällä töissä." Jos tekisit jotain minua ärsyttävää, minä olen se, joka voisin sanoa sinulle: "Kuule, en pidä tavasta, jolla kuivaat astiat. Sinä jätät niihin liikaa vettä ja laitat ne kaappiin märkinä. En pidä siitä että, kun otan kaapista lasin, siinä on edelleen kosteutta. Bakteerit kasvavat niissä olosuhteissa. Nyt, kuivaapa ne kunnolla!"

Toisaalta voisin sanoa, "Olet ihana palvelija. Teet niin mahtavaa työtä! On ilo, että olet kanssani!" Kummassakin tapauksessa minä olen se, joka voin arvioida palvelustasi, ei kukaan ulkopuolinen.

Totuushan on, että minä en ole sinun mestarisi enkä voi ohjailla sitä, miten sinun tulee palvella. Sinun täytyy seistä oman mestarisi edessä, enkä minä voi arvostella palvelustasi. En voi sanoa, "Miten surkea palvelija oletkaan!" Minulla ei ole mitään oikeutta arvostella sitä, miten sinä palvelet Jumalaa. Jumala on se, jota sinä palvelet ja mestarisi edessä sinä joko seisot tai kaadut. Paavali jatkaa sanoen, "Jumala on voimallinen pitämään hänet pystyssä" (Room.14:4).

Älä huolehdi siitä, että jotkut ihmiset eivät voi uskoa, että sinä tulisit ikinä pärjäämään elämässäsi. Olen huomannut, että Jumalaa on ollut paljon helpompi miellyttää kuin ihmistä. On turha vaiva yrittää miellyttää kaikkia. Vaikka hallitsisitkin sen täysin, joku tulee sinua syyttämään siitä, että haluat miellyttää kaikkia ihmisiä. Ei ole kerta kaikkiaan mahdollista miellyttää kaikkia.

Miten kaunista on, ettei meidän tarvitse miellyttää kaikkia. Meidän täytyy vain miellyttää Jumalaa. Mitä meidän täytyy tehdä miellyttääksemme Häntä? Ainoastaan uskoa Häneen ja luottaa Häneen. Me emme miellytä Jumalaa kaikilla teoillamme tai kiireisillä toiminnoillamme. Me miellytämme Jumalaa, kun me vaan uskomme ja luotamme Häneen. Tätä on armon evankeliumi.

TEEN SEN MIELELLÄNI!

Usko miellyttää Herraa ja usko tuottaa suhteen, yhteyden. Tämä suhde tuottaa hedelmää. En tyydy vain olemaan joutilaana ja vain olemaan puhdas ja pyhä ja vanhurskas ja hymyileväinen ja suloinen ja osoittamaan rakkautta muille kaiken päivää. Olen ahkerasti toimimassa, mutta nämä toimeni eivät tunnu minusta työltä. On mahtavaa pystyä sanomaan, "Tiedätkö, olen tekemässä juuri sitä, mitä haluankin tehdä. Itse asiassa, rakastan sitä mitä olen tekemässä!" Tämä ei ole työtä eikä vastapalvelua. Tämä on yksinkertaisesti sellaista, jonka tekemisestä nautin.

Vuosia sitten, kun palvelin eräässä uskonsuunnassa, minulla oli tapana käydä konferensseissa ja näin siellä aina joitain kavereitani. Menimme usein ulos syömään. Aloin kertoa Raamatunkohdasta, jonka Herra oli avannut sydämelleni. "Älä viitsi, Smith – tuo on työpuhetta", he sanoivat ja vaihtoivat puheenaihetta. Minä vastasin, "Mitä tarkoitat sanomalla, 'työpuhetta'? Tämähän on elämäni! En puhuisi mistään muusta mielummin. Ei ole sen kiinnostavampaa puheenaihetta kuin Jumalan Sana."

Kun olet tekemässä sitä mitä rakastat tehdä, se ei ole työtä. Et ole töissä pajassa. Et ole

työskentelemässä tehtaassa. Toimintasi on hedelmää, jonka suhteesi Jumalaan tuottaa.

Kun Jumalan rakkaus täyttää sydämesi, haluat jatkuvasti vain puhua Hänestä: Hänen Sanastaan, Hänen hyvyydestään, Hänen rakkaudestaan. Et etsi muilta tunnustusta itsellesi, koska olet tekemässä juuri sitä, mitä haluatkin tehdä. Et etsi palkkiota sen tekemisestä, mikä on luonnollista sinulle (vaikka Jumala tuleekin palkitsemaan sinut siitä hedelmästä, joka tulee esiin elämästäsi). Teet sen, koska haluat tehdä sen, koska se on sinulle luontevaa, koska Jumala on pannut sen sydämellesi. Tosiasia on, että tuntisit kuolevasi, jos et saisi sitä tehdä.

“Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä”, kirjoitti Paavali (2.Kor.5:14). “Voi minua, ellen evankeliumia julista!” (1.Kor.9:16).

Olen varma, että meillä kaikilla on ollut samanlaisia kokemuksia kuin Jeremialla. Hänet heitettiin vankilaan, koska hän julisti Herran sanaa Israelin kuninkaille. Vankilassa istuessaan hän tuumasi, “Se siitä, olen saanut tästä tarpeekseni. Jumala, tässä on minun eropyyntöni. Älä enää koskaan pyydä minua puhumaan Nimessäsi. En aio tehdä sitä enää. Älä enää laita Sanaasi sydämelleni. Herra, olen saanut tästä tarpeekseni, luovun tästä tehtävästä. Ymmärrätkö? Se on loppu nyt! En koskaan enää aio puhua Herran nimessä. Sinä kohtelet minua näin ja annat minun joutua vankilaan. Et pidä minusta huolta. Mutta se on ok, otan nyt lopputilin tästä hommansta!” (ks. Jer.20:9).

Jeremiaa kiehutti. Hän oli tosi vihoissaan. Silti hän oli pian tunnustamassa, “Mutta Hänen sanansa oli minun sydämessäni kuin polttava tuli, suljettuna minun luihini ja väsyin sen pidättämiseen, enkä voinut sitä enää tehdä” (jaa 9). Hän ei voinut tehdä muuta kuin puhua. Hänen oli puhuttava. Hänen ei tarvinnut pakottaa itseään ikään kuin se olisi ollut työtä. Itse asiassa hän yritti pakottaa itsensä lopettamaan puhuminen, mutta silti hän puhui. Miksi? Koska se oli hänelle luonnollista; se oli hedelmä hänen suhteestaan Jumalaan.

NARINA EI OLE HENGEN HEDELMÄÄ

Jumala ei johda tehtaita; Hän kasvattaa puutarhoja. Hän ei ole kiinnostunut sinun teoistasi; Hän haluaa nauttia hedelmistäsi. Hän ei halua sinun tukeutuvan lihaasi; Hän kutsuu sinua luottamaan Hänen Henkeensä

Kuten Paavali muistuttaa meitä, kun olemme aloittaneet Hengessä, emme voi tulla täydellisiksi lihamme kautta (ks. Gal.3:3). Emme voi lisätä tekoja uskoomme ja parantaa sillä suhdetta, vaikka monet ihmiset pyrkivät tekemään juuri sen.

Usein käy niin, että ihmiset aloittavat uskomalla Herraan, he rakastavat Häntä, palvelevat Herraa ja heillä on ihana aika Hänen kanssaan. He nauttivat Hengen tuomasta ilosta. Sitten jotkut uskonveljet saapuvatkin paikalle ja alkavat asettaa raskaita taakkoja heidän päällensä. “Hei veli, jos olet todella kristitty, sinun täytyy toimia näin. Miksi te toimitte noin? Tehän kutsutte itseänne kristittyiksi, vai mitä? Miksi, kun ette edes tee tätä asiaa oikein.” He alkavat asettaa heille kaikenlaisia raskaita vaatimuksia, niin että kristinuskosta tulee rääkki. Se lakkaa olemasta luonnollinen ja

iloa tuottava asia ja alkaa olla enemmänkin velvollisuus, homma, työ.

Milloin tämän oppisimme? Emme voi parantaa Jumalan meille antamaa vanhurskautta. Tekoihin pohjautuva Jumalasuhte käy pian piinaavaksi, ja menetämme suhteen tuoman ilon. Suhteesta tulee pian pakonomainen, velvollisuus, raskas tehtävä. Ennen pitkää alamme napista. Herran ilo katoaa vaelluksestamme. Emme enää ole vapaita, vaan työskentelemme orjuuden ikeen alla. Ajattelemme, minun on parasta sanoa rukoukseni tänä iltana tai sitten joudun siitä kärsimään. Voi, minua väsyttää jo kovasti. En haluaisi nousta sängystä polvilleni rukoilemaan. Minun varmaan pitäisi, mutta... kun on niin kylmä!

Olen varma, että Jumala sanoo, "Voi, ole hiljaa ja mene nukkumaan! Älä vaivaa minua tuollaisella mielialalla. Kuka sinua edes pyysi nyt rukoilemaan?"

Voisi hyvin kuvitella, että tämän läksyn olisivat parhaiten oppineet sananpalvelijat. Silti heidän joukostaan löytyy miehiä, jotka haluaisivat meidän uskovan, että he palvelevat Hengen asioissa lihan tekojen kautta. He kuvailevat, miten suurta asiaan vihkiytymistä heidän suorittamansa palvelustehtävä vaatii - miten valtavia henkilökohtaisia uhrauksia henkilön täytyykään tehdä saadakseen tämän kaltaisen voiman. He puhuvat sitoutumisistaan ja paastoistaan ja heidän pyhittäytymisistään ja he esittävät tämän kaiken ikään kuin he tekojensa kautta olisivat saavuttaneet jonkin tietyn hengellisyyden asteen, minkä ansioista Jumala antoi heidän haltuunsa Hänen voimansa. Jumala ei voi antaa kaikille tätä voimaa, he sanovat, mutta he ovat sen ansainneet. Usein he kertovat tapahtumista kuten: "Menin huoneeseeni, suljin oven ja sanoin Jumalalle: 'Jumala, en aio poistua täältä, ennen kuin minulla on voimasi.' Ja niin minä pysyin huoneessani ja paastosin ja rukoilin, kunnes sain voiman." He puhuvat ikään kuin heidän oma vanhurskautensa tuotti heille Jumalan suosion. Mutta näin ei käynyt, ne olivat vain tekoja. Jumala ei koskaan tule kunnioittamaan tai tunnistamaan lihan tekoja.

Paavali sanoi: "Oletteko kärsineet niin paljon turhan takia, jos se kerran on ollut turhaa? Antaako hän siis teille Hengen ja tekeekö hän ihmeitä teidän keskuudessanne lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?" (Gal.3:4,5). Oikeanlainen sananpalvelija antaa kaiken kunnian Herralle. "Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä", Jeesus sanoi," että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa" (Matt.5:16).

MEIDÄT KAIKKI ON KUTSUTTU

Meidän vanhurskaudemme ei saa aikaan Jumalan tekoja. Armo, uskon kautta, on ne aiheuttanut. Tämä tarkoittaa sitä, että kuka tahansa meistä voi tehdä niitä. Sinun ei tarvitse olla jokin erityisen voideltu työvälina.

Anna elämäsi olla kuin puutarha, johon Jumala voi tulla nauttimaan hedelmiä, joita tuotat pysyessäsi Kristuksessa.

Jaakob sanoo, että Elias oli meidän kaltaisemme ihminen (ks. Jaak.5:17). Hän lannistui, hän suuttui, hän vihastui, hän teki virheitä. Silti kun hän rukoili, ei satanut kolmeen

vuoteen. Elias ei ollut mikään superpyhä profeetta. Hän ei ollut mystikko. Hän oli täsmälleen meidänlaisemme henkilö, jolla oli samanlaisia tunteita kuin meilläkin on - samanlaisia lannistumisen hetkiä. Silti Jumala kuunteli häntä, hänen uskonsa vuoksi.

Tämä sama on mahdollista sinullekin. Meidän tarvitsee vain uskoa ja luottaa Herraan.

Koska olet aloittanut Hengessä, sinun on jatkettava Hengessä. Koska aloitit uskossa, sinun on myös jatkettava uskossa. Älä vajoa tekoihin. Älä anna kristillisestä kokemuksestasi tulla tylsän. Älä rupea tehdastyöläiseksi, vaan anna elämäsi olla kuin puutarha, johon Jumala voi tulla nauttimaan hedelmiä, joita tuotat, kun pysyt Kristuksessa kiinni uskon kautta.

7

SIUNAUKSIIN USKOMINEN

Jotkut virheet eivät koskaan katoa. Ajattele esimerkiksi sitä virhettä, johon Galatian seurakunta kompastui noin 2000 vuotta sitten. Tämä sama virhe on edelleen voimissaan meidänkin päivinä. Huolimatta siitä mitä Paavali asiasta aikoinaan sanoi, vielä tänäkin päivänä löytyy silti paljon opettajia, jotka sanovat, että Pyhä Henki otetaan vastaan lain tekojen kautta. Kuinka traagista onkaan, että tätä oppia, joka on yksi suurimpia kompastuskiviä Jumalan täyden siunauksen ja voiman kokemiseen, levitetään edelleen seurakunnissa! Meille kerrotaan, että jos haluamme Pyhän Hengen tulevan elämäämme, meidän olisi ensin siistittävä tapamme. Meidän tulee päästä eroon kaikesta epäpuhtaudesta ollaksemme tämän siunauksen arvoisia.

Vaikka tällainen opetus onkin hyvin vilpittömästi väärässä. Tällaisen opetuksen ytimenä on se, että meidän on tultava vanhurskaiksi omaan käyttäytymiseemme ja yrityksiimme pohjautuen ja vasta sen jälkeen Jumala voi ehkä alentua koskettamaan meitä. Tämä sama väärä opetus esti minua vuosikausia ottamasta vastaan Jumalan parasta.

USKOLLINEN MUTTA TURHAUTUNUT

Koska lapsena kasvoin eräässä helluntaiseurakunnassa, halusin hartaasti niin kutsutun Pyhän Hengen kasteen. Kävin monissa ”viipymiskokouksissa” ja usein menin isäni mukana lauantai-illan miesten rukouskokouksiinkin. Siellä odotin Herraa ja rukoilin, että Jumala täyttäisi elämäni Hänen voimallaan.

Rakastin Herra syvästi ja kaipasin kaikkea sitä Jumalan voimaa, mitä vaan voisin mahdollisesti saada. Mutta jokin oli estämässä. Useita vuosia ajattelin, että ehkä jokin salainen synti pidätteli minua. Ja se oli totta - mutta ei lainkaan sellainen synti kuin mitä kuvittelin. Ongelmani ei ollut himo tai ahneus tai jokin tuhoisa tapa. Minun ongelmani oli omavanhurskaus.

Saatat ihmetellä, kuinka joku noin nuori voi jo painiskella hengellisen ylpeyden kanssa, mutta näin oli asian laita. Osasin Raamatun jakeita ulkoa. Pystyin luettelemaan kaikki Raamatun kirjat ja kirjoittamaan niiden nimet. Pystyin lausumaan ulkoa useita Raamatun lukuja. En koskaan käynyt elokuvissa. En koskaan tupakoinut. En koskaan käynyt tansseissa. Seurakunta, jossa kävin, piti näitä asioita synnillisinä, joten vältin tunnollisesti niiden tekemistä.

Monesti näin, kuinka pastorin poika noukki maasta tupakan tumppeja ja poltti niitä, mutta minä en koskaan tehnyt sitä. Muut ystäväni seurakunnassa saattoivat mennä elokuviin joka lauantai, mutta minä en koskaan. Minä aioin olla pyhä.

Mikä tässä sitten oli niin valtavasti pielessä? Jumala siunasi kavereitani, vaikka he polttivatkin tupakantumppeja! "Herra, Sinä tiedät että olen vanhurskaampi kuin he", minä ajattelin. "En ole koskaan tehnyt mitään noista pahoista asioista. Miksi sitten siunaat heitä, etkä minua?" Minun sisälläni kävi kova kamppailu.

Asia paheni, kun kuulin ihmisten antavan todistuksia siitä, kuinka he odottivat Pyhän Hengen täyteyttä. Kun he odottivat Jumalaa, Herra näytti heille tupakka-askin heidän taskussaan. Sillä hetkellä, kun he vetivät savukkeet esille ja asettivat ne alttarille, Jumala ilmeisesti täytti heidät Pyhällä Hengellä.

Yritin ansaita Jumalan siunauksen, mutta en koskaan ollut tarpeeksi hyvä. Mieleeni ei koskaan juolahtanut, että voisin yksinkertaisesti vain pyytää sitä Jumalalta uskon kautta.

Ehkä ongelmani oli se, että minulla ei koskaan ollut tupakka-askia taskussani, jonka olisin voinut asettaa alttarille. Sen sijasta tein mielessäni listaa sen viikon synneistäni ja ajattelin, "Herra, suutuin veljelleni tällä viikolla. Herra, ole hyvä ja anna minulle anteeksi suuttumiseni." Sitten aloin odottaa, että Hän täyttäisi minut Pyhällä Hengellä. Sitä ei vaan tapahtunut.

Lukemattomia kertoja olin kuullut puhujien sanovan, "Tiedättehän, että Jumala ei tule täyttämään epäpuhdasta astiaa. Hän on Pyhä Henki. Sen tähden sinun täytyy olla pyhitetty astia." Niinpä tein kaikkeni ollakseni pyhä. Tunnustin Jumalalle kaiken, mitä vaan pystyin ajattelemaan (ja kaiken varalta jopa asioita, joita en ollut edes koskaan tehnyt).

Pöyhin omantuntoni hiillosta yhä uudelleen ja uudelleen. Annoin elämäni Herralle uudestaan ja uudestaan. Luovuin jokaisesta pienestäkin kyseenalaisesta toiminnasta, joita vaan pystyin keksimään, ja uhrasin minulle rakkaita asioita. Kaikki tämä vain siksi, että tulisin tarpeeksi pyhäksi, jotta Jumalan Henki voisi täyttää elämäni. Elämäni uskovana oli turhautunutta ja tukahdettua.

Lopulta sanoin epätoivoissani, "Hyvä on, Herra, minä menen Kiinaan lähetyssaarnaajaksi. Ole hyvä ja täytä minut Pyhällä Hengelläsi." Hän ei sitä tehnyt. Lupasin Herralle, että menisin Kiinaan, Afrikkaan, Etelä-Amerikkaan ja Intiaan. Silti Hän ei tehnyt sitä.

Koko tuon ajan yritin saada saada Pyhän Hengen täyttymyksen tekojeni kautta - tulemalla vanhurskaaksi itse asettamieni mittapuiden täyttämisen kautta. Yritin saada Hengen lain vaatimien tekojen kautta. Kokeilin jokaista keinoa, minkä vaan tiesin, hartaasti janoten ja toivoen, että Jumala täyttäisi minut ja antaisi minulle Hänen lahjojaan. En tiedä kuinka monta yötä vietin tuskissani Hänen edessään ihmetellen, miksei Hän koskaan siunannut minua.

Olin vakuuttunut siitä, että minun olisi päästävä tietylle vanhurskauden tasolle ennen kuin Jumala siunaisi minua. Uskoin, että sillä hetkellä kun saavuttaisin tuon korkean tason, Pyhä Henki täyttäisi minut. Ja kuitenkin minua häiritsi se, mitä näin tapahtuvan ympärilläni. Kuinka oli mahdollista, että ihmisiä tuli suoraan kadulta vastaanottamaan Jeesuksen Kristuksen heidän Vapahtajanaan, haisten viinalta ja nikotiiniltä, ja heidät

kastettiin Pyhällä Hengellä välittömästi?

Se ei yksinkertaisesti ollut reilua. Tässä minä olin vaeltamassa Herran kanssa, jatkuvasti Häntä palvellen, ja he tulivat siunatuksi enkä minä. En voinut ymmärtää Jumalan toiminnan epäjohtonmukaisuutta. Minun oli mahdotonta sovittaa yhteen sitä opetusta, jonka olin saanut, sen kanssa mitä näin käytännössä tapahtuvan.

Jos vain olisin jo silloin ymmärtänyt Jumalan armon! En olisi odotellut kaikkien noiden vuosien ajan Pyhän Hengen voiman saamista. Kun aloin lukea ja ymmärtää Jumalan Sanaa, tulin vihdoinkin tekstin kohdalle, jossa Paavali kysyy: "Saitteko te Hengen lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?" (Gal.3:2). Yhtäkkiä tajusin, että tämä oli retorinen kysymys. Ilmeinen vastaus oli, että he olivat saaneet Pyhän Hengen uskossa kuulemisen kautta.

Olin ällikällä lyöty. Minulle ei koskaan oltu opetettu tällaista asiaa. Olin yrittänyt omin avuin tulla tarpeeksi pyhäksi tai vanhurskaaksi, mutta tietenkään en koskaan onnistunut tulemaan tarpeeksi hyväksi ansaitakseni Pyhän Hengen täyttymyksen. Päähäni ei koskaan juolahtanutkaan pyytää yksinkertaisen uskon kautta. Olin varma, että Jumala tarvitsi apuani.

Tuona päivänä laitoin syrjään kaikki omavanhurskaat ponnisteluni ja sanoin yksinkertaisesti: "Herra, otan Sinulta nyt vastaan Pyhän Hengen lahjan." Ja se tapahtui, juuri sillä hetkellä. "Minä tyhmyri!" ajattelin. "Olisin voinut saada tämän vuosia sitten, jos vain olisin tiennyt. Jos minulle vain olisi opetettu tämä jo silloin!"

Voi, mitä menetinkään noiden laihojen vuosien aikana sellaisen opetuksen vuoksi, joka korosti kuuliaisuutta ohjeille ja säännöille! Me otamme Pyhän Hengen vastaan meihin asumaan ja voimaa antamaan ja meidät täyttämään sen kautta, että luotamme ja uskomme Jeesukseen Kristukseen meidän Herranamme ja Vapahtajanamme. Ei sen kautta, että noudattaisimme joitain ulkoisia sääntöjä. Siksi toistan tätä yksinkertaista mutta voimallista sanomaa yhä uudestaan, korostaen Jumalan armoa, rakkautta, laupeutta ja hyvyyttä meitä ansiottomia syntisiä kohtaan.

SIUNAUKSET OVAT SAATAVILLAMME

Kun aloin ymmärtää Sanaa paremmin, minulle selvisi, ettei minun vanhurskauteni tai kykyäni saavuttaa jokin pyhyiden aste tee minua arvolliseksi saamaan Jumalan siunausta. Jumala siunaa minua, kun vain luotan Häneen ja Hänen siunauksiinsa. Mitä kauemmin elän, sitä enemmän ymmärrän, kuinka ansioton ja arvoton minä olen saamaan Jumalan kosketuksen. Hän haluaa siunata minua, ei siksi että olisin hyvä ja pyhä ja puhdas, vaan koska sellainen on Hänen luontonsa. Hän nauttii lastensa siunaamisesta.

Tiesitkö että vain yksi asia estää Jumalan siunauksia virtaamasta elämääsi? Niitä ei pidättele se, ettet ole ollut uskollinen hartaushetkissäsi tällä viikolla. Niitä ei evätä siksi, että olet epäonnistunut jollain elämäsi alueella. Kaikki me epäonnistumme. Ainoa asia, mikä estää Jumalan siunauksia virtaamasta elämääsi, on se, että kieltäydyt itse luottamasta Häneen ja näihin siunauksiin. Jumalan siunaukset ovat kaikkien niiden saatavilla, jotka yksinkertaisesti uskovat Häneen ja luottavat Hänen siunauksiinsa.

Älä tule Jumalan eteen oman vanhurskautesi tai hyvyytesi pohjalta. Olisit tyhmä halutessasi ryöstää Herralta sen hyvän työn, minkä Hän haluaa tehdä elämässäsi! Ainoa Hänelle otollinen asenne sanoo, "Olen epäonnistunut, enkä ansaitse sitä – mutta Herra, siunaisitko minua kuitenkin!"

Siitä lähtien, kun tajusin, että Jumalan siunaukset olivat minun uskoni kautta Häneen, olen saanut kokea Hänen siunaustansa. Minulle on annettu paljon ja olen ottanut Jumalalta niin runsaasti vastaan, että on aivan mahdotonta luetella kaikkia näitä siunauksia. Olen tullut ovelle, joka ei koskaan ole suljettu. Kun tulin minun omanvanhurskauteni varassa, ovi oli suljettu suurimman osan ajasta. Mutta nyt kun tulen Jumalan luokse Hänen rakkautensa pohjalta, tuo ovi ei ole koskaan kiinni.

Jumala rakastaa meitä aina. Hänen rakkautensa meitä kohtaan ei muutu päivittäin. Hän ei rakasta meitä enemmän tänään kuin eilen. Jumalan rakkaus ei ole sellaista. Jumalan rakkaus meitä kohtaan on muuttumaton; se ei koskaan vaihtele. Hänen rakkautensa meitä kohtaan ei perustu meihin. Se perustuu Häneen ja Hänen rakastavaan luonteeseensa.

Jumala on rakkaus. Hän rakastaa sinua ja jatkaa rakastamistasi, vaikka olisit julkisyntinen. Silloinkin, kun olit kapinoimassa Häntä vastaan, heristit nyrkkiäsi Hänen kasvojensa edessä ja sanoit: "Minä vihaan sinua, Jumala!" Hän rakasti sinua silloin. Ja Hän rakastaa sinua nyt. Koska Jumala rakastaa meitä, Hän haluaa siunata meitä. Hänen siunauksensa eivät johdu meidän hyvyydestämme, meidän vanhurskaudestamme tai uskollisuudestamme. Jumalan siunaukset johtuvat yksinomaan Hänen halustaan siunata meitä. Meidän osamme on yksinkertaisesti vain vastaanottaa ja uskoa Häneen ja Hänen siunauksiinsa. Muistatko Paavalin retorisen kysymyksen? "Saitteko te Hengen lain tekojen vai uskossa kuulemisen kautta?" Tulitko niin vanhurskaaksi, että Jumala lopulta päätti, "No, nyt hän on tarpeeksi vanhurskas, joten kai minun täytyy täyttää hänet?" Ei! Emme ole nyt yhtään vanhurskaampia kuin mitä olimme ensimmäisenä uskonpäivänämme.

Et voi kuvitellakaan sitä siunausta ja voimaa, mitkä Jumala on halukas antamaan sinulle, jos vain uskot ja luotat niiden kohdalla Häneen. Olemme niin usein hölmöjen galatialaisten kaltaisia. Miksi me olisimme niin hölmöjä, että palaisimme takaisin lakisuhteeseen, kun voisimme olla yhteydessä Jumalaan rakkaussuhteen kautta? Älä ole hölmö ja vaadi mitä luulet ansaitsevasi, koska sinä ansaitset kuoleman. Kaikki me ansaitsisimme sen, koska me kaikki teemme syntiä.

Jumala haluaa siunata sinua nyt, koska Hän rakastaa sinua. Jumala haluaa siunata elämäsi ja tie tuohon siunaukseen on sinun uskosi.

ET VOI TARKOITTAA MINUA!

Jotkut teistä, jotka luette tätä, ette voi uskoa, että Jumala voisi mitenkään siunata sinua, koska olet epäonnistunut Hänen silmissään liian monta kertaa tai koska olet liian heikko tai koska olet tehnyt jotain todella väärin. Ehkä sinulla on krooninen ongelma, kuten hirveä luonne tai vaeltava silmä. Ihmettelet, miten Jumala voisi siunata minua, kun minä huudan lapsilleni? Kuinka Jumala voisi siunata minua, kun olen niin

läpimätä? Kuinka Jumala voisi siunata minua, kun olen sitä tai tätä? Ongelmasi on se, että etsit siunausta oman suoritustesi pohjalta. Olet joutunut sellaisen ajattelun ansaan, joka sanoo, "Kun minusta tulee niin hyvä ja niin täydellinen, sitten Hän voi siunata minua."

MUTTA TÄMÄ ON NIIN VÄÄRIN!

Meidän on saatava se päähämme, että Jumala haluaa täyttää elämämme Pyhällä Hengellä sillä hetkellä kun sanomme: "Herra, haluaisin todella saada tämän voiman ja pyydän Sinua täyttämään minut."

Mutta minun täytyy varoittaa sinua. Kiistämättä juuri tässä vaiheessa hengellinen sodankäynti puhkeaa. Kun sinä rukoilet Jumalaa täyttämään itsesi, Saatana välittömästi alkaa heitellä kaikenlaisia valheita ja syytöksiä päällesi. Hän tulee häiritsemään sinua. Hän saa sinut tuntemaan itsesi syylliseksi tai arvottomaksi. "Mitä sinä oikein olet tekemässä, pyytäessäsi Jumalalta sitä?" hän ivaa, "Sinun pitäisi hävetä. Sinulla ei ole tähän mitään oikeutta! Katso itseäsi, mitä olet. Katso, mitä olet tehnyt. Miten Jumala voisi mitenkään täyttää sinut Pyhällä Hengellensä?"

Ironista kyllä, monesti Saatana käyttää muita kristittyjä välittämään tämän valheen. Jokainen omavanhurskauden vallassa oleva ihminen tulee väistämättä kasamaan syytöksiä yllesi. "Tiedäthän, että se on omaa syytäsi", hän ilmoittaa. "Jos sinulla vain olisi vähän enemmän uskoa. Jos vain olisit hieman hengellisempi. Jos vain olisit vähän enemmän niin kuin minä." Kuultuamme vähän aikaa tällaista hengellistä pommitusta, monet meistä päättävät vetäytyä pois koko jutusta. "Unohda se, Herra", me sanomme.

Jumala haluaa sinun kokevan Hänen rakkauttaan, Hänen kosketustaan ja Hänen voiteluun.

Mikä tragedia! Tiedän etten ansaitse Jumalan siunauksia, mutta Hän ei siunaa minua sen vuoksi, että sen ansaitsisin. Jumalan rakkaus ja Hänen armonsa minua kohtaan Jeesuksessa Kristuksessa on ainoa peruste sille, miksi Hän siunaa minua. Tämä on siunauksen lähtökohta – ei minun hyvyteni, ei vanhurskauteni eikä täydellisyyteni. Emme voi kuvitellakaan kuinka siunatuiksi tulisimme, jos vaan saisimme tämän kalloomme.

Siunaukset ovat odottamassa. Jumala haluaa siunata sinua. Sinun täytyy vain yksinkertaisesti uskoa, että Hän siunaa sinua, vaikka tiedätkin varsin hyvin, ettet sitä ansaitse. Siunaukset eivät tule sinun tekojesi kautta, ne tulevat uskosi kautta - koska luotat ja uskot siihen, että Jumala tulee sinua siunaamaan.

Tämän totuuden ymmärtämisessä epäonnistuminen on syynä siihen, miksi monilla ihmisillä on todellisia ongelmia hengellisessä kokemuksessaan. "En ymmärrä miksi Jumala siunaa häntä, vaikka hän polttaa sikareita!" joku sanoo. "Minä en itse tupakoi. Kuitenkin häntä on siunattu niin paljon! En voi ymmärtää, miksi Jumala siunaa ihmisiä, jotka polttavat sikareita." Mutta tietenkään Jumalan siunaukset eivät perustu tupakointiin. Ne perustuvat vain meidän uskoomme siihen, että Jumala siunaa meitä, koska me olemme Jumalan lapsia.

Jumala haluaa tänäänkin siunata kansaansa. Herran silmät kiertävät koko maata,

osoittaaksensa voimansa niiden kohdalla, jotka ovat Hänelle täysin sydämin antautuneet.

(2. Aikak.16:9). Käännä sydämesi Jumalan puoleen, usko Hänen Sanaansa ja luota siihen, että Hän tekee sen, minkä Hän on luvannut. Sano: “Herra, siunaisitko minua nyt.” Ja ota siunaus vastaan.

Tiedän, että tällainen vapaasti virtaava armo on melkein loukkaus meille. Sillä hetkellä kun sanon, “Oi, Herra, anna minulle tosi siunaus. Haluaisin mahtavan siunauksen tänä iltana”, mieleni alkaa estellä: Mitä tarkoitat sillä, että pyydät Jumalalta siunausta? Miten voit edes pyytää Jumalaa siunaamaan itseäsi, ottaen huomioon mitä ajattelit iltapäivällä?

Meidän on niin helppo torjua ajatus siitä, että me mitenkään voisimme ansaita siunauksen. Sen uskominen tai odottaminen, että Jumala siunaisi meitä – siitä huolimatta että me olemme epäonnistuneita emmekä sitä ansaitse - on meille äärimmäisen vaikeaa. Mutta kun me vihdoin ylitämme tämän esteen ja odotamme Jumalan siunaavan meitä vain siksi, koska Hän on luvannut sen tehdä, mikään ei voi pysäyttää Hänen siunauksiansa koskettamasta elämäämme.

ABRAHAMIN SIUNAUKSET

Ja millaisia siunauksia ne ovatkaan! Ne samat siunaukset, jotka Jumala lupasi Abrahamille, ovat meidänkin, koska me olemme Abrahamin lapsia. Kuuntele vain kolme luvatuista siunauksista:

- “Älä pelkää, Abram! Minä olen sinun kilpesi; sinun valtavan suuri palkkiosi” (1.Moos.15:1).
- “Minä teen sinut sangen hedelmälliseksi” (1.Moos.17:6).
- “Minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala” (1.Moos.17:7).

Kaikki nämä siunaukset, ja vielä enemmän, kuuluvat sinulle. Koska Jumala näkee sinut Kristuksessa, Jeesuksen vanhurskaus välittyy sinulle. Tämä ja yksin tämä on perustana sille, että Jumala siunaa sinua, täysin ja perusteellisesti.

Armon evankeliumin vaatii sitä, että vaikket sitä ansaitsekaan, Jumala haluaa sinun kokevan Hänen rakkautensa, Hänen kosketuksensa, Hänen voimansa ja Hänen voitellunsa. Jumala on antanut jokaiselle uskonmäärän. Harjoita sitä, käytä sitä, ja se kehittyy. Yksinkertaisesti vain usko, luota Herraan, ja odota Jumalan siunaavan sinua.

Älä koskaan unohda, että Jumalan Hengen siunausta elämässämme ei myönnetä meille, koska eräänä päivänä tulimme tarpeeksi pyhiksi ansaitsemaan Hänen siunauksensa. Siunaus tuli meille, kun vihdoin näimme valon ja uskoimme Jumalan pitävän Sanansa. Meidän vanhurskauden teoillamme ei ollut mitään tekemistä sen kanssa.

Jumalan tiet eivät ole muuttuneet yhtään. Abrahamin siunaus tulee meille kaikille

yksinkertaisesti uskon kautta meidän Herraamme Jeesukseen. Meidän osamme on vain uskoa Häneen ja Hänen siunauksiinsa.

Ja kun sitä tarkemmin ajattelee - sehän on jo itsessään aikamoinen siunaus.

8

TAISTELU ALKAA

Sain äskettäin kirjeen nuorelta mieheltä, joka kertoi minulle intensiivisestä kamppailustaan lihansa kanssa. Hän kertoi monista lannistavista tappionkokemuksista, kaiuttaen Paavalin huutoa: “Minä kurja ihminen, kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room.7:24)

Minun oli helppo ymmärtää hänen kokemuksensa. Me kaikki olemme kärsineet samanlaisista vaikeista ajoista vaeltaessamme Herran kanssa. Vaikka me kaipaammekin elää elämää joka miellyttäisi Jumalaa, lihan valta osoittautuu meille ylivoimaiseksi ja me lankeamme.

Kautta kirkkohistorian ihmiset ovat etsineet tapoja saada lihansa kuriin. Erääseen aikaan monet kristityt uskoivat, että ainoa tapa saavuttaa voitto oli se, että henkilö lukitsi itsensä luostarissa kaapin sisälle. He kielsivät itseltään yhteyden mihinkään tai kehenkään, joka voisi aiheuttaa heille kompastumisen. Mutta jopa pelkkä vilkaisu heidän vanhoihin päiväkirjoihinsa osoittaa, että eristäytymisestä ei ollut heille apua.

Jerome, kuuluisa alkuseurakunnan ajan teologi, asui monta vuotta huoneessa, joka oli vain hieman häkkiä kookkaampi. Hänen ainoa kontaktinsa ulkomaailmaan oli pieni ikkuna, jonka kautta hän vastaanotti ateriansa. Hän sulki itsensä pois kaikesta ja kaikista, jotta hän voisi luovuttaa itsensä täysin Jumalan Sanan opiskelemiseen, mietiskelyyn ja rukoukseen. Mutta Jeromen henkilökohtainen päiväkirja osoittaa meille, että kun hän istui siellä pimeässä pikku kopissa, eivät hänen ankarat elämäntapansa eivätkä häntä ympäröivät paksut muuritkaan pystyneet pitämään poissa kauheiden ajatusten, kuvitelmien ja fantasioiden ristitululta hänen mielensä alueelta.

Emme saa apua ennen kuin ymmärrämme, että vastauksena eivät ole omat voimavaramme. Jumalan puoleen kääntyminen on ainoa keino vapautukseemme.

Lihamme on erittäin voimakas vihollinen. Jotkut kristityt taistelevat turhaan lihaansa vastaan koko elämänsä ajan. He tuntevat olevansa niiden israelilaisten kaltaisia, jotka menehtyivät erämaassa pääsemättä koskaan Jumalan lepoon.

Mikseivät tällaiset uskovat koskaan pääse nauttimaan Jumalan voitosta? Yksinkertaisesti siksi, että he viettävät kaiken voimansa ja energiansa yrittäessään elää jumalisesti omissa voimissaan. Sen sijaan, että he luovuttaisivat elämänsä ja taistelunsa Jumalalle, he yrittävät löytää jonkin paremman keinon, uuden menetelmän tai uuden tien vanhurskauteen. Ja yksikään niistä ei kuitenkaan toimi.

Niin kauan kuin yritämme vapauttaa itsemme "tästä kuoleman ruumiista" etsimällä epätoivoisesti uusinta ohjelmaa tai kaavaa ohjaamaan ponnisteluamme, me tulemme epäonnistumaan. Meidän apumme ei tule ennen kuin ymmärrämme, että vastaus onkin omien voimavarojemme ulkopuolella. Hämmästyttävää kyllä, se että heikkoina korotamme ääntämme ja huudamme Herraa, onkin ainoa tie vapautukseemme.

EI MIKÄÄN ITSENSÄKEHITTÄMISOHJELMA

Täydellinen voimattomuutemme on useimmille meistä vaikea asia hyväksyä. Pidämme itseämme vahvoina, kykenevinä ihmisinä ja ajattelemme voivamme itse hoitaa omat asiamme. Kuinka monta kertaa olemmekaan aloittaneet jonkin itsemme kehittämisohjelman, vakuuttuneina siitä, että jos me vain keskittyisimme siihen, pudottaisimme helposti muutaman kilon tai saavuttaisimme hyvän kunnon tai voisimme päästä eroon kiusallisesta tavasta? Mutta surullinen tosiasia on, että jos kuvittelemme pystyvämme muuttamaan elämämme omien voimiemme varassa, sitä ei koskaan tapahdu.

Yksi suurimpia kristillisen elämän kasvun esteitä on käsitys siitä, että me voimme elää Jumalaa miellyttävää elämää omin voimin. Jos luulemme kykenevämmesi siihen, yritämme ottaa siitä myös kunnian. "Tuon pahan tavan lopettaminen ei ollut minulle ollenkaan niin vaikeaa! Tiesin, että voisin tehdä sen!" Emme näin anna Jumalalle kunniaa, vaan olemme kirjoittamassa menestystarinaa tehden itsestämme siinä sankarin. Alamme kertoa muille, miten meidän reseptimme tulee auttamaan myös heitä, ja Jumala tulee siirretyksi yhä kauemmaksi ja kauemmaksi pois kuvasta. Ja tietysti ensimmäinen tragedian tuuli tai pettymys aiheuttaa ympärillämme olevan korttitalon täydellisen romahduksen, suuresta itseluottamuksestamme huolimatta.

Jumala sallii meidän kokeilla näitä omavaraisia itsemme kehittämisohjelmia, kunnes olemme yrittäneet niitä kaikkia. Hän sallii meidän yrittää pärjätä omin voimin, kunnes me viimein rehellisesti tunnustamme, "En pysty siihen. En pysty olemaan vanhurskas omin voimin. Kuinka kurja ihminen olenkaan!" Tällainen rehellisyys on erittäin vaikeaa meille, koska se pakottaa meidät myöntämään oman kyvyttömyytemme, vikamme ja heikkoutemme. Me vihaamme tähän johtopäätökseen päätymistä, sillä se käy ylpeyttämme vastaan.

Kuitenkin vasta silloin, kun me myönnämme täyden voimattomuutemme, me löydämme toivon. Kun me vihdoinkin käännyimme Jumalan armon puoleen, Herra puuttuu tilanteeseen ja alkaa tehdä työtä, jota me emme voineet itsessämme tehdä. Vasta sitten kun epätoivon keskellä tunnustamme avuttomuutemme ja toivottomuutemme, alamme nauttia todellisesta voitosta Kristuksessa.

TAISTELU ALKAA

Eräässä mielessä tämän taistelun olemassa olo onkin todellinen ilonaihe. Jos Jumala ei olisi tehnyt meitä hengellisesti eläviksi, ristiriitaa ei olisi olemassa. Jos minun henkeni olisi edelleen kuollut rikosteni ja syntieni tähden, en olisi nyt kamppailemassa pahoja halujani vastaan. Olisin täysin siemauksin elämässä lihan mukaan. Se, että löydämme itsemme tästä taistelusta, on vahva todiste siitä, että me todellakin olemme Jumalan

lapsia.

Ja me olemme taistelussa. Kuka voi kieltää sen, että meidän jokaisen sisällä on käynnissä kova taistelu? Apostoli Paavali kertoo meille tästä, "Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte" (Gal.5:17).

Pietari tiesi kaiken tästä taistelusta. Erään kerran tämä roteva kalastaja kehuskeli Jeesukselle, että vaikka kaikki muut opetuslapset pakenisivat, hän ei tekisi niin. Silti ennen kuin yö oli päättynyt, hän kielsi Herransa kolme kertaa. Jeesus oli ollut oikeassa koko ajan: henki on halukas, mutta liha on heikko.

Pietarin tavoin me usein reagoimme äkkipikaisesti ennen kuin hillitsemme itsemme. Haluamme tehdä oikein, mutta löydämme itsemme tekemästä väärin. Kuten Paavali kirjoitti: "Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon tehdä hyvää, sen lain, että paha pysyy minussa. Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni" (Room.7:21-23).

Emme voi kokea Jumalan voittoa ennen kuin ymmärrämme, että jäsenissämme käydään jatkuvaa sotaa Pyhän Hengen ja lihamme välillä siitä, kumpi hallitsee. Meidän lihamme ei ole vielä kuollut., Kun annoimme elämämme Kristukselle, aloimme maistaa ja nauttia Hengen tuomista eduista. Vaikka lihallinen luontomme poistettiinkin elämämme valtaistuimelta, taistelu ei ole vielä ohi. Ennen kääntymystämme liha nautti elämämme hallitsemisesta ja johtamisesta, ja siihen hetkeen asti, kunnes kehomme lunastetaan, lihamme ei koskaan tule luopumaan taistelusta saadakseen meidät takaisin valtansa alle.

OVATKO KAIPAUKSEMME VÄÄRYTTÄ?

Tässä vaiheessa on tärkeää, ettemme tee sitä virhettä, että ajattelemme kehon viettien ja halujen itsessään olevan pahoja. Meidän ruumiilliset halumme ovat Jumalan luomia ja ne ovat ehdottomasti välttämättömiä elämän ylläpitämiseen.

Kaikista voimakkain lihallinen halumme on meidän ilman tarpeemme. Hengittämisessä ei ole mitään väärin, mutta on mahdollista vääntää tätä luonnollista toimintaa ja käyttää sitä huumeiden hengittämiseen. Näin otamme luonnollisen, Jumalan antaman toiminnan ja vääristämme sen luonnottomaan suuntaan. Raamattu kutsuu tätä "synniksi."

Toiseksi tärkein tarpeemme hengittämisen jälkeen, on kehon kosteuden kaipuu. Janossa ei ole kerrassaan mitään vikaa, ellemme pääte sammuttaa sen istumalla baarissa ja ryyppämällä alkoholijuomia, kunnes hädin tuskin näemme eteemme. Tässä tapauksessa otamme jälleen luonnollisen vietin ja käytämme sitä muuhun tarkoitukseen kuin siihen, minkä Jumala on sille tarkoittanut.

Seuraavaksi vahvin viettimme on nälkä. Syömisessä ei ole mitään jumalatonta, ellei meistä tule ruoasta riippuvaisia tavalla, joka alkaa vaikuttaa terveyteemme. Normaalisti yhdistämme luonnollisen ruokahalumme väärinkäytön mässäilyyn, mutta yhtä haitallista on joidenkin pakkomielle olla laiha. Nämä ihmiset elävät laskeakseen

kaloreita ja pakonomaisesti harrastavat yliampuvasti liikuntaa. Tämäkin on syntiä.

Jumala loi seksuaalisen vietin, ei ainoastaan lisääntymiseen, vaan myös aviomiehen ja vaimon välisen keskinäisen rakkauden kauniiseen ilmaisuun. Mutta jos otamme tämän vietin ja teemme siitä nautintoa tuottavan lelun, rakkaus ei ole enää keskipisteenä ja siitä tulee väärää.

Näetkö, miten kaikkien näiden kauniiden, Jumalan antamien viettien vääristäminen itsekkään hyödyn vuoksi, on asia, joka sotii Henkeä vastaan? Jumala antoi meille kaikki nämä kehon halut, mutta Hän ei koskaan tarkoittanut, että ne tulisivat hallitsemaan meitä. Ne ovat välttämätön osa elämää, mutta Hänen suunnitelmansa ei ollut, että ne dominoisivat meidän elämäämme.

Jeesus sanoi, että jos me ainoastaan ajattelemme sitä, mitä aiomme syödä, juoda tai pitää yllämme, niin meidän ja pakanoiden välillä ei ole mitään eroa (ks. Matt.6:31,32). Henkilö, joka ei tunne Jumalaa, ei osaa tehdä muuta kuin tavoitella kehon tarpeita, mutta me uskovaiset tiedämme, että elämä on enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet. Lihamme halut ovat hyviä ja oikeutettuja niiden omilla paikoillaan, mutta Jumala ei koskaan tarkoittanut niiden hallitsevan meitä. Silti meidän langenneessa tilassamme kehon halut pyrkivät hallitsemaan elämäämme. Tästä se taistelu alkaa.

MESTARIN TAISTELUSUUNNITELMA

Tässä vaiheessa herää kysymys, mitä meidän sitten olisi tehtävä lihan kanssa? Jumala on tehnyt lihaamme varten tietyn järjestelyn. Hän kutsuu sitä sanalla "risti."

Älä yritä lunastaa lihaasi tai kaunistella sitä hengellisin, ulkoisin merkein, äläkä yritä uudistaa sitä. Se ei ole lunastettavissa. Se täytyy ristiinnaulita. Paavali sanoi: "Mehän tiedämme, että vanha ihmistemme [lihan hallitsema vanha luonto] on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis [langennut luontomme, joka haluaa hallita] nujerrettaisiin, niin ettemme enää palvelisi syntiä" (Room.6:6).

Raamatun resepti lihan ja Hengen välisen konfliktin ratkaisuun ei ole itsekuri tai itsehillintä. Se on Pyhän Hengen voima.

Meidän tehtävämme on tunnistaa tämä totuus. Jos lihan halut eivät olisi enää tekijä elämässämme, meillä ei olisi tarvetta pitää kiinni siitä, että vanha luontomme kuoli Kristuksen kanssa. Aina kun kohtaamme lihan alueen, joka edelleen hallitsee meitä, meidän täytyy rehellisesti tunnustaa, että lihan ja Hengen taistelu on edelleen meissä. Meidän täytyy sitten tuoda tuo tietty heikkouden alue ristille ja pitää se ristiinnaulittuna.

Silti tämä on vasta ensimmäinen askel! Raamatun resepti lihan ja Hengen välisen konfliktin ratkaisemiseen ei ole itsekuri eikä itsehillintä. Lihan hallitseminen onnistuu vain, kun elämämme on Hengen kontrolloima. Vaikka tämä konflikti tulee olemaan kanssamme niin kauan kuin elämme näissä ruumiissa, Jumala antaa meille resurssit hengelliseen voittoon. Kun annamme Jumalan Hengen vallata ja toimia vahvasti elämässämme, voimme voittaa langenneen luontomme.

Jokainen omin voimin pyhitykseen pyrkiminen on jo itsessään lihallista yritystä. Kun

Paavali tuli epätoivoiseksi ja huudahti: “Oi, kuinka kurja ihminen olenkaan!” Hän ei kysynyt, “Kuinka voisin löytää strategian, jonka avulla voisin pärjätä paremmin ensi kerralla? Miten voisin yrittää enemmän, niin että saisin tyydyttävämpiä tuloksia?” Paavali oli jo koennut tuon tien turhuuden. Hän tajusi, ettei hänessä asunut voima jumalisesti elämiseen. Hän ymmärsi, että hän tarvitsi Vapauttajan ja siksi hän huusi: “Kuka tulee minut pelastamaan?”

Kun Jeesus herättää henkemme, Hän antaa meille myös uudenlaiset kaipaukset. Alamme kaivata läheistä Jumalasuhdetta, laajempaa tuntemusta ja ymmärrystä Hänen Sanansa suhteen ja läheisempää suhdetta muihin, jotka ovat eläviä Kristuksessa Jeesuksessa. Emme enää halua elää lihan mukaan, koska olemme tulleet ymmärtämään, että tällaiset asiat johtavat turhautumiseen ja kuolemaan. Lihan mukaan eläminen pakotti meidät ennen aina tavoittelemaan jotain enemmän, jotain meille ulottumattomissa olevaa, jotain mikä lopultakin toisi kestävän tyytyväisyyden tunteen. Silti emme koskaan saavuttaneet luvattua tyydytystä.

Kun elämme Hengen mukaan, löydämme lopulta rauhan, jota maailma ei voi ymmärtää. Loputon taistelu ja kipeä tyhjyys ovat mennyttä ja löydämme ihanan päämäärän ja merkityksen elämällemme. Liha ei ole enää houkutteleva ja taistelu sisällämme on voitettu.

HENGELLINEN OTTELU MIELESSÄMME

Siitä riippumatta pidämmekö me siitä, tai myönnämmekö sen vai emme, meissä toimii eräänlainen kieroutunut laki, jonka mukaan aina kun aiomme tehdä hyvää, paha on sisällämme läsnä. Paavali kuvailee tarkasti tätä usein hämmentävää konfliktia, joka on niin usein osa elämäämme: “Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän, että laki on hyvä. Niinpä en nyt sitä enää teekään minä itse, vaan synti, joka asuu minussa” (Room.7:15–17).

Mieti, miten me suhtaudumme erääseen yksinkertaisimmista, suorimmista käskyistä Raamatussa. Jeesus sanoi (Joh.13:34): “Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne.” Johannes myöhemmin kertoo meille, että jos me sanomme rakastavamme Jumalaa ja silti vihaamme veljeämme, olemme valehtelijoita (1.Joh.4:20). Johannes ihmettelee, että jos emme pysty rakastamaan lähimmäistämme, jonka olemme nähneet, kuinka voimme sitten rakastaa Jumalaa, jota emme ole nähneet?

Tässä meillä on ongelma: Koska Raamattu niin selvästi kieltää henkilön suoranaisten vihaamisen, me yritämme joskus pehmentää asiaa sanomalla: “No, en minä vihaa häntä, minä vain vihaan niitä ikäviä asioita, joita hän tekee.” Mutta jos me olemme rehellisiä, meidän on myönnettävä, että on hyvin vaikeaa erottaa henkilö hänen teoistaan. Minun ainakin on vaikeaa tehdä tällainen hienoinen ero. Huomaan, etten ainoastaan vihaa sitä, mitä jumalaton ihminen tekee, vaan myös häntä. Jos kuulen, että hänelle tapahtui jotain epämiellyttävää – kuten että hän kolaroi uuden autonsa kanssa - huomaan iloitsevani sisäisesti. Tiedän Raamatun sanovan, että asenteeni pitäisi olla erilainen, mutta suoraan sanoen, näin ei ole asian laita.

Usein päädyimme hämäämään itseämme tullaksemme vakuuttuneiksi siitä, että me tottelemme Jumalaa ja rakastamme niitä, jotka ovat epämiellyttäviä. Jos vaan yritämme tarpeeksi paljon, voimme vakuuttaa itsellemme, että me todella rakastamme ja olemme antaneet anteeksi. Kuitenkin totuus meidän sisäisestä tilastamme paljastuu, kun tuo vaikea henkilö tulee luoksemme, läimäyttää meitä olalle ja kovalla äänellä ilmoittaa koko huoneelle, "Hitsi, veli, sinulla ei tainnut ollut aikaa käyttää deodoranttia tänä aamuna!" Meidän ensimmäinen reaktiomme on ajatella, "Sinä idiootti! Nyt kaikki kääntyvät ja tuijottavat minua. Miksi et suksi suolle, hyypiö!" Haluamme todella rakastaa tätä henkilöä, mutta lihamme ei anna meidän sitä tehdä!

Paavalin tavoin, mekin voimme löytää itsessämme työskentelevän tämän ironisen lain. Aina kun me haluaisimme tehdä hyvää, paha on meissä läsnä. Lopulta turhaudumme itseemme, väsymme epäonnistumisiimme ja vajoamme masennukseen. Syvän hengellisen tappion tunteen vallassa huudamme yhdessä Paavalin kanssa, "Minä kurja ihminen! Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?"

EI SYYTÄ KERSKAILUUN

Vasta sitten kun myönnämme, ettemme itse kykene vapauttamaan itseämme synnin ja kuoleman laista, voivat ovet meissä avautua Jumalan ihmeelliseen työhön ja Hän tulee tekemään puolestamme sen, mitä emme itse kykene tekemään. Kun Jumalan voima muuttaa meidät sisältä ulospäin, emme voi muuta kuin vaan antaa kiitoksen ja kunnian Jumalalle. Emme pysty sanomaan toisille, "Minulla oli tapana tehdä syntiä. Mutta eräänä päivänä sain selville, että Jeesus ei pitänyt siitä, joten keräsin kokoon kaiken tahdonvoimani ja itsekurini ja päätin, etten enää tekisi niitä asioita." Meillä ei ole varaa kehua miten hienoja, itsemme hillitseviä ihmisiä me olemmekaan. Kuten Raamattu julistaa: "Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä" (Gal.6:14).

Oletko koskaan kohdannut ihmisiä, jotka näyttävät olevan hengellisempiä kuin mitä he oikeastaan ovat? Tällainen tekopyhyys voi tulla esille kun puhutaan hengellisestä taistelusta. Jos henkilö myöntää, että hän on taistelemassa lihaansa vastaan, erät "hengelliset" ihmiset saavat omahyväisen, tekopyhän ilmeen kasvoilleen. Ilman sanoja he kommunikoivat, että taistelu lihaa vastaan on jonkinlainen kauhea poikkeavuus uskovien parissa. "No johan nyt! Jos vain rukoilisit enemmän ja viettäisit enemmän aikaa Sanassa ja jos olisit hengellisesti suuntautunut (kuten me), sinulla ei olisi mitään ongelmia lihasi kanssa."

Vaikka tällainen ylihengellinen perfektionismi onkin hyvin tavallinen ilmiö, se ei vastaa Raamatun selkeää opetusta asiasta. En usko, että koskaan tulemme kokemaan sellaista aikaa eläessämme täällä maan päällä, että meillä ei olisi ongelmia näiden lihallisten ruumiidemme kanssa. Tiedän pitkän kokemukseni perusteella, että oma lihani voi tänään olla aivan yhtä ongelmallinen kuin ennenkin.

Tästä on hyvänä esimerkkinä se että, kun Jumala paljastaa minulle alueen lihastani, jonka Hän haluaisi muuttaa, aloitan aina mitä parhain aikomuksin. Näen syntini rumuuden ja vannon, etten koskaan enää lankea siihen. Sitten alan laatimaan itselleni erilaisia tiukkoja sääntöjä ja strategioita ongelman ratkaisemiseksi. Etsin kaikenlaisia

ohjeita siitä, miten asia tulisi käsitellä. Mutta ennemmin tai myöhemmin saan todeta että parhaimmatkin suunnitelmani epäonnistuvat. Tulen niin turhautuneeksi, että lopulta huudan, "Jumala, auta minua!" Ja sitten Hän yllättäen tekee sen. Hänen Henkensä alkaa ihmeellisellä tavalla muuttaa elämäni.

Ylitsevuotavan kiitollisuuden vallassa käsitänkin, kuinka Jumalan tapa muuttaa minua on niin ihanan yksinkertainen ja myös paljon parempi kuin omat pieleen menneet ponnisteluni. Pudistan päätäni ja totean, "Milloin opin ymmärtämään tätä yksinkertaista armon käsitettä?" Miksi ihmeessä minä kuvittelen, että tulen vielä joskus tekemään jotain hienoa ja voisin näin todistaa Jumalalle, että en olekaan täysin surkea? Silti näin minä vaan kuvitelen.

Jumala ei koskaan tarkoittanut, että lihamme hallitsisi meitä, ja Hän on antanut meille resurssit ja vallan voiton saamiseen. Mutta niin kauan kuin yritämme sitkeästi selviytyä kamppailuistamme omin neuvoin, jopa parhaimmatkin yrityksemme koituvat vaan haitaksi meille. Jokainen jumalisuuden yritys, joka nousee omista voimistamme, on lihan teko ja se on Jumalan silmissä yhtä kauhistuttava asia kuin se, mitä yritämme olla tekemättä. Kun voittomme on seurausta yksinomaan Jumalan väliintulosta, omien resussiemme ulkopuolelta, lopputuloksena on se, että Jumala yksin saa kunnian ja ylistyksen.

VÄLTÄ TÄTÄ ANSAA

Niinä hetkinä, kun olevamme lähellä Herraa, tunnemme suurta kiusausta sanoa, "Kaikki on niin hyvin, en koskaan enää aio elää lihan mukaan, sillä se on niin turhaa ja tyhjää!" Valitettavasti kuitenkin huomina saapuu ja me unohdamme kaikki hyvät aikomuksemme. Kun me laahaudumme nukkumaan pitkän ja turhauttavan päivän päättyessä, me yhtäkkiä oivallamme, että huolimatta parhaista yrityksistämme, me päivän mittaan vaelsimme harhateille, teimme omia asioitamme ja olimme lihamme ohjaamina. Suureksi yllätyksemme lihamme taas kerran tarttui ohjaksiin ja löysimme itsemme tekemässä sitä, mitä olimme luvanneet, ettemme koskaan tekisi uudelleen.

Sillä hetkellä teemme usein suurimman virheemme. Alamme syyttää ja tuomita itseämme ja vannomme, että aiomme yrittää paremmin ensi kerralla. Näetkö, mikä tässä on ongelmana? Heti kun teemme tällaisia lupauksia, olemme päättäneet asettaa luottamuksemme omaan lihaamme. Sanomme, että omat voimamme tekevät meistä hengellisesti vahvoja ja olemme astuneet takaisin lihan alueelle. Pietarin tavoin me sanomme, "En koskaan tule sinua, Jeesus, kieltämään!"

Monet joukostamme tulevat hyvin turhautuneiksi silloin, kun näyttää siltä, että käymme samoja taisteluja läpi yhä uudelleen ja uudelleen. Silti tämän ei pitäisi olla meille yllätys. Me kaikki seuraamme tässä tiettyä kehityspolkua. Meidän on ensin päädyttävä omien resussiemme loppumiseen ja silloin alamme ymmärtää, ettemme voi elää omien voimiemme varassa tavalla, joka miellyttäisi Jumalaa. Kun huudamme epätoivoisina Jumalaa avuksi, Hän armossaan vapauttaa meidät. Toivoisin, että voisin löytää keinon siihen, ettei minun tarvitsisi käydä pohjalukemissa niin säännöllisesti. Valitettavasti sitä ei ole vielä tapahtunut.

SISÄLTÄ ULOSPÄIN

Armossaan Jumala on tehnyt meille mahdolliseksi päästä nauttimaan jatkuvasta voitosta. Silti taivaan tällä puolen, taistelu ei lopu koskaan. Jokainen päivä tuo tullessaan valintoja, jotka meidän jokaisen on tehtävä. Elämmekö me lihamme halujen mukaan, vai luovutamme elämämme Jumalan Hengelle, jolla on voima muuttaa meidät?

Kuinka ihmeellistä on kokea omien resurssiemme loppumisen ja sitten nähdä kuinka Jumala muuttaa elämämme Hänen armonsa kautta! Ainoa ylpeilyn aiheemme uskovina on Jeesuksen Kristuksen täytetty työ meidän puolestamme. Ilman ristiä olisimme kaikki kadotettuja, toivottomasti ja lopullisesti. Jumalan suuren rakkauden tähden meitä kohtaan, me jotka aikaisemmin olimme kadotettuja, olemme nyt pelastettuja ja Kristukseen kastettuja.

Me voimme nyt omistaa niin ihmeellisen suhteen Jumalaan, että se ei ole enää me, jotka elämme, vaan Kristus elää meissä. Elämä, jota nyt elämme, me elämme uskossa Jumalan Poikaan, joka rakasti meitä ja antoi itsensä meidän edestämme. Jumalan armon tähden jokainen meistä on nyt uusi luomus Kristuksessa Jeesuksessa. Vanhat asiat ovat poistuneet ja kaikesta on tullut uutta.

Kun me tulemme Jumalan lapsiksi, hengellinen puoli meistä herää eloon. Yhtäkkiä tajuaamme, että elämässä on muutakin kuin lihan vaistojen totteleminen. Tulemme ymmärtämään, että sisäinen nälkämme, jota lihamme ei koskaan voi tyydyttää, voi tulla täytetyksi vain rakastavan Jumalasuhteen kautta. Mitä enemmän tunnemme Jumalaa, sitä enemmän koemme Hänen rauhaansa ja iloansa ja huomaamme, että se tyytyväisyyden olotila, jonka me löydämme Hengen kautta, on äärettömästi suurempi kuin lihan kapea kirjo.

Kuinka kaunista onkaan, kun luovumme omista turhista yrityksistämme ja sallimme Hengen tehdä työn meissä! Hänen voittonsa tulee sisältä ulospäin, eikä ulkoapäin sisään. Ja tällainen voitto kestää.

9

TODELLA VAPAA!

Kukaan maailmassa ei ole niin todellisesti vapaa kuin Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen. Kuten Paavali sanoi "Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen" (Gal.5:1).

Vapaus tarkoittaa tahdonvapautta – kapasiteettia tehdä todellisia valintoja elämässä. Vaikka uskovaiset ovat todella vapaita, on väärin käyttää tätä termiä kuvaamaan syntisiä. Syntisellä on vain yksi todellinen vaihtoehto - laittaako hän uskonsa Jeesukseen vai ei. Hän on niin orjuudessa lihansa kanssa, ettei hän voi lopettaa sitä, mitä hän on tekemässä.

Monet ihmiset tekevät nykyään pahaan tietämättä, miksi he sitä tekevät. He sanovat, "Vihaan sitä, en halua tehdä sitä, en ymmärrä miksi teen sen. Vihaan itseäni koska teen sitä, mutta teen sen silti." Saatanan voima sitoo heitä ja pitää heitä valtansa alla.

Ennen kuin tulimme Kristuksen luo, me kaikki olimme vihan lapsia ja koko elintapamme keskittyi yritykseen tyydyttää lihan ja mielen halu (ks. Ef.2:3). Ainoana vaihtoehtonamme oli minkälaisen orjuuden valitsisimme. Meillä ei ollut moraalista tahdonvapautta, koska meillä ei ollut kykyä kääntyä pois synnistä. Saatoimme vaihtaa jonkin jumalattomuuden muodon toiseen, mutta olimme kyvyttömiä elämään vanhurskaasti. Tällaisessa epätoivoisessa tilanteessa ei ole vapautta.

Säilyttääksemme vapautemme emme saa käyttää vapauttamme millään tavalla, joka veisi meidät takaisin orjuuteen.

Mikä vastakohta tämä onkaan sen mahtavan vapauden kanssa, jonka olemme saaneet Kristuksessa Jeesuksessa! Jumalan rakkauden ja anteeksiantamuksen vastaanottajina meille on myönnetty vapaus lihamme herruudesta. Meidän ei enää tarvitse elää omien lihallisten halujemme orjina. Meille on myönnetty kyky kääntyä pois synnistä palvelemaan ja palvomaan Jumalaa. Olemme vapautettuja pimeyden kahleista, jotka pitivät meitä orjuudessa. Sen kautta, että uskomme ja luotamme Jeesukseen Kristukseen, olemme vapaita siitä lain mittapuuden mukaan elämisestä voidaksemme tulla Jumalan hyväksymiksi. Jumalan lapsina saamme nauttia vapaudesta, jonka kaltaista emme ole ennen kokeneet.

Olemme vapaita Kristuksessa, ja vapautemme suuruus on niin valtava, että Paavali saattoi sanoa, "Kaikki on luvallista" (1.Kor.10:23). Tämän laajempaa etiikkaa ei sisälly mihinkään filosofiaan maailmassa. Itse asiassa, ihminen joka voi sanoa, "Kaikki on minulle luvallista" on kaikkein vapain ihminen, joka on koskaan elänyt.

Mutta Paavali myös vakuutti, että vaikka kaikki onkin meille luvallista, “ei kaikki ole hyödyksi” (jae 23). Eli vaikka voisimmekin tavoitella vapauden alueita, jotka eivät vaarantaisi pelastustamme, ne haittaisivat meidän edistystämme Jumalan kanssa vaeltamisessa. Meidän tulee välttää asioita, jotka häiritsisivät meidän yksinkertaista, kokosydämistä antautumistamme Jumalalle. Jos aiomme pysyä vapaina, meidän on varottava, ettemme käytä vapauttamme millään alueella, joka veisi meidät takaisin orjuuteen.

VÄÄRINKÄYTETTY VAPAUS

Usein ihmiset ymmärtävät väärin kristityn vapauden ajatellen, että vapaus Kristuksessa tarkoittaa sitä, että he voivat vapaasti tehdä kaikenlaisia syntejä. He käyttävät vapauttaan antaakseen lihalle tilaisuuden toimia. Tämä on täysin sen vääristelyä, mitä Raamattu opettaa kristityn vapaudesta. Meidän vapautemme ei ole koskaan vapautta tehdä syntiä vapaasti; se ei koskaan ole valtakirja synnin tekemiseen.

Tämä mahtava vapaus, johon olemme kutsutut Jeesuksessa Kristuksessa, on ensinnäkin vapautta lihastamme ja siitä vallasta, joka lihalla kerran oli meissä. Paavali kertoo meille, että tämä Kristuksessa oleva vapaus on vapautta palvella ja palvoa Jumalaa. Olemme vapaita syntisestä, aistillisesta elämäntavasta, jota me kerran harjoitimme (Room.6).

Eedenissä, Aadamille oli annettu valtava vapaus. Hän pystyi syömään mistä puutarhan puusta tahansa, paitsi hyvän- ja pahantiedon puusta. Jumala tiesi alusta alkaen, että Adam ei tottelisi Hänen käskyään, vaan että hän söisi kielletystä puusta ja siten toisi synnin ja kurjuuden maailmaan. Vaikka näin olikin, Jumala ei fyysisesti estänyt Aadamia syömästä hedelmää. Adam käytti väärin vapauttaan ja me kärsimme hänen valintansa katastrofaalisista seurauksista tänäänkin. Synti tuli maailmaan yhden ihmisen vapauden väärinkäytöstä.

Samalla tavalla me voimme valita käyttää väärin vapauttamme Kristuksessa. On mahdollista, että otamme tämän ihanan vapauden ja käytämme sitä niin, että meidät viedäänkin takaisin orjuuteen. Olemme kaikki kuulleet ihmisten sanovan asioita kuten: “No, kristittynä minä olen vapaa. Niinpä aionkin nyt tyydyttää tämän lihani mielihalun, koska minulla on vapaus tehdä niin.” Meidän täytyy muistaa, että meillä on myös vapaus olla tekemättä niin. Meidän ei koskaan tulisi käyttää vapauttamme antaaksemme tilaisuuden lihалlemme toimia vapaasti ja taipua sen impulssien vietäviksi. Hebr.12:1,2 kehoittaa meitä “panemaan pois kaikki, mikä meitä painaa ja synti, joka niin helposti meidät kietoo”, ja “juoksemaan kestävinä kilpailussa, joka on edessämme, katse kiinnitettynä Jeesukseen, uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään.”

VAPAUS PALVELLA

On selvää, miten meidän ei tulisi käyttää vapauttamme Kristuksessa. Todellinen kysymys on, miten meidän sitten pitäisi käyttää sitä? Miten käytämme vapauttamme tavalla, joka kunnioittaa Jumalaa ja auttaa meitä kasvamaan armoissa? Paavalilla oli tähän vastaus. Hän sanoi, että meidän pitäisi käyttää vapauttamme toisten palvelemiseen rakkaudessa: “Teidät on kutsuttu vapauteen, veljet. Älkää vain antako

vapauden olla ylykkeenä lihalle, vaan rakkaudessa palvelkaa toisianne.” (Gal.5:13). Raamattu jatkuvasti muistuttaa meitä siitä, kuinka korkean arvon Jumala asettaa toisten nöyrään palvelemiseen.

Yhä uudelleen ja uudelleen Raamattu muistuttaa meitä siitä, että jos haluamme olla todella suuria Jumalan valtakunnassa, meidän tulee palvella. Jeesus esitti upean toteamuksen opetuslapsilleen niin kutsutun lähetyskäsken alkuosassa. Hän sanoi, “Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” (Matt.28:18). Voitko kuvitella, kuinka paljon valtaa tämän täytyy olla? Koko maailmankaikkeuden kaikki valta oli annettu Hänelle. Sama voima, joka sytytti tähtien palon ja joka pitää jokaisen atomin koossa, kuuluu Jeesukselle.

Ja mitä Hän teki tällä vallalla? Ravisti maailmankaikkeutta? Toi esiin muutamia uusia galakseja? Ei. Jeesus riisui viittansa, vyötti itsensä palvelijan tavoin ja pesi opetuslastensa jalat. Kun Hän oli pessyt viimeiset likaiset nilkat ja varpaat, Hän itse asiassa kysyi miehiltään: “Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt? Olen antanut teille esikuvan. Sillä jos siis Minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen teitä näin palvellut, niin näin myös teidän tulee palvella toisianne” (Joh.13:12,14).

Mitä jos sinä voisit juuri nyt sanoa, “Kaikki valta maailmankaikkeudessa kuuluu minulle”? Mitä tekisit sellaisella voimalla? Jeesus otti pyyhkeen ja vadillisen vettä ja pesi Hänen opetuslastensa jalat. Kaikki valta maailmankaikkeudessa oli Hänen - ja mitä Hän teki sillä? Hän pesi opetuslastensa jalat.

Hyvin harvat meistä haluaisivat palvella. Sen sijaan me rakastamme antaa käskyjä ja sitä, että meitä palvelemaan. “Hae minulle tuo!” “Ojenna tuo työkalu minulle.” “Haluan että menet...” Miten me rakastamme käskyjen antamista, ja miten suuresti pahastumme, kun tilauksemme eivät täytykään! Me loukkaannumme, mököttämme. Nautimme ollessamme osa hallitsevaa luokkaa ... mutta Jumalan suurimmat siunaukset eivät löydykään sieltä. Meidät on vapautettu, ei komentelemaan muita ympärillämme, vaan palvelemaan toinen toistamme rakkaudessa.

Epäilemättä tämä siunaus vaatii Jumalan Hengen työtä sydämissämme. Lihani taatusti kapinoi sitä ajatusta vastaan, että palvelisin jotain toista rakkaudella. Usein minun välitön reaktioni on pieneenkin pyyntöön, “Jos haluat lasin vettä, mene ja hae se itse. En ole orjasi!” Lihani rakastaa sitä, että sitä palvelemaan. Se vaatii äänekkäästi palvelua. Mutta minut on vapautettu lihani orjuudesta ja nyt voin palvella muita rakkaudella. Mikä ilo onkaan palvella rakkaudella! Koko laki kiteytyy tähän yhteen lauseeseen: “Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi” (Matt.22:39).

VAPAAUS RAKASTAA

Kaksisataa vuotta ennen Jeesusta Buddha sanoi, “Älä tee muille, mitä et halua heidän tekevän sinulle.” Huomaathan, hän laittoi sen kielteiseen muotoon. Jos et halua jonkun pamauttavan sinua nenään, niin älä pamauta häntä nenään. Tämua on kielteinen kommennus.

Kultainen sääntö ei kuitenkaan ole pelkästään väärän välttämistä vaan sitä, että me

aktiivisesti etsimme käytännöllisiä keinoja rakkauden ilmaisuun.

Monet ihmiset tänä päivänä sekoittavat Buddhan neuvot kultaiseen sääntöön. He uskovat olevansa vanhurskaita perustuen siihen, mitä he eivät tee. "No", he saattavat sanoa, "En satuta ketään. En ole koskaan tappanut ketään enkä harrasta irrallisia suhteita." Heidän elämänsä perustuu niin vahvasti kielteiseen, että heistä tulee kirjaimellisesti tyhjät toimittajat.

Mutta huomaathan kuinka Jeesus kehysti tämän etiikan selvästi myönteisillä sävyillä. Hän sanoi, "Niin kuin te tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te samoin heille" (Luuk.6:31). Niin kuin minä haluaisin tulla palvelukseksi, minun tulisi palvella. Niin kuin minä haluaisin olla rakastettu, minun tulisi rakastaa. Niin kuin minä haluaisin saada lahjoja, minun pitäisi antaa muille.

Se että rakastamme lähimmäistämme niin kuin itseämme tarkoittaa sitä, että pyrimme palvelemaan muita luovalla, aktiivisella ja iloisella tavalla. Kultainen sääntö ei ole pelkästään sitä, että vältämme väärää, vaan pikemminkin sitä, että etsimme aktiivisesti käytännöllisiä tapoja ilmaista rakkautemme.

Jeesus sanoo, että me täytämme lain, kun ensin rakastamme Jumalaa ja sitten rakastamme muita ja kohtelemme heitä samoin kuin me haluaisimme tulla kohdelluiksi. Haluaisimme toisten puhuvan meistä hyvää, joten meidän pitäisi puhua hyvää heistä. Haluaisimme toisten unohtavan meidän vikamme, joten meidän pitäisi ulottaa sama armollinen suhtautuminen heihin.

SEURAKUNNAN SISÄINEN KANNIBALISMI

Miksi on niin, että kun joku panettelee meitä, niin usein meidän ensimmäinen reaktiomme on kertoa jotain pahaa heistä? Me päästämme suustamme muutaman huomautuksen siitä, etteivät nämä meidän kriitikkomme olekaan aivan yhtä pyhiä kuin mitä he haluaisivat muiden ajattelevan. "No, minä vain tahtoisin kertoa totuuden heistä", me sanomme. Mutta sitten kun he saavat kuulla, mitä me olemme heistä sanoneet, siitä alkaa taas uusi kierros loputtomassa panettelun ja vihamielisyyden kehässä.

Toisaalta jos saan selville, että joku todella pitää minusta ja puhuu minusta myönteisesti, totean tästä muille: "Niin hänen ihmisluonteen tuntemuksensa on syvällinen. Kaikki tietävät, että hän on erittäin mahtava tyyppi."

Kun joku oli repimässä toisen henkilön mainetta palasiksi, minulla oli ennen tapana yllättää häntä. Kun hän oli viimein tyhjentänyt roskakuormansa, minä sanoin, "No, tämäpä oli mielenkiintoista kuulla. Et muuten varmaan tiennytkään, että puhuit sedästäni?" Minusta oli hauskaa sitten seurata henkilön reaktiota.

Paavali varoitti meitä: "Jos purette ja syötte toisianne, varokaa, ettette kokonaan hävitä toisianne" (Gal.5:15). Jos meillä on tapana purra ja niellä muita - puhumalla heistä loukkaavasti, tuhoavasti ja sarkastisesti - olemme silloin vaeltamassa rakkauden vastakohdassa. Eräänlainen ihmisten välinen kannibalismi on valitettavasti näin tapahtumassa. Olemme loukussa tuhoisessa noidankehässä. Kateus ja katkeruus ja

taistelut vaan kasvavat ja pian koko seurakunta on syömässä itseänsä. Hävitämme toinen toisemme kokonaan.

Luin kerran lehtijutun eräästä englantilaisesta miehestä, joka onnistuneesti kasvatti erityisen julmaa taistelukukkojen rotua. Hänen kukkonsa olivat lähes voittamattomat pelikuopassa, ja mies oli hyvin ylpeä arvostuksesta ja maineesta, jonka hän oli saanut toimintansa seurauksena. Joka aamu hän käveli ulos ihailemaan taistelulintujaan.

Eräänä päivänä hän taas meni ulos tarkastamaan kukkojansa ja suureksi kauhukseen hän löysi häkin täynnä höyheniä, verta ja haaskoja. Hänen koko kallisarvoinen kukkokantansa makasi siinä, riekaleina. Hän kutsui nopeasti paikalle yhden palkkaamistaan apulaisistaan ja kysyi häneltä, mitä oli tapahtunut. "Kuka teki niin tyhmästi, että laittoi kaikki nämä aggressiiviset olennot samaan karsinaan?" hän jyrisi. Apulainen vastasi nöyrästi, "Minä, sir." "Ja miksi sinä toimit niin typerästi?" vaati omistaja. "No", sanoi työntekijä, "Luulin niiden kaikkien nyt tietävän, että he taistelevat samalla puolella." Mutta tietenkin linnut olivat liian tyhmiä tunnistamaan todellisen vihollisen.

Valitettavasti on aikoja, jolloin me seurakunnassa tuskin toimimme tätä älykkäämmin. Unohtamme usein, kuka meidän todellinen vihollisemme on. Vihollisemme eivät ole baptistien tai presbyteerien ryhmät. Meidän todellinen vihollisemme on pimeyden valta, joka pitää ihmiset petoksen ja synnin orjina. Meidän tulee lopettaa itsetuhoiset kilpailumme ja alkaa työskennellä yhdessä yhteisen hyvän, Jumalan valtakunnan hyväksi. Sillä jos me puremme ja syömme toisiamme, me tulemme tuhoamaan toinen toisemme. Eräänä päivänä tulemme löytämään kirkon verisenä ja rikkinäisenä ja maailma tulee sanomaan, "Katsokaa – tuollaista se kristinusko on!"

Kuinka surullista onkaan, että niin suuri osa kirkkohistoriaa on kulunut toisten syömisessä ja tuhoamisessa. Aivan liian helposti me epäreilusti leimaamme ja tuomitsemme niitä, jotka kuuluvat muihin seurakuntiin, eikä mikään voisi olla sen haitallisempaa Jumalan valtakunnan eteenpäinmenolle.

Kristuksessa olemme vapaita miehiä ja naisia ja meidän täytyy vaeltaa Hengessä - rakkauden, anteeksiannon ja ystävällisyyden Hengessä. Meidän täytyy pyytää Herralta Hänen armoansa ja voimaansa. Meillä ei ole muuta vaihtoehtoa. Mistä muualta me tulemme löytämään voiman juosta vasten tätä tuhoisaa virtaa ja voiman keskittyä siihen, mikä on hyvää ja kiitettävää toisissa, jopa niissä, joiden kanssa olemme eri mieltä?

VASTUULLINEN VAPAUS

Vapauden kanssa tulee suuri vastuu. Aina. Vapauden hintana on alituinen valppaus, joku kerran sanoi. Meidän on oltava tarkkana säilyttääksemme vapautemme, koska se on niin hirveän helppo menettää.

Älä erehdy väärinkäyttämään tätä vapauttasi lihasi tyydyttämiseen. Totta on, me olemme vapaita Kristuksessa toimimaan kuten me valitsemme. Ja vaikka Jumala ei saatakaan tuomita sieluasi helvettiin kyseenalaisen toiminnan vuoksi, kysy itseltäsi: Hidastaako tämä minua? Haittaako se etenemistäni maalia kohden?

Elämäni päätavoitteena ja toiveena on se, että minut löydetään Kristuksessa, täydellisenä Hänessä. Paavali sanoi: "Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niinkuin hän, että sen saavuttaisitte" (1.Kor.9:24). Aion rientää "kohti päämäärää, saadakseni voittopalkinnon, jonka omistamiseen Jumala on minut kutsunut taivaallisella kutsulla Kristuksessa Jeesuksessa" (Fil.3:14). "Sen tähden... pankkaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo. Juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, katse kiinnitettynä Jeesukseen, uskomme alkajaan ja täydelliseksi tekijään" (Hepr.12:1,2).

En halua minkään hidastavan minua. En halua minkään estävän etenemistäni. Joku saattaa sanoa minulle, "Mutta Chuck, X:n tekemisessä ei ole mitään vikaa. Kristitty voi ihan hyvin tehdä niin." Tokihan hän voi. Mutta se voi myös haitata hänen etenemistään kohti maalia! "Kaikki on minulle luvallista, mutta kaikki ei ole hyödyksi" (1.Kor.6:12). Jotkut laillisetkin asiat voivat olla minulle vahingollisia ja saattavat haitata suhdettani Jeesukseen. "Kaikki on minulle luvallista, mutta minä en saa antaa minkään hallita itseäni" (Jae 12).

Pysyäkseen vapaana minun on varottava, etten käytä vapauttani mihinkään, mikä voisi alkaa hallita minua. Antauduttuani sen voiman vietäväksi, en ole enää vapaa. Jos käytän vapauttani sellaisiin toimintoihin, jotka saavat minusta lujan otteen ja jotka eivät päästä minua irti, sitten en olekaan enää vapaa. Olen ollut tyhmä tavassani käyttää vapauttani ja olen saattanut itseni takaisin orjuuteen. Ja sehän ei ole mikään kunnan tapa elää.

Kiitos Herran, olemme saaneet vapauden Kristuksessa! Kiitos Herran, meille on annettu resurssit tämän vapauden säilyttämiseen! Pelkät sanat eivät voi ilmaista, mitä merkitsee olla todella vapaa.

Auttakoon Herra meitä rakastamaan vapaasti, palvelemaan vapaasti, vapaasti ajaamaan toistemme etuja. Sillä silloin, vihdoinkin, me pystymme täysin rinnoin nauttimaan vertaansa vailla olevista riemuista, jotka löytyvät ainoastaan Jumalan mahtavan armon tuomassa vapaudessa.

10

EIVÄTKÖ HE VALLAN VILLIINNY?

Monet ihmiset pelkäävät suuresti ja perusteettomasti sitä, että Jumalan armo johtaisi syntiseen elämään. He pelkäävät, että jos uskovaiset ymmärtävät sen, että Jumala ei arvioi heitä töiden perusteella vaan uskon kautta Kristukseen, he voisivat aivan villiintyä. "Hetkinen, Chuck!" he sanovat. "Jos avaat tällaisen oven, ihmiset rupeavat tekemään kaikenlaisia pahoja tai kauheita asioita ja perustelevat sitä sanomalla, 'Hänen armonsä kattaa kaiken minkä teen.'"

Tämä väite ei ole uusi. Paavali saarnasi armon evankeliumia pakanoille ja tämä tuotti välittömästi protesteja juutalaisten taholta. He ajattelivat, että tällaisen vapauden saadessaan pakanat aivan villiintyisivät. Myös Pietari tunnisti Paavalin julistaman armonevankeliumin väärintulkinnasta koituvan vaaran, ja hän totesi kirjeessään, "...meidän rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan kirjoittanut teille. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Noissa kirjeissä on tosin yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaut väärustelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi tuhosseen" (2.Piet.3:15,16).

Valitettavasti on aina ollut niitä, jotka ottavat Jumalan Sanan erilleen asiayhteydestä ja tulkitsevat sitä väärin - omaksi tuhosseen. He käyttävät Paavalin evankeliumia puolustuksena kapinalliselle ja syntiselle elämälensä. Mutta evankeliumia ei koskaan voi käyttää tällä tavoin.

SINÄ OLET KUOLLUT!

Roomalaiskirjeen luvussa 5, Paavali tuo esille voimakkain, loistavin termein, suhteemme Jumalaan armon kautta. Jakeessa 20 hän toteaa, "Missä synty on tullut suureksi, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi." Seuraavan luvun ensimmäisessä jakeessa hän kuvittelee joidenkin sanovan: "No, aletaan nyt sitten tekemään paljon syntiä, jotta armo voisi tulla vielä runsaammaksi. Jumalan runsas armohan on ihanaa. Annetaan sille mahdollisuus tulla todella ylenpalttiseksi." Paul vastaa itse asiassa, " Ei tietenkään! Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä?" (Room.6:2). Hänen vastauksensa sisältää kristillisen vaelluksen ja elämän erään avaintekijän.

Kuvitellaan että minut on saatu kiinni pankkiryöstöstä. Joudun vankilaan ja minut haastetaan oikeuteen. Usean viikon jälkeen tuomaristo antaa minusta lopullisen lausunnon: "Hän on syyllinen." Tuomari sitten nimittää päivän, jolloin saan kuulla tuomioni. Saatan saada viidestä vuodesta elinkautiseen, koska käytin asetta ja ammuin reikiä kattoon ja säikäytin pankkihenkilökunnan perinpohjin. Vihdoin viimein koittaa

päivä, jolloin minun on mentävä tuomarin eteen kuulemaan tuomioni.

Laki on tehnyt työnsä. Se on saanut rikollisen kiinni ja totenut hänet syylliseksi. Astun oikeusistuimen eteen ja tuomari sanoo, "Pyydän vastaaja nousemaan." Nousen ylös ja tuomari jatkaa, "Tuomioistuini toteaa sinut syylliseksi ja olet tuomittu viettämään viidestä vuodesta elinkautiseen valtion vankeinhoitolaitoksessa." Uutinen on niin huono, että saan sydänkohtauksen ja kuolen siinä hetkessä.

Pitääkö tuomioistuini sitten minun ruumistani vankilassa seuraavat viisi vuotta? Ei. Kuolemani vapauttaa minut välittömästi lain mukaisesta rangaistuksesta. Tuomiollani ei enää ole valtaa ylitseni, koska olen kuollut.

Paavali painottaa tätä puhuessaan meistä, jotka olemme uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulleet vanhurskautetuiksi Jumalan edessä ja jotka elämme nyt Hänen ihmeellisen armonsa varassa. Emme enää elä lihan mukaan; meidän vanha minämme on kuollut. Laki oli tuominnut meidät kuolemaan. Lain vaatimukset täytyivät, kun tulimme ristiinnaulituiksi Kristuksen kanssa. Vanha minä ja vanha sinä ovat ristiinnaulitut. Joten jos vanha minämme on kuollut, niin miten me voisimme enää elää synnissä? Olemme kuolleita tuolle vanhalle elämällemme.

"Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu", kirjoittaa Paavali, "Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa" (Gal.2:19,20). Emme enää elä vanhaa, itsekästä elämäämme. Meidän itsekkeiset päivämme ovat päättyneet. Emme enää elä lihamme mukaan. Olemme nyt vapaat laista, syntisestä luonnostamme ja hirveästä syyllisyydestämme, koska meidän vanha, syyllinen ihmisemme on ristiinnaulittu Jeesuksen Kristuksen kanssa. Nyt vaellamme Jumalan tahdon mukaisesti Jeesukseen luottaen.

JOS OLET KUOLLUT, KÄYTTÄYDY MYÖS SEN MUKAISESTI

Usko, joka tuo minulle vanhurskaan aseman Jumalan edessä, on uskoa, joka ilmaisee itsensä Jumalaa kirkastavissa teoissa. Jos vielä elän vanhan lihani saastassa ja turmelluksessa - käyttäen Jumalan armoa kuin viittana riettaan elämäntapani päällä - silloin minä vain petän itseäni. En ole oikeasti Jumalan lapsi. Jaak.2:26 sanoo: "Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on kuollut."

Henkilö, joka on syntynyt Jumalan Hengestä, ilmaisee sen myös elämäntavoillaan. Jeesus sanoi: "Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra' ettekä tee, mitä minä sanon? Minä osoitan teille, kenen kaltainen on se, joka tulee minun luokseni ja kuulee minun sanani ja tekee niiden mukaan. Hän on kuin mies, joka taloa rakentaessaan kaivoi syvään ja laski perustuksen kalliolle. Kun sitten tuli tulva, virta syöksyi taloa vastaan, mutta ei saanut sitä horjumaan, koska se oli hyvin rakennettu. Mutta se, joka kuulee eikä tee, on kuin mies, joka ilman perustusta rakensi talon maan pinnalle. Kun virta syöksyi taloa vastaan, se sortui heti ja tuhoutui aivan kokonaan" (Luuk.6:46-49).

Apostoli Johannes kirjoitti, "Siitä me tiedämme tuntevamme hänet, että pidämme hänen käskynsä. Joka sanoo tuntevensa hänet mutta ei pidä hänen käskyjään, on valehtelija, eikä totuus ole hänessä" (1.Joh.2:3,4). Ja kahdesti tuossa samassa kirjeessä hän lisää, ettei yksikään Jumalasta syntynyt harjoita syntiä (ks. 1.Joh.3:9; 5:18). Älä tee

turhaksi Jumalan armoa. Usko ja luota Jeesukseen Kristukseen Herranasi ja Vapahtajanasi ja vaella tuon uuden suhteen mukaisesti.

RAKASTA JUMALAA JA TEE MITÄ TAHDOT!

Tässä vaiheessa nousee kysymys: "Jos kerran hyvät tekemme eivät pelasta meitä, mikä meitä sitten estää elämästä tolkkottomasti, tupakoiden ja juhlien tai lorvien rähjäisissä baareissa?" Nythän ei ole niin, etten voisi tehdä näitä asioita; en yksinkertaisesti vaan halua. Kristuksen rakkaus vaatii minua elämään Häntä miellyttävällä tavalla. Koska olen saanut maistaa Hänen rakkautensa hyvyttä, en halua kävellä pois Hänen luotaan. Haluan päästä niin lähelle Jeesusta kuin mahdollista, koska rakastan Häntä ja Hän rakastaa minua. En halua sekaantua mihinkään, joka tuottaisi Hänelle häpeää.

Ironista kyllä, elän nyt paljon puhtaampaa elämää armon alla kuin mitä koskaan tein lain alla. Lain mukaisessa suhteessa olin aina testaamassa rajoja. Yritin aina selvittää, ovatko tietyt toimet oikein vai väärin. Olin aina etsimässä kiertoteitä. Yritin perustella ja puolustaa asioita, joita olin tekemässä. Elin juuri ja juuri rajojen sisäpuolella, usein ne vähän ylittäenkin.

Jumala ei halua sitoa sinua lakiin; Hän haluaa vetää sinut puoleensa rakkautensa kautta. Tämä on se armon evankeliumi.

Tähän verrattuna rakkaussuhde Jumalaan on täysin erilainen. En enää punnitse mielessäni sitä, onko jokin oikein vai väärin. Pikemminkin löydän itseni kysymästä, "Miellyttäisiköhän tämä minun Isääni? Minä rakastan Häntä ja haluan miellyttää Häntä. Hän rakastaa minua niin paljon, etten haluaisi Häntä haavoittaa. Ilahtuisiko minun Isäni, jos tekisin tämän?" Vaikka laki ei joskus sano mitään jostain tietystä asiasta, sydämeni kertoo minulle, että Jumala tulisi murheelliseksi, jos minä toimisoin harkitsemallani tavalla.

Jumala etsii rakastavaa suhdetta meidän jokaisen kanssa. Hän ei halua sitoa sinua lailla. Hän haluaa vetää sinut rakkaudellaan puoleensa. Tämä on Jumalan armon evankeliumi: Jumala lukee meidän hyväksemme vanhurskauden ilman lakia.

Niin monet meistä eivät ymmärrä sitä, että rakkaus on ainoa todellinen motivaatio hyvyyteen. Pelko ei ole koskaan ensisijainen, kantava voima kristityn elämässä. Jos olemme hyviä vain sen tähden, että pelkäämme olla pahoja, se ei ole todellista vanhurskautta. Meillä voi olla varovainen ulkoinen käytös peittämässä kaikenlaisia vääriä ja kieroutuneita motivaatioita. Jos pelko seurauksista on ainoa asia, joka pitää meidät kurissa, saatamme olla hyvänä esimerkkinä rajoitetusta pahuudesta. Se ei ole todellista hyvyttä. Todellinen hyvyys on aina ja yksinomaan rakkauden motivoimaa. Jos moraaliset valintamme perustuvat hartaaseen rakkauteen ja haluun pidättäytyä asioista, jotka surettavat Jumalan sydäntä, olemme löytäneet vanhurskauden todellisen motiivin.

Hengen hedelmä on rakkaus. Yksi rakkauden pääominaisuuksista on hyvyys. Kun olemme tietoisia rakkaudesta, koemme iloa. Kun rakkaus juurtuu elämäämme, me tunnemme rauhaa. Rakkaus ilmenee aina kärsivällisyytenä ja pitkämielisyytenä.

Rakkauden luonne on lempeä ja ystävällinen. Kun Henki tuottaa meissä hedelmäänsä, tarve lain kaltaisiin raskaisiin ulkonaisiin pakotteihin katoaa. Rakkaus täyttää lain.

Teemme näin tämän ihanan löydön: vanhurskas elämä ei ole enää meille taakka vaan ilo, koska meillä on rakkaussuhde Jeesukseen.

PITKÄAIKAINEN ONGELMA

Meidän on mahdollista tuntee ja kokea Jumalan armoa. Voimme elää kokien iloa ja rauhaa, jota uskonvanhurskaus Jeesuksen Kristuksen kautta tuottaa. Voimme elää varmana siitä, että olemme vanhurskaita Jumalan edessä Jeesuksen kautta. Tämä varmuus nousee siitä tiedosta, että minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Minun lihani hallitsema elämä on kuollut ja nyt elän uutta elämää, jota hallitsee Jeesuksen Kristuksen Henki. Minulla on uusi luonto, Jeesuksen Kristuksen luonto. "Jos joku siis on Kristuksessa, hän on uusi luomus: Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle" (2.Kor.5:17). Tämä on uskomattoman vapauttava totuus.

Mutta minulla on edelleen yksi ongelma. Olen edelleen tässä ruumiissa ja niin kauan kuin minä olen tässä tilassa, kehoni voimakkaat tarpeet vaikuttavat minuun suuresti. Tämän tähden sisälläni on käynnissä sota. Liha vetää aseensa esiin ja alkaa tulituksen. Lihani – vanha ihmiseni - on kuollut, mutta minun täytyy silti kantaa tätä vanhaa ruumista koko ajan mukana. Olen kuin eräs Sam McGee'n kaveri, joka runoilijan mukaan eli "osittain piilotetun ruumiin kanssa, josta hän ei voinut päästä eroon."

On hyvin tärkeää muistaa, että Raamattu tekee selvän eron: henkeni on lunastettu, mutta kehoni ei ole. Tämä tuo valtavan ristiriidan mukanaan. Paavali julisti: "Sillä me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä vaikeroi ja kokee synnytystuskia tähän hetkeen asti. Eikä ainoastaan se, vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme sisimmässämme ja odotamme lapseksi ottamista, ruumiimme lunastusta" (Room.8:22,23). Kuinka usein minäkin vaikeroin ja itken Jumalan edessä lihani heikkouksien tähden.

Sen jälkeen kun Jeesus oli rukoillut Getsemanen puutarhassa, Hän tuli opetuslastensa luo ja löysi heidät nukkumasta. Hän sanoi Pietarille: "Simon, nukutko sinä? Etkö jaksanut valvoa edes yhtä tuntia? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko" (Mark.14:37,38). Tämän todempiä sanoja ei kukaan ole koskaan sanonut. Henkeni todellakin on halukas, mutta lihani on heikko. Huokaan ja kipuilen ja sanon, "Oi Jumala, kiirehdi tuota päivää, kun pelastat minut tästä turmeltuneesta ruumiista!" Haluaisin jo pian päästä eroon tästä vanhasta ruumiista.

Heikkona hetkenäni Henki herättää minussa uskon ja voiman ja mieleni kääntyy taas Herran puoleen.

Eräänä päivänä me kaikki vapaudumme langenneesta luonnostamme. Raamattu sanoo: "Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutua katoamattomuuteen ja tämän kuolevaisen pitää pukeutua kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu, Kuolema on nieltä ja voitto saatu. Kuolema,

missä on pistimesi? Hauta, missä on voittonsi? Kuoleman pistin on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1.Kor.15:53-57)

Tällä välin kaikkea ei ole vielä menetetty. Heikkouden hetkenäni Henki herättää minussa uskon ja antaa minulle voimaa ja mieleni kääntyy Herran puoleen. Etsin Hänen apuaan ja Hänen voimaansa. Alan kokea Hänen voittoansa. Olen huomannut, että minun on päivittäin luotettava Jeesuksen Kristuksen voimaan ja valtaan elääkseni elämää, jota Hän haluaa minun elävän. Minun ei ole elämässäni koskaan mahdollista vain lasketella vaihde vapaalla. Sillä hetkellä, kun sen teen, lihani alkaa kapinoida ja pyrkii anastamaan minussa vallan ja auktoriteetin. Minun täytyy pitää haluni kurissa, tai muuten ne tulevat hallitsemaan minua. Paavali kirjoitti: “ Minä pidän kehoani silmällä, ja pidän sen alamaisena, etten vain mitenkään minä, joka muille saarnaan, itse joutuisi haaksirikoon [tai hylätyksi]” (1.Kor.9:27).

Jos tulen yllätetyksi ja huomaan taas antaneeni lihalleni periksi, tarkoittaako se, etten enää ole pelastettu? Täytyykö minun tulla pelastetuksi uudestaan? Ei toki. Uskon edelleen Jeesukseen Kristukseen. Rakastan yhä Herraa ja edelleenkin juuri uskoni kautta minulle luetaan vanhurskaus. Juuri minun uskoni ja uusi elämäni Kristuksessa saavat aikaan sen, että en voi antaa lihani jatkuvasti enää hallita itseäni.

Vaikka saatankin pudota kuoppaan joksikin aikaa, en voi jäädä sinne. Jumala ei salli minun sitä tehdä. Hän ei anna minun rauhassa edetä joissain toiminnoissa, joita mielelläni tekisin... joita kaikki muutkin tekevät. Toiset voivat toimia siten ja selviytyä siitä, mutta minä en. Jumala huolehtii siitä, että minä en selviydy siitä! Jos yritän seurata maailman tapoja ja tehdä asioita, joita “elämän ohituskaistalla” ajava kansa tekee, minä joko tulen epäonnistumaan siinä tai vihaan sitä tai jään siitä kiinni. Koska Hän rakastaa meitä ja me olemme Hänen lapsiaan, emme yksinkertaisesti voi selviytyä synnistä niin kuin muu maailma.

EIKÖ MEILLE OLE MITÄÄN NORMEJA?

Joku saattaa silti vielä pohtia, jos me näin olemme armon alla, voimmeko vain yksinkertaisesti sivuuttaa standardit, jotka Jumala on asettanut käytöksellemme? Ei suinkaan. Uudessa suhteessamme olemme saaneet vastaanottaa sisinpäämme Jumalan dynaamisen voiman ja Pyhän Hengen läsnäolon. Kristuksessa me saamme uuden luonteen, joka kaipaa elää sopuinnussa Jumalan rakkauden ja pyhyiden kanssa. Pyhän Hengen voiman kautta meidän ei tarvitse enää pinnistellä ja ponnistella toimiaksemme oikein. Tätä Johannes tarkoitti, kun hän kirjoitti: “Rakkaus Jumalaan on sitä, että noudatamme Hänen käskyjään. Ja Hänen käskynsä eivät ole raskaat” (1.Joh.5:3). Jumalan läsnäolo meissä antaa meille voiman valita, mikä on oikein, ja voiman pidättäytyä pahasta.

Ne, jotka ovat lukeneet klassikoita, tuntevat todennäköisesti tarinan Odysseuksesta. Matkoillaan tämä antiikin seikkailija kuuli tarinoita seireenien saaresta – sen vaaralliset lumoojattaret musisoivat niin kauniisti, että ohipurjehtivat merimiehet käänsivät aluksensa kohti rantaa ja murskautuivat kivikkoon. Yksikään, joka oli

koskaan kuullut näiden seireenien laulua, ei ollut jäänyt eloon. Tämä kuulosti varteenotettavalta haasteelta rohkealle miehelle kuten Odysseus. Hän päätti tulla ensimmäiseksi, joka selviäisi hengissä tämän musiikin kuulemisesta.

Saavuttaakseen tavoitteensa Odysseus laittoi vahaa miehistönsä korviin ja neuvoi heitä sitomaan hänet tiukasti aluksen mastoon. Kun he soutivat seireenien saaren ohi, viettelevä musiikki alkoi. Odysseus alkoi rimpuilla köysiä vastaan päästäkseen irti niistä, jotta hän voisi uida rantaan. Hän vannotti merimiehiään kääntämään vene kohti kiviä, mutta vaha esti heitä kuulemasta hänen huutojansa. Odysseus jatkoi taistelua siteitensä vastaan kunnes alus siirtyi äänenkantaman ulkopuolelle ja turvaan. Odysseus oli kuullut seireenien laulun ja oli jäänyt eloon - mutta tuon lumoavan musiikin muisto jäi häntä ikuisesti ahdistamaan.

Kreikkalainen mytologia kertoo myös toisesta aluksesta, joka purjehti tämän saaren ohi ja selvisi siitä. Kun sen miehistö oli tuon vaarallisen melodian lumoissa purjehtimassa kohti tuhoisaa matalikkoa, aluksella oleva lahjakas mies, Orfeus, tarttui lyyraan ja alkoi soittaa. Orfeuksen musiikki oli niin paljon kauniimpaa kuin seireenien laulu, että miehet kääntyivät pois kivikon suunnasta ja purjehtivat turvaan, hurmioituneina näistä uusista, ihanista, elämää antaneista melodioista.

Kohdatessamme kiusauksen, useimmat meistä voivat samaistua joko Odysseukseen tai Orfeukseen. Toisiin maailman seireenilaululla on lähes vastustamaton vetovoima. He löytävät itsensä sidottuna paikoilleen lain kautta, mutta kamppailevat kuitenkin kovasti sääntöjä vastaan lihan vallan heitä houkutellessa. Heidän ainoa toivonsa on laissa, joka pitää heitä paikoillaan.

Yhteys Kristukseen tuottaa iloa, joka suuresti ylittää kaiken sen, mitä maailma tai liha voisi meille tarjota.

Toiset ovat kuulleet uuden laulun - taivaan musiikin sydämessään. He ovat oppineet että Jeesuksen Kristuksen rakkaus on niin vahva ja tyydyttävä, että vaikka maailma edelleenkin on houkutteleva, he ilolla jättävät sen taakseen tullakseen voimakkaasti vedetyksi Hänen kauniiseen läsnäoloonsa. Heidän ei tarvitse olla sidottuja tai kahlittuja. He eivät taistele rajoittavia köysiä vastaan. He ovat löytäneet ihmeellisen, intiimin yhteyden Jumalaan.

Tällainen ykseys Kristuksessa ja sen tuoma ilo on moninkertainen verratuna siihen, mitä maailma tai liha voisi tarjota. Synnin houkutus ja vetovoima ovat menettäneet valtansa. Ne, jotka ovat löytäneet tällaisen täyttymyksen, eivät enää tarvitse lakeja. Sen sijaan että he orjallisesti noudattaisivat asetusta, joka sanoo, "Älä lyö naapurisi päätä lyttyyn!" - heillä ei ole mitään halua tehdä niin, koska Jumalan rakkaus on koskettanut heidän sydäntänsä. He haluavat vain nähdä naapurinsa pelastuvan.

Juuri toissapäivänä näin tämän periaatteen toiminnassa. Olin ajamassa vilkkaalla kadulla lähellä kirkkoani, kun yllättäen eteeni ilmestyi auto, mikä aiheutti sen, että löin jarruni lähes lukkoon. Autoa ajoi pieni, harmaahiuksinen vanha rouva. Hän ei nähnyt minua eikä useita muitakaan, joihin hän melkein törmäsi. Jos muut kuljettajat eivät olisi kiinnittäneet huomiota häneen, olisi tapahtunut paha onnettomuus. Hän teki niin

monta hölmöä liikettä, että löysin itseni rukoilemasta, “Herra, auta tätä pientä vanhaa rouvaa pääsemään kotiinsa turvallisesti!” Ne, jotka tuntevat minut hyvin, voivat todistaa, että minun huolestumiseni hänen puolestaan siinä tilanteessa oli suorastaan ihme! On ihanaa kokea tällaisia muutoksia, joita rakastava suhde Jumalaan Jeesuksen Kristuksen kautta tuo tullessaan.

USKOLLINEN RAKKAUS

Kristuksen tähden me voimme kokea todellista ykseyttä Jumalan kanssa. Jumala ei ole meitä lähellä yhtenä hetkenä ja seuraavaksi kaukana. Ja vaikka me epäonnistummekin, vaikka olemme edelleen heikkoja niin monilla eri alueilla, meidän vanhurskas asemamme Jumalan edessä ei muutu meidän eri asenteidemme tai vaihtelevien mielialojemme mukaan. Suhteemme Jumalaan on vakaa ja turvallinen, koska se ei perustu meihin tai meidän suorituskykyymme. Suhteemme perustuu Jeesuksen Kristuksen työhön meidän puolestamme. Hän otti syntimme päällensä ja kuoli meidän sijastamme tehden pelastuksestamme uskon kautta todellisuutta. Saamme jättää ajattelutavan, jonka mukaan Jumala rakastaa meitä vain silloin kun olemme “hyviä” ja hylkää meidät, kun olemme pahoja.

Juttelen lastenlapseni kanssa puhelimesta melko usein. Minusta on kiva puhua hänen kanssaan aamuisin ja saada selville, mitä hänelle kuuluu. Joskus, kun juttelen hänen kanssaan, hän sanoo, “Olen ärtyisiä tyttö tänään, isoisä.” Rakastanko häntä vähemmän, kun hän sanoo niin? Hän tietää olevansa huonolla tuulella. Mutta se ei yhtään muuta rakkauttani häntä kohtaan. En myöskään rakasta häntä enemmän silloin, kun hän on suloinen pieni enkeli. Minä vaan rakastan häntä. Rakastan häntä ärtyisenä ja rakastan häntä suloisena.

Jumala suhtautuu meihin samalla tavalla. Kun olemme ärtyisiä, ajattelemme herkästi, Jumala ei voi millään rakastaa minua tänään. En edes itse rakasta itseäni. Olen niin surkea. En halua kenenkään tulevan edes lähelleni. Ajattelemme myös helposti, että Jumala ei rakasta meitä kun epäonnistumme. Näin ei ole asian laita! Jos meidän asemamme Jumalan edessä perustuisi meidän suorituksiimme, Jeesuksen Kristuksen ei olisi koskaan tarvinnut kuolla.

Kun Jeesus lukee meille uskomme vanhurskaudeksi, Hän antaa meille kauniin, vakaan, rakastavan suhteen kanssansa. Nautimme asemasta, jossa meille sanotaan: “Tule vain sisään ja istu kanssani. Haluan auttaa sinua, Haluan vahvistaa sinua.”

Jumala rakastaa sinua. Olet niin rakas Hänelle, että hän valitsi sinut ja kutsui sinut olemaan Hänen ikuisesti. Siksi Jumalan armo ei johda villiin eloon. Vapahtajassa meillä on niin äärettömästi enemmän iloa kuin mitä synnin tekemisessä on.

11

ANSOJA JA MAAMIINOJA

Näyttää siltä, että aina on niitä, jotka odottavat tilaisuutta astua toisten pelloille haaliakseen osan sadosta itselleen.

Seurakuntamme parkkialueelta löydämme usein ihmisiä, jotka jakelevat lentolehtisiä, joissa edistetään outoja oppeja. Toisinaan me näemme heidät seisomassa sisääntuloreitin varrella, yrittämässä virittää opillisia ansoja seurakuntalaisillemme, heidän saapuessa kirkkoon. Kysymme heiltä, "Miksi tulet juuri seurakuntaan levittämään lentolehtisiäsi?" Kun me olemme järjestämässä jotain erityistä tapahtumaa ja aiomme ilmoittaa siitä mainoksia jakamalla, me lähetämme nuoremme rannalle tai kauppakeskuksiin - ei toiseen seurakuntaan! Miksi mennä toiseen kirkkoon ja yrittää viedä ulos niitä, jotka ovat sinne jo asettuneet?

Jos sinulla on jokin tärkeä oppi hallussasi ja koet että myös meidän muiden pitäisi se ymmärtää ja siihen uskoa, anna meidän ensin nähdä miten tämä totuus on muuttanut sinun elämäsi Jeesuksen Kristuksen esimerkin kaltaiseksi, sen sijaan että yrittäisit käännötyä meitä! Salli meidän nähdä miltä tuo totuus näyttää omassa elämässäsi. Kun me näemme, kuinka Herralle omistautunut sinä olet ja kuinka läheinen suhde sinulla on Häneen, me varmasti tulemme kysymään sinulta lisää, sillä sinulla on jotain, mitä me tarvitsemme.

Valitettavasti nämä ihmiset eivät koskaan toimi näin. Kuinka surullista onkaan, että he uskovat, että heidän jumalallinen kutsumuksensa on huijata Kristuksen ruumiiseen kuuluvia mukaan kuppikuntiinsa. Siksi Uudessa Testamentissa onkin hyvin paljon varoituksia vääristä opettajista ja heidän ovelista ja hurmaavista keinoistaan.

USKONVARMUUS

Kaikki kultit yleensä vääristelevät Kristuksen evankeliumia. Niille on ominaista tekojen ja tekoihin perustuvan vanhurskauden vahva korostaminen. Jos kysyt joltain lahkoon kuuluvalta henkilöltä, onko hän uudestisyntynyt, varsin usein saat vastauksena: "Veli, et voi sitä tietää ennen kuin kuolet, koska et tiedä, mitkä viimeiset tekosi tulevat olemaan." No, eikö se olisi kamala ajankohta saada se selville?

Jumala haluaa meillä olevan varmuuden pelastuksestamme, ja jos me luotamme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen työhönsä, saamme sen omistaa. Jos pelastuksemme perustuu tekoihimme, silloin varmuus pelastuksestamme on ulottumattomissamme. Jos pelastuksemme perustuu siihen, että seuraamme uskollisesti jotain uskonsuuntaa tai tekojen järjestelmää, silloin emme tiedä iankaikkista päämääräämme ennen kuin

kuolemme ... ja silloin se on liian myöhäistä. Mutta jos meidän pelastuksemme perustuu uskoomme Jeesukseen Kristukseen ja yksin Hänen työhönsä, saamme olla varmoja pelastuksestamme.

Raamattu opettaa, että pelastuksen tie on todellakin kapea tie.

Tiedättehän, että minä en ole varma teoistani. En ole varma omasta vanhurskaudestani. Mutta sen sijaan olen varma Hänen työstänsä ja Hänen vanhurskaudesta. Kuten virsirunoilija sanoi, "Toivoni on rakennettu ei sen vähempään kuin Jeesuksen vereen ja vanhurskauteen; En uskalla luottaa suloimpiinkaan puitteisiin, vaan nojaan täysin Jeesuksen nimeen." Paavali on niin täysin vakuuttunut tästä totuudesta, että hän kirjoittaa: "Mutta jos joku meistä - tai vaikka enkeli taivaasta - julistaisi teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu" (Gal.1:8). Vahvoja sanoja! Paavali käyttää kreikkalaista termiä "anathema", joka tarkoittaa "kirottu alimpaan helvettiin."

Mitä jos enkeli ilmestyisi sinulle ensi yönä! Nukut levottomasti, heräät ja näet hehkuvan, kaksimetrisen olennon istuvan siinä sänkysi jalkopäässä. Hän sanoo, "Älä pelkää! Minä olen tullut tuomaan sinulle hyviä uutisia. Sinä olet hyvin tärkeä henkilö - Jumala on valinnut sinut tekemään erityisen työn. Jos vain suoritat tämän työn Jumalalle, Hän tulee sinut pelastamaan." Mitä sinun pitäisi tästä päätellä? Voit olla aivan varma: Tämä enkeli ei ole Jumalan lähettämä. Olkoon hän kirottu.

Raamattu opettaa, että pelastuksen tie on todellakin kapea tie. Paavalin sanat antavat kuoliniskun nykyään niin suosituille "lavealle" uskonnolle, joka opettaa, että jos ihminen vain toimii, niin kuin hän tuntee oikeaksi omassa sydämessään, Jumala tulee hänet hyväksymään. Pietari sanoi, "[Kristus] on se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsitte, mutta josta on tullut kulmakivi. Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän tulisi pelastua" (Apt.4:11,12).

Monet ihmiset tänä päivänä vastaisivat hänelle: "Voi Pietari, olet liian kapeakatseinen. Tarkoitatko todella sitä, että Jeesus olisi ainoa tie? Tämä on aivan liian kapea tie, Pietari. En voi sitä kulkea." Vai niin. Sitten olet kirottu. "Kuinka ankarasti sanottu!" he vastaavat, "Tämä on liian kapea! Varmasti Jeesus oli tätä laajempi!" Mutta Jeesus itse sanoi: "Minä olen tie, totuus ja elämä; kukaan ei tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh.14:6). Ja Jeesus myös sanoi: "Menkää ahtaasta portista sisään, sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monet menevät siitä portista sisään, mutta ahdas on se portti ja kapea on se tie joka vie elämään, ja harvat löytävät sen!" (Matt.7:13,14).

Paavali oli kaiken aikaa oikeassa. Vielä tänäänkin voit kuulla kuinka hän vetoaa galatalaisiin: "Kuulkaa nyt, minä aion sanoa sen teille uudestaan. Jos minä tai vaikka enkeli taivaasta tai joku ihminen asettaa eteesi jonkun toisen tien – sellaisen, joka saa sinut luottamaan omaan itseesi, omiin tekoihisi, omaan hyvytteesi, omaan vanhurskauteesi tai siihen että noudatat lakia, että olet ympärileikattu, että noudatat jotakin rituaalia, että liityt johonkin ryhmään tai että lahjoitat paljon rahaa - hän olkoon kirottu!"

Miksi Paavali oli niin jyrkkä? Koska Jumala on hyväksynyt meidät yhteyteensä juuri tällaisina kuin me olemme - kun me vain asetamme uskomme Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Sen kautta, että me luotamme Häneen, Hän on puhdistanut meidät kaikista synneistämme ja Hän on ottanut meidät vastaan. Jumala haluaa suoda meille Hänen rakkautensa rikkauden ja täyteyden - ei siksi, että me sen ansaitsisimme, vaan koska Hän rakastaa meitä. Tämä on armon evankeliumi Jeesuksessa Kristuksessa. Tämän puolesta Paavali lopulta antoi henkensäkin.

NIIN IHMEELLISTÄ

Ihmetyttääkö se sinua, että ne opinsuunnat, jotka opettavat että hyvät teot ovat perustana Jumalasuhteelle, näyttävät saavan niin vahvan jalansijan ihmisten elämässä? Minua se ihmetyttää.

Epäilemättä myös Paavali ihmetteli tätä, sillä hän sanoi galatalaisille, “Minua ihmetyttää se, että te niin pian olette luopumassa hänestä, joka kutsui teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin “ (Gal.1:6). On kumma, että ihmiset jättävät Kristuksen armon toisenlaisen evankeliumin tähden - varsinkin kun tämä “evankeliumi” ei edes ole hyvä uutinen!

Jos joku sanoo, “On hyvä uskoa Jeesukseen Kristukseen, mutta tämä ei riitä”, ole silloin varuillasi! Jos minulle kerrotaan, että minun täytyy olla vanhurskas ja että minun on kunnostauduttava Jumalan edessä pyhyteni kautta, tämä ei ole tuomassa minua lähemmäs Jumalaa – tämä on työntämässä minua pois Hänen luotaan. En ole vanhurskas enkä pyhä enkä voi millään keinolla tulla sellaiseksi, joten tämä ei ole minulle mikään hyvä uutinen. Se on kaukana hyvästä uutisesta. Se on minulle kuin kuolemanjulistus.

Paavali ei voinut ymmärtää, miksi kukaan haluaisi jättää rakastavan Jumalasuhteen yrittääkseen luoda sen sijasta tekoihin, ympärileikkaukseen tai lain pitämiseen perustuvan suhteen. “Jotkut vain hämmentävät teitä”, hän kirjoitti, “ja tahtovat väaristellä Kristuksen evankeliumia” (Gal.1:7).

“RAKKAUS” ASEENA

On ihmeellistä, että ihmiset jättävät todellisen evankeliumin väärennöksen vuoksi, mutta ei ole mikään salaisuus, miten väärät opettajat toimivat värvätäkseen itselleen uusia opetuslapsia. Paavali osoittaa, että eräs yleinen tekniikka on innokas kiintymyksen osoitus: “Heillä on kyllä intoa teidän hyväksenne, mutta ei oikeanlaista. He vain tahtovat eristää teidät, että teillä olisi intoa heidän hyväkseen” (Gal.4:17).

Uskonlahkoihin mukaan vedetyt kertovat usein saaneensa uskomattomia rakkauden- ja huomionosoituksia silloin, kun lahko piti heitä hyvinä ehdokkaina. Sen jälkeen kun henkilö on liittynyt ryhmään, tämä into kuitenkin siirtyy rakkaudesta aivopesuun. Sen sijaan että hän olisi ylitsevuotavan kiintymyksen kohteena, uusi käännyttäminen laitetaankin seuraavaksi uuvuttavan fyysisen ohjelman alle ja lopulta hän on täysin poikki, uupumisasteessa. Kaikki itseluottamuksen tunteet ovat näin riisutut pois, jättäen tämän henkilön erittäin alttiiksi ryhmän hengellisille väaristelyille.

Rakkautta, jota aluksi niin auliisti ensin osoitetaan, käytetään keinona henkilön eristämiseen ja orjuuttamiseen. Jos joku ei käyttäydy odotusten mukaisesti, rakkaus saa nopean lopun ja henkilö suljetaan pois yhteisöstä ja hänet torjutaan. Jos henkilöä ei saada voitetuksi kuppikuntaan mukaan, "rakkaus" muuttuu nopeasti avoimeksi vihamielisyydeksi.

Palvelutehtäväni alkuvuosina minulla oli ikävä tapaaminen "Vain Jeesus"(Jesus Only)-uskonryhmän kanssa. Tämä lahko opettaa, että Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat ainoastaan Jeesuksen eri nimityksiä. [Heidän on tietenkin vaikeaa selittää kenelle Jeesus puhui, kun Hän rukoili Isää, tai kuka se oli, joka puhui taivaasta Jeesuksen kastamisen aikana. Ehkä se ääni, joka sanoi, "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt" (Matt.3:17) olikin vain taitavaa vatsastapuhumista?] Tämä selitys on ilmeisen keho, ja silti tämän lahkon edustajat käyttävät vahvoja otteita ja aiheuttavat monenlaisia konflikteja.

Valitettavasti muutamat vaikutusvaltaiset perheet seurakunnassamme menivät mukaan tähän harhaoppiin. Pian he alkoivat kohdistaa yrityksensä minuun suuntaani, olin heidän seuraava projektinsa ja he alkoivat "innokkaasti tavoitella" minua. He veivät minut ulos lounaalle ja loputtomiin toistivat kuinka lahjakas olin ja kuinka paljon he rakastivat seurakuntaa.

Olen aina inhonnut Raamatusta väittelyä. Yleensä annan ihmisten esittää heidän virheelliset kantansa yrittämättä repiä niitä palasiksi. Ja niinpä kun nämä ihmiset lainasivat Raamatunkohtaa, jossa Jeesus sanoi: "Minä ja Isä olemme yhtä" (Joh.10:30), minä sanoin: "Kyllä, oikein, näin Hän sanoi." Aina kun he lainasivat Raamattua, minä sanoin: "Kyllä, niin siinä sanotaan." En väitellyt siitä heidän kanssaan.

Tietenkin tiesin paljon Raamatun kohtia, jotka olisivat selvittäneet asiaa, mutta en viitsinyt kiistellä näiden ihmisten kanssa. Jeesus sanoi: " Tee pian sovinto riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin olet hänen kanssaan matkalla " (Matt.5:25a), joten sanoin olevani samaa mieltä heidän mainitsemiensa kirjoitusten kanssa. Vaikken ollutkaan samaa mieltä heidän erikoisista tulkinnoistaan, olin aina samaa mieltä itse raamatunlauseiden kanssa. Koska en väitellyt heidän kanssaan, nämä ihmiset luulivat, että he olivat saaneet minut puolelleen.

Eräänä päivänä, he toivat oppinsa esille aikuisten pyhäkoululuokassa. Kun opettaja tehokkaasti kumosi heidän näkökantansa, jotkut heistä yrittivät väittää, että minä olin heidän puolellaan. Opettaja soitti minulle heti lopettaakseen väittelyn. Kun kerroin luokalle uskovani, että Jumala on yksi ja että Hän kuitenkin ilmaisee itsensä erillisinä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen henkilöinä, "Jeesus vain" opin kannattajat raivostuivat.

Seuraavana päivänä he soittivat minulle ja sanoivat: "Haluaisimme sinun tulevan tänä iltana meidän kotiin." Sinä iltana menin heidän luokseen vierailulle ja he vaativat, "Onko tässä nyt mitään itua, kieltää totuus? Miten voitkin kieltää sen, mihin todella uskot?" Ja minä vastasin, "En ole tehnyt niin. En ole kieltänyt totuutta enkä ole kieltänyt sitä, mihin uskon. Ilmaisin luokassa jämäptisti sen mihin uskon. En usko, että Jeesus esiintyi halpamaisena vatsastapuhujana enkä myöskään usko, että Hän yritti pettää ihmisiä, kun hän rukoili Isää. Uskon, että Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat

erillisiä persoonia, vaikka Jumala on yksi.” Siinä hetkessä jouduin heidän uhkauksiensa kohteeksi.

“Veli”, he uhkasivat minua, “Jumala on antanut meille ilmestyksen, ja me näimme näyn sinusta, missä sinua kannettiin ulos mustassa arkussa. Tämä tulee tapahtumaan, ellet nouse seisomaan seurakunnan edessä ja kerro heille, että me olemme oikeassa!” Kun kuuntelin tätä vakavien uhkauksien ryöppyä, aloin ihmetellä, mitä tapahtui kaikelle sille rakkaudelle, mikä näillä ihmisillä oli ollut minua kohtaan?

“Annamme sinulle aikaa lauantaihin asti päättää, aiotko tunnustaa tehneesi väärin”, he sanoivat. Vastasin, “Minun ei tarvitse odottaa lauantaihin saakka. Voin kertoa sen teille juuri nyt.” “Älä lausu sanaakaan”, he vastasivat. ”Rukoile tämän asian puolesta, veli, ja jos et lauantai-iltaan mennessä lupaa, että aiot tehdä sen, niin emme koskaan enää tule seurakuntaasi.” Tietenkin tämän ryhmän johtajalla oli 11 lasta meidän 53 lapsen pyhäkoulussamme. Tämä tekee asiasta ongelmallisen, kun olet yrittämässä kasvattaa pyhäkouluasi.

Lauantai-iltana sain sen puhelinsoiton. “No, veli, mikä on päätöksesi?” “En ole muuttanut mieltäni enkä ajatteluani sitten tippaakaan”, minä vastasin. “Hyvä on, me varoitimme sinua”, hän sanoi, ja kuulin puhelimen sulkeutuvan toisessa päässä. Hän oli lähtenyt, ja hänen 11 lastaan hänen kanssaan.

Tämä mies ja hänen lahkonsa olivat innokkaasti osoittaneet rakkauttaan niin kauan kuin olin mahdollinen käännynnäinen. Mutta kun he huomasivat, etten aikonut orjamaisesti seurata heitä ja heidän vakaumuksiaan, he hylkäsivät sekä minut että seurakunnan, kuin pahan tavan.

Tämä ei ollut todellista rakkautta. Se oli vain tekopyhää näytöstä, jotta minusta tulisi käännynnäinen. Kuten Shakespeare kerran totesi, “Ei ole rakkautta rakkaus, jos se muutoksesta muuttuu.” Kun minusta ei tullut heille käännynnäistä, heidän todelliset tunteensa tulivat esille.

Tämä on usein harhaopettajien taktiikka. He ovat erittäin innokkaita osoittamaan kiintymystä tehdäkseen kontakteista käännynnäisiä. Mutta jos joku henkilö ei taivu heidän suostutteluihinsa, he nopeasti poistavat hänet joukostaan.

Ihmiset voivat aluksi näyttää olevan hyvin rakastavia, niin mukavia, niin suloisia - mutta vain, koska he haluavat voittaa sinut heidän kuppikuntaansa. Jos et tullut voitetuksi, varo! He tulevat haukkumaan sinua monenlaisilla nimillä ja uhkaavat sinua kaikenlaisilla tuomioilla ja rangaistuksilla. Tämä ei ole sitä armon evankeliumia!

Varo ettet tule huijatuksi!

On vaikeaa katsella sitä kun ihmiset jättävät totuuden valheen tähden. Rakastat heitä ja haluaisit säästää heidät kivulta, jonka tiedät olevan heidän edessään, mutta et voit tehdä mitään asian hyväksi. Paavali tiesi tuon tunteen oikein hyvin. Gal.5:7 on katkeransuloinen jae, joka kertoo meille apostolin suhteesta galatalaisiin. Hän kirjoittaa: “Te juoksitte hyvin. Kuka teitä esti olemasta totuudelle kuuliaisista?”

Galatalaiset olivat aikaisemmin vaeltaneet sellaisessa rakkaudessa Jumalaa ja toisiansa kohtaan, että he olivat palvelleet Paavaliakin vilpittömästi ja epäitsekäästi äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa. Silloin he olivat olleet halukkaita luovuttamaan jopa omat silmänsä hänelle. Mutta nyt he olivat tulleet niin estetyiksi vaelluksessaan, että jotkut heistä jopa pitivät Paavalia vihollisena. Miksi? Koska hän välitti heistä niin paljon, että hän halusi kertoa heille totuuden.

Ottaen vertauskuvan yleisurheilun piiristä, Paavali vertasi galatalaisia kilpailijoihin, jotka saivat hyvän lähdön lähtötelineistä, mutta sitten he jotenkin sotkeutuivat juoksun aikana. "Houkutus siihen ei ole lähtöisin hänestä, joka teitä kutsuu", hän kirjoitti (Gal.5:8). Paavali vakuutti, että nämä lakihenkisten opettajien tuomat "uudet ja syvemmät totuudet" eivät olleet Jumalasta.

Jokainen uskova on vastuussa siitä, että hän tutkii Raamattua selvittääkseen, onko jokin opetus oikein vai väärin.

Kuitenkin kuinka moni ihminen tulee huijatuksi tällaisen väärän houkuttelun kautta? Usein jopa vilpittömiä Kristukseen uskovia viedään harhaan jonkun evankelistan ovelien kertomuksien avulla. He nielevät väärän opetukseen, ei sen takia että he olisivat tutkineet Raamattua, vaan koska heihin on tehonnut puhujan vakuuttava persoonallisuus.

Tällaisesta epäpyhästä houkuttelusta on se surullinen seuraus, että uhrit tulevat sidotuiksi ja lähes täysin riisutuiksi heidän omasta persoonallisuudestaan. Oletko koskaan miettinyt, kuinka näennäisesti tavalliset ihmiset voivat vaipua niin syvälle jonkin kultin vallassa, että he päätyvät myymään lentokentällä kukkia tai pähkinöitä johtajansa hyväksi? Tällainen uskonlahko ei todellakaan ole lähtöisin Jumalasta. Itse asiassa kaikissa kahleisiin suuntautuneissa järjestelmissä ihmiset ennemmin tai myöhemmin löytävät itsensä toisten ihmisten vallan alta.

Paras suoja tällaista petosta vastaan on kehoituksessa "koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä on hyvää"

(1.Tess.5:21). Sillä ei ole väliä kuinka arvostettu joku henkilö on tai kuinka näkyvä tai suuri hänen kannatuksensa on, me emme saa pitää kenenkään sanoja evankeliumin totuuden vertaisina. Jokainen uskova on velvollinen tutkimaan Raamatusta, ovatko asiat todella niin kuin joku puhuja kertoo.

Kuinka traagista onkaan, jos laiminlyömme tällaisen varotoimenpiteen ja uskomme kaiken, mitä joku puhuja sanoo, pelkästään siksi, että hänellä on tietty ulkonäkö tai puhetyyli tai oma tv- tai radio-ohjelma. Jos me emme tarkista meille tarjottua opetusta, jätämme itsemme täysin alttiiksi vaikutteille, jotka eivät ole Hänestä, joka on meidät kutsunut. Jumala ei koskaan muuta mieltään. Jumala ei muokkaa totuuttaan tai mausta sitä uusilla ilmestyksillä. Armon evankeliumi ei muutu – silti ei ole vaikeaa löytää saarnaajia, jotka väittävät, että evankeliumi on muuttunut.

Monenlaisia kahleita

Nykyäänkin löytyy monenlaisia ihmisiä, jotka saarnaavat lakia. He esittävät

kysymyksiä kuten “Miten sinut kastettiin? Kuka kasti sinut? Mitä sanoja he käyttivät, kun he kastivat sinut?” Jotkut jopa sanovat: “Jos sinua ei kastettu oikean kaavan mukaisesti, se ei ollut todellinen kaste. Pirstotellettiinko sinut vai upotettiinkö sinut?”

Surullista kyllä, tällaiset opetukset ainoastaan vieraannuttavat meidät siitä työstä, jonka Jumala on tehnyt meidän sydämessämme uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Olipa kyse mistä rituaalista tahansa, kasteesta tai ehtoollisesta tai jalkojen pesusta, ne eivät voi mitenkään auttaa tekemään meistä vanhurskaita. Oikea asemamme Jumalan edessä on meidän, täysin ja kokonaan vain uskon kautta, joka toimii rakkauden kautta. Tämä on avain todelliseen voimaan ja rauhaan meidän taivaltaessamme Jumalan kanssa. Ei ihme, että suuri apostoli sanoi, “Olen hämmästynyt, että te niin äkkiä käännytte pois totuudesta toiseen evankeliumiin, joka ei oikeastaan ole edes evankeliumi”!

Oikea evankeliumi on hyvä uutinen. Se on hyvä uutinen Jumalan armosta ja syntien anteeksisaamisesta Jeesuksen Kristuksen valmiin työn kautta. Suhteesi Jumalaan ei perustu omaan vanhurskauteesi tai tekoihisi tai siihen, että noudatat tiettyjä sääntöjä. Jumalasuhteesi perustuu sinun uskoosi Jumalan uhriin sinun puolestasi. Jos vain uskot tähän Jumalan työhön, Jeesuksen Kristuksen kautta, suhteesi Jumalaan tulee olemaan kaunis ja ehjä. Kaikki syntisi pestään pois ja kaikista puutteitasi, epäonnistumisistasi, ja asenteistasi nouseva syyllisyyden tunne katoaa. Niitä ei enää ole, sillä sinut on vanhurskautettu uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

Paavali tiesi hyvin kuinka turhaa on yrittää suhtautua Jumalaan tekojen perusteella. Hän pystyi näkemään mihin se tie vie, sillä hän oli itse kerran ollut sillä tiellä. “Älä puhu minulle laista”, hän saattoi sanoa, “tiedän kaiken siitä. Tiedän oikein hyvin sen vanhurskauden, joka tulee lain kautta. Olin itsekkin fariseus ja hyvin kiivas. Olin kiivaampi kuin kukaan veljistäni. Siksi en ole lainkaan kiinnostunut tästä puheesta laista, tiedän oikein hyvin mistä siinä on kyse. Mutta Jumalan kiitos, pääsin vapaaksi kaikesta siitä, kun tulin uuteen suhteeseen Jumalan kanssa uskon kautta Jeesukseen Kristukseen !”

Mekin olemme nyt vapautettuja. Koska uskonelämäsi on perustettu armon evankeliumiin, älä anna muiden vaivata itseäsi turhilla syyllisyyden tunteilla tai idealla että voisit ansaita vanhurskauden tekojesi kautta. Se ei ole sen arvoista. Kukaan meistä ei tarvitse sitä, että sana “anathema” (kirottu alimpaan helvettiin) tulisi liitettyksi nimeemme (Gal.1:8).

12

KAIKKI TAI EI MITÄÄN

Jonkin aikaa sitten osallistuin pastoreiden lounastapahtumaan oregonin osavaltiossa. Ennen kuin virallinen ohjelma alkoi, joku kysyi minulta, olinko kuullut liftarista, joka puhui Herran paluusta ja sitten katosi. Vastasin hänelle, että kyllä olin. Ensimmäisen kerran kuulin siitä jo vuosikymmeniä takaperin, vuonna 1944 Burbankissa, Kaliforniassa. Tarinassa oli aina sama loppu. Pariskunta, joka oli ottanut liftarin kyytiin, pysähtyi huoltoasemalle ja sai kuulla sen hoitajalta, että he olivat yhdeksännet asiakkaat sinä päivänä, joilla oli sama tarina. Pastori, joka esitti minulle kysymyksen, naurahti ja sanoi, "Tämä osoittaa, miten korvessa Oregon on - kesti 50 vuotta ennen kuin tämä huhu ehti tänne saakka!"

Kuinka helposti sellaiset asiat, joissa ei loppujen lopuksi ole mitään perää, saavat meidät kiihdyksiin! Ja miten kiitollinen olenkaan siitä, että uskomme perustuu Jumalan Sanan vankalle perustukselle. Haluaisin paljon mielummin, että Herra puhuisi minulle Raamatun koetettujen ja totuudellisten sivujen kautta, kuin että saisin jonkinlaisen ylikuonnollisen ja erityisen ilmoituksen. Vaikka enkeli tulisi luokseni, väittäen hänellä olevan hallussaan jokin vallankumouksellinen totuus, löytäisin itseni kyselemästä, onko hänen viestinsä todella Jumalalta.

Emme ole arvailun varassa kun käännyimme Jumalan Sanan puoleen. Raamattu on uskomme ja hengellisen elämämme ainoa vankka pohja. Kun elämämme perustuu Jumalan Sanan totuuteen, viimeisimmät opilliset villitykset tai "uusi ja parannettu" versio evankeliumista eivät voi meitä harhauttaa. Miten tärkeää onkaan, että me pidämme lujasti kiinni Jumalan Sanan totuudellisuudesta! Tämä on ainoa tapa millä voimme säilyttää sen ihanan vapauden, mikä meille on niin ylenpalttisesti suotu Kristuksessa.

KUINKA VOIMME PYSYÄ LUJINA?

On tärkeää ymmärtää, että ne, jotka eivät pysy lujina, heidät viedään helposti pois yksinkertaisesta uskosta Kristukseen sen takia, että he eivät ymmärrä Jumalan Sanaa. Ainoastaan vankka ote Raamatusta tuo todellista vakautta elämäämme.

Paavali totesi kerran, että Jumala on antanut seurakunnalle apostoleja, profeettoja, evankelistoja ja paimenia ja opettajia tehdäkseen pyhät valmiiksi palvelustyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen (Ef.4:11,12). Merkki tästä valmiudesta on niin vakaa uskonyhteys, ettemme enää ole "alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulien heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa" (Ef.4:14). Kuinka tärkeää onkaan perustautua Jumalan Sanaan, varsinkin tässä niin petollisessa

ajassamme!

Menestysteologian materialistisista ylilyönneistä... (“Tietenkin Jumala haluaa kaikkien lastensa ajavan Mersua. Sinulla on vain Toyota? Miten voitkaan olla niin epähengellinen!”) “uusiin” oppeihin siitä, mikä on se ainoa oikea tapa mennä kasteelle, ovat osoituksena siitä, että oudot opinkäänteet ovat nykyisin pikemmin sääntö kuin poikkeus.

Kun Paavali kehottaa ystäviänsä: “Pysykää siis lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuteen ikeeseen” (Gal.5:1), hänen sanomansa on yhtä merkityksellinen tänään kuin silloin, kun hän kirjoitti kirjeensä. Usein seurakunta itse on ensimmäisenä asettamassa meille lakihenkisiä vanhurskauden standardeja. Nämä säännöt ja määräykset ovat yleensä hyvin tervetulleita, koska nämä lain säätämät, hyvin määritellyt rajoitukset luovat tietynlaista turvallisuudentunnetta. Lahkot tarjoavat ihmisille valtavan määrän henkilökohtaista ohjausta sekä “turvallisuudentunnetta”, joka on seurausta siitä, että he sokeasti tottelevat johtajia.

Mutta ne jotka alkavat noudattaa tällaisia tiukkoja ja kurinalaisia elämäntapoja, tekevät sen henkilökohtaisen vapautensa kustannuksella. He eivät ymmärrä, että näiden ryhmien tarjoaman turvallisuudentunteen mukana seuraa myös niiden rankka tuomitseminen, jotka uskaltavat poiketa säännöistä. Monet niistä, jotka ovat olleet orjuutettuina tällaisissa yhteisöissä, kertovat meille uskoneensa, että ryhmästä poistuminen merkitsisi Jumalan jättämistä. Jos käännyttäminen alkaa kyseenalaistaa ryhmää tai haluaa mennä jonnekin muualle, heille kerrotaan, että he ovat vaarassa joutua helvettiin. Tällainen painostus ja huikea väite siitä, että yksin heillä on hallussaan avain totuuden lukkoon, ovat tunnusmerkkeinä ryhmistä, joissa yksilön vapaus kahlitaan.

Toisaalta hengellisesti terve seurakunta rohkaisee ihmisiä löytämään paikan, jossa he pääsevät kasvamaan uskonelämässään. Seurakunnassamme me usein ehdotamme, että ihmiset etsisivät seurakunnan, joka tehokkaimmin palvelisi heitä. Jotkut, jotka tulevat yhteytemme, haluaisivat nähdä enemmän tunteellisuutta tai sensaatioita kokouksissamme. Rohkaisemme näitä ihmisiä käyttämään vapauttaan ja etsimään toisen paikan, joka vastaisi paremmin heidän toiveisiinsa. Meitä ei kiinnosta nähdä ketään kahlehdittuina seurakuntaamme.

On hyvin tärkeää ymmärtää tämä totuus: jos asetamme uskomme johonkin tekoon, se irrottaa meidät Jumalan armosta.

Paavalin käyttämä ilmaisu “orjuuden ies” lienee viittaus Simon Pietarin sanoihin ensimmäisen Jerusalemin Neuvoston kokouksen aikana. Apostolien tekojen luvussa 15 Pietari kertoi, kuinka Jumala kutsui hänet hengelliseen työhön pakanoiden (ei-juutalaisten) pariin Korneliuksen talossa. Hän ehdotti, että neuvosto ei asettaisi ei-juutalaisten päälle iettä “jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa” (jae 10). Paavali toistaa Pietarin sanat korostaakseen sitä, että sanoma armon tuomasta vapaudesta ei ollut hänen itsensä kehittämää. Tämä Kristuksessa oleva vapaus oli koko seurakunnan vahva ja vakaa kanta.

RITUAALIT EIVÄT PELASTA

Jerusalemien neuvoston hylkäämisen opetuksen ytimenä oli vaatimus, että pakanoiden tulisi käydä läpi ympärileikkaus rituaali voidakseen pelastua. Neuvosto oli samaa mieltä Paavalin kanssa siitä, että teot eivät mitenkään voi tehdä kenestäkään vanhurskasta. Paavali myöhemmin totesi, että uskon laittaminen rituaaliin on ristiriidassa evankeliumin kanssa. Hän kirjoitti: “ Minä, Paavali, sanon teille, että jos ympärileikautatte itsenne, Kristuksesta ei ole teille mitään hyötyä” (Gal.5:2).

Tästä voimme tehdä sen selvän johtopäätöksen, että jos asetamme uskomme johonkin tekoon, se sulkee meidät pois Jumalan armosta. On elintärkeää ymmärtää tämä totuus. Monikaan opettaja ei nykyään suosittele ympärileikkausta tienä pelastukseen, mutta kuinka monta kertaa olemme kuulleet hyvin vilpittömien ihmisten vaativan, että meidän on käytävä läpi kasteen rituaali voidaksemme pelastua!

Jotkut vievät tämän periaatteen kaikenlaisiin outoihin äärimmäisyyksiin asti. Eräät lahkot opettavat, että meidän ei ainoastaan pidä tulla kastetuksi voidaksemme pelastua, mutta meidän täytyy myös tehdä se oikealla tavalla. Jotkut vaativat, että meidät tulee kastaa vain Jeesuksen nimeen. Toiset taas vaativat, että sen saa ainoastaan tehdä heidän oman suuntansa virkaanasetettu sananpalvelija. Joillakin taas on niin vakavia pakkomieltä teknisistä seikoista, että he ovat jopa jakaneet seurakuntia kahtia korostaessaan joko pirskotus- tai upotuskastetta tai sitä, kastetaanko ihmiset eteen- vai taaksepäin!

Väärä luottamus siihen, että jokin erityinen hyvä teko ansaitsisi meille oikean aseman Jumalan edessä, on juurena tässä hajaannuksessa. Raamatun selkeä opetus on se, että jos me uskomme yhdenkin hyvän työn tuovan meille pelastuksen, niin Kristus ei ole silloin meille minkään arvoinen. Emme voi samanaikaisesti kävellä aidan molemmilla puolilla, luottamalla sekä Kristukseen että hyviin tekoihimme. Jos me luotamme kasteen tuovan meille pelastuksen, asetamme uskomme tekoihin. Me rakennamme hengellisen elämämme hiekkapohjalle, joka ei pysty meitä kannattamaan.

Muutama vuosi sitten eräs nuori mies tuli luokseni ja kertoi, että hän ei ollut enää kristitty, vaan että hän oli liittynyt mormonikirkkoon. Kun kysyin mihin hän perusti toivonsa iankaikkisesta elämästä, hän vastasi sen perustuvan hänen uskoonsa Jeesukseen Kristukseen ja mormonikirkon pysyvään jäsenyyteen. Kerroin hänelle suoraan, että hänen päätöksensä oli traaginen. Sillä hetkellä kun hän laittoi luottamuksensa mihinkään muuhun kuin yksin Jeesuksen Kristuksen valmiiseen työhön, hän oli mennyt liian pitkälle.

Tarvitsemme vain uskon Kristukseen seisoaksemme vanhurskaina Jumalan edessä. Jos intämme luottavamme Jeesukseen ja ympärileikkaukseen (tai kasteeseen tai kymmenysten antamiseen tai jonkin kirkon jäsenyyteen), niin Kristuksella ei ole meille mitään arvoa.

KAIKKI TAI EI MITÄÄN

Ne, jotka uskovat tekojensa kautta tulevansa vanhurskaiksi, eivät voi valita vain tiettyä tekoa. Jos hyväksymme yhden hyvän työn tieksi pelastukseen, olemme velvollisia

pitämään koko lain. Meidän on noudatettava koko lakia. Kuten Paavali muistutti: “Sillä kaikki, jotka pitäytyvät lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia. Onhan kirjoitettu: “Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä lain kirjaan on kirjoitettu, eikä tee sen mukaisesti” (Gal.3:10). Jaakob täydentää tätä totuutta toteamalla, “Sillä se, joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhdessä kohdassa, on syyllinen kaikissa kohdin” (Jaak.2:10).

Jos odotamme lain kautta saavamme vanhurskauden, Kristuksesta ei ainoastaan ole meille mitään hyötyä, mutta meidän on myös pidettävä täydellisesti jokainen käsky. Suhteemme Jumalaan perustuu joko lain noudattamiseen tai armoon.

Paavali ei säästellyt sanojaan hylätessään lakihenkisten opettajien väärään opetuksen. Hän kirjoitti: “Te olette joutuneet eroon Kristuksesta, te, jotka yritätte lain kautta tulla vanhurskaiksi. Te olette langenneet pois armosta” (Gal.5:4). Ne, jotka tuovat tekopyhän hurskastelun kristinuskoon, ovat hylänneet armon.

On hyödyllistä muistaa, ettei kukaan pääse taivaaseen hyvien tekojensa avulla. Meidän ei tarvitse kuunnella Abrahamin tai Daavidin tai Paavalin selostusta niistä hienoista teoista, joita he olivat suorittaneet saavuttaakseen vanhurskauden Jumalan edessä. Nämä miehet olivat yksinkertaisesti uskoneet Jumalaan, ja heidän uskonsa luettiin heille vanhurskaudeksi. Kukaan meistä ei taivaassa tule vertailemaan hyviä töitämme toistemme kanssa, koska siellä on vain yksi, jonka työt saavat kaiken kunnian Jumalan valtaistuimen edessä - meidän Herramme Jeesus Kristus. Jeesus ja yksin Jeesus saa kunnian meidän pelastuksestamme. Ilman Häntä yksikään meistä ei pääsisi taivaaseen.

Kuten Paavali sanoi: “Mutta pois se minusta, että kerskaisin muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä” (Gal.6:14). Huolimatta siitä, kuinka monta hyvää tekoa olemme tehneet Hänelle, kuinka monta ihmistä johdamme Hänen luokseen tai kuinka monta seurakuntaa perustamme, meidän ainoa kerskauksemme on Jeesus Kristus, joka kuoli meidän puolestamme. Meidän vanhurskaudessamme ei ole kysymys hyvistä teoista, ihmisryityksistä, tiettyjen rituaalien tai ruokavalioiden noudattamisesta. Niin tässä ajassa kuin ikuisuudessakin, vanhurskaudemme on seurausta uskostamme Jumalan Poikaan, Jeesukseen.

Uskonvanhurskaus poistaa kaikki erot Kristuksen omien väliltä. En ole parempi kuin sinä, etkä sinä parempi kuin minä. Olemme kaikki syntisiä ja pelastumme vain Jumalan ihmeellisen armon kautta. Ei ole muuta tietä oikeaan asemaan Jumalan edessä. Jumala hyväksyy vain yhdenlaisen vanhurskauden, Jeesuksen Kristuksen meille lahjoittaman vanhurskauden.

Tässä ei ole kyse vain pienestä uskonelämän sivuseikasta. Meidän on pysyttävä lujina vapaudessa, johon Kristus meidät vapautti. Emme saa antaa tuomitsevien sääntöjen hallita elämäämme niin, että meistä tuntuu, että jos emme rukoile seitsemän tuntia päivässä tai lue kerralla 25 raamatunlukua hartaushetkessämme, emme ole todella vanhurskaita. Meidän vanhurskaudemme ei riipu siitä, kuinka paljon me luemme, rukoilemme, paastoamme tai annamme. Meidän vanhurskaudemme perustuu yksinkertaiseen uskoon siihen, että Jeesus pesee ja puhdistaa meidät synneistämme ja tekee meidät puhtaksi Isän silmissä.

Työ meidän pelastuksemme puolesta on jo tehty. Emme voi sitä mitenkään parantaa.

Hyvät tekomme ovat seurausta Jumalan hyväksynnästä ja rakkaudesta; emme tee töitä ansaitaksemme Hänen rakkauttaan. Kristuksen käskyjen mukaan vaeltaminen ei tee meitä vanhurskaammiksi - ainoastaan onnellisemmiksi ja tyytyväisemmiksi. Parhain tapa elää on antaa elämä Hänelle, joka tänään rakastaa minua suunnattomasti ja joka on luvannut pitää minusta huolta ikuisesti! Ei ole antoisampaa kokemusta kuin se, että saa olla Jumalan johdattamana ja ohjaamana!

VAIN KAKSI VAIHTOEHTOA

Olemme kaikki joko yrittämässä työskennellä ja olla tarpeeksi hyviä miellyttääksemme Jumalaa, tai sitten me uskomme ja luotamme siihen, että Jumala tekee puolestamme sen, mihin itse emme kykene. Elämämme jokaisena hetkenä olemme kulkemassa jommalla kummalla tiellä. Jos edelleenkin yritämme miellyttää Jumalaa olemalla riittävän hyviä, tulemme kohtaamaan tappion ja turhautumisen. Jos me olemme laittaneet luottamuksemme siihen, että Jumalan armo muuttaa meidät ja muokkaa meistä Kristuksen kaltaisia, nautimme elämästä ja rauhasta.

Sain kerran oppia ajattoman totuuden siitä, että lakien ja sääntöjen noudattaminen eivät voi koskaan muuttaa sydäntämme.

Muistan hyvin, kun erään kerran perheemme erehtyi yrittämään yhteistoimin luomaan enemmän Kristuksen kaltaista ilmapiiriä kotiimme. Lapsiemme varttuessa tuli aika, jolloin sisarusten välinen kilpailu näytti olevan kaikkien aikojen ennätyslukemissa. Jostain syystä lapsemme olivat ottaneet tavakseen haukkua toisiaan. Olimme huomanneet, että haukkumanimien ”typerä”, ”tyhmä” tai ”idiootti” käyttäminen loi eripuraisuutta. Niinpä yritimme saada tilanteen kuriin ja asetimme joitakin sääntöjä.

Portaiden imurointi on eräs kaikkein ikävimmistä hommista kaksikerroksisessa talossa. Kohentaaksemme kotimme ilmapiiriä päätimme pitää kirjaa perheenjäsenistä, jotka haukkuivat toisia. Sen, jolla oli eniten rikkomuksia, oli imuroitava portaat. Tämä vaikutti tuolloin kohtuulliselta, mutta tähän päivään asti minulla on epäily, että minulle viritettiin ovela ansa.

Eräänä päivänä kaksi poikaamme olivat pahanteossa. Kun tulin huoneeseen, jota he olivat sotkemassa, ensimmäiset sanat suustani olivat, ”Kuka tyhmä idiootti sai tämän sotkun aikaan?” Voit varmaan arvata, kuka päätyi imuroimaan portaikon.

Yksi hyvä asia siitä oli kuitenkin seurauksena. Minä opin uudelleen sen ajattoman opetuksen, että lait ja sääntöjen noudattaminen eivät voi koskaan muuttaa sydämiämme. Meidän motiivimme olivat hyvät. Me kamppailimme tässä vanhurskauden tavoittelussa yhdessä, perheenä – mutta silti me epäonnistuimme surkeasti.

Näyttää siltä, että vaikka kuinka yrittäisimme olla pyhiä, meidän on lopulta todettava, että meidän vanhurskaudemme on kuin saastainen vaate Herran silmissä. Jumala on antanut meille erilaisen vanhurskauden toivon: asema Hänen edessään ja suhde Hänen kanssaan, jotka meidän on otettava vastaan lahjana. Vanhurskaus on välitetty meille sen kautta, että me uskomme Jeesukseen Kristukseen ja että me tiedämme, ettemme

voi elää täydellisen standardin mukaisesti. Meidän on tehtävä tärkeä valinta. Voimme joko yrittää puhdistaa vanhoja, repaleisia, likaisia riepujamme ja yrittää näyttää taivaassa esiintymiskelpoisilta tai sitten voimme valita, että päällemme puetaan Kristuksen täydellinen vanhurskaus uskon kautta.

Pölynimurini muistuttaa minua siitä, että minulla ei ole muuta toivoa kuin armon valitseminen.

HARHATEILLÄ JA PILOSSA

En koskaan lakkaa ihmettelemästä sitä, miten helposti kristillisessä elämässä voi joutua harhateille. Suhteellisen pienikin uskonelämän tai uskonalueen virhe voi viedä meidät harhaan lähes kaikilla kristillisen elämämme osa-alueilla. Siksi on päivä päivältä yhä tärkeämpää, että teemme kaikkemme säilyttääksemme opillisen puhtauden.

Äskettäin minulla oli tilaisuus keskustella hengellisistä asioista erään miehen kanssa. Hän uskoi, että seurakunta tulisi kokemaan suuren ahdistuksen ajan. Hän ihmetteli, miksi otin niin voimakkaan kannan siihen, mitä hän piti vähärvoisena eskatologian (oppi lopunajoista) osana. Vastasin kysymällä: "Jos seurakunta menee suuren ahdistuksen läpi, ketkä ovat ne 144 000, jotka mainitaan Ilmestyskirjassa?" Hän vastasi, että nämä ihmiset olivat osa seurakuntaa, koska seurakunta on hengellinen Israel. Kysyin häneltä sitten, uskoiko hän, että kaikki Jumalan lupaukset kansallista Israelia kohtaan täyttyvät nyt hengellisesti seurakunnassa. Hän myönsi uskovansa niin. "Kuinka mielenkiintoista", sanoin hänelle, "että tällainen 'merkityksetön' eskatologian alue on vaikuttanut haitallisesti myös opinkäsitykseen seurakunnasta." Paavali sanoo tästä, "vähäinen hapate hapattaa koko taikinan" (Gal.5:9).

Toisin sanoen... kuvitellaan että aiot lentää Los Angelesista Havaijille. Ennen lentoonnousua kapteeni kuuluttaa: "Hyvät matkustajat, meillä on pieni ongelma navigaatiojärjestelmämme kanssa, mutta älkää siitä huolestuko. Me emme ole poissa kurssista kuin korkeintaan kaksi astetta." Kaksi astetta ei olisi paljon Los Angelesin alueella, mutta siinä vaiheessa, kun olisimme 3000 mailin päässä Tyynenmeren yllä, olisimme toivottomasti eksyksissä. Havaijin Big Island ei olisi näköpiirissä lainkaan.

Selvästi parasta olisi välttää vähäistäkin poikkeamista kurssista. Opillisissa asioissa on välttämätöntä, että me tutkimme Raamatun kirjoituksia, koetellen kaiken ja välttäen siten sen, että haksahtaisimme ihmisten vakuuttaviin väitteisiin. Näin voimme pysytellä armossa.

KALLIIKSI KÄYVÄ VALPPAUS

Totuus on - tämä valppaus tulee kalliiksi. Kiistat ja vainot ovat ympäröineet evankeliumin saarnaamista alusta alkaen. Kuten Paavali huomautti, "Mutta jos minä, veljet, vielä julistan ympärileikkausta, miksi minua yhä vainotaan? Silloinhan ristin pahennus olisi poistettu" (Gal.5:11). Jos Paavali saarnaisi sitä, että oikea asema Jumalan edessä voitaisiin saada tekemällä joukko hyviä tekoja, kristinuskolla ei olisi vastustusta. Mutta Kristuksen risti on aina ollut loukkaus.

Risti osoittaa meille, että on vain yksi tapa olla vanhurskas Jumalan edessä. Tosi sanoma pelastuksesta yksin Kristuksen kautta loukkaa ihmisiä, koska se on niin kapea

ja rajattu. Risti julistaa maailmalle, että on olemassa vain yksi toivo ikuiseen elämään, Jeesuksen Kristuksen kuolema ja ylösnousemus. Paavali käytännössä sanoo: "Jos haluaisin olla liberaali ja sanoisin, 'Ympärileikkaus on okei, jos se sopii sinulle', niin minua ei kukaan vainoisi. Mutta nyt olen vainottu, koska minusta on tärkeää puhua totuuden puolesta."

Paavali ei koskaan säästellyt sanojaan. Voimme nähdä hänen tunnepitoisen sitoutumisensa totuuden puolustamiseen siinä, miten hän verbaalisesti pommitti niitä, jotka kiivaasti kannattivat ympärileikkausta. "Kunpa silpoisivat itsensä, nuo teidän kiihoittajanne!" hän kirjoitti (Gal.5:12). Termi "silpoisivat", "leikkaisivat irti" King James –raamatunkäännöksessä, kirjaimellisesti tarkoittaa "viedä miehisyyttä" tai "kuohia." Paavali tarkoitti, "Jos nämä väärät opettajat uskovat, että pieni lihan silpominen tekee meistä vanhurskaita, niin miksi he eivät sitten veisi asioita loppuun asti ja aloittaisivat sen itsestään!" Moderni käännös Paavalin sanoille voisi kuulua, "Toivon että ne, jotka kertovat teille vanhurskauden tulevan kasteesta, menisivät niin pitkälle, että he hukuttaisivat itsensä!" Paavali tuuletti tunteitaan niitä kohtaan, jotka uskalsivat vääristää ihmeellisen armon evankeliumin.

Paavali oli varmasti raskain sydämin seurannut tätä kehitystä. Kyseessä oli seurakunta, jossa Pyhä Henki toimi, jossa ihmiset rakastivat Jumalaa ja toinen toistansa. He olivat yksimielisiä ja innostuneita Herrasta, kunnes nämä valheenopettajat saapuivat paikalle. He esittivät oman versionsa evankeliumista ja tämä tuotti nopeasti hajaannusta ja pian alkoi syntyä eri ryhmiä. Kauniista rakkaudesta ja yhteenkuuluvaisuudesta, joista tämä seurakunta oli aikaisemmin saanut nauttia, tuli vain kaukaisia muistoja. Ei ihme, että Paavali niin suoraan tuomitsi heidän opetuksensa!

KIITOS, PAAVALI!

Me, jotka olemme tulleet osallisiksi Jeesuksen Kristuksen ihmeellisestä armosta, olemme suuressa kiitollisuudenvelassa Paavalille. Ilman häntä monesta seurakuntalaisesta olisi helposti voinut tulla jonkin juutalaisen lahkoon jäseniä. Mutta juuri Paavali oli se, joka pysyi lujana ja vakiinnutti uusia uskovia Jeesuksen Kristuksen armoon. Paavalin kannanotto tuli maksamaan hänelle. Häntä vainottiin ja paneteltiin ja julmasti vastustettiin valtaosan hänen palvelusvuosistaan. Mutta se oli sen arvoista. Elämänsä lopussa hän pystyi kirjoittamaan nämä innoittavat sanat: "Olen kilpaillut hyvän kilpailun, juoksun päättänyt ja uskon säilyttänyt. Tästä minulle on talletettuna vanhurskauden seppelä, jonka Herra, oikeudenmukainen tuomari, antaa minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle vaan myös kaikille, jotka rakastavat hänen ilmestymistään" (2.Tim.4:7,8).

Jumala antakoon meille armoa totuuden puolustamiseen ja viisautta, kuinka rakkaudella kertoa siitä muille. Auttakoon Hän meitä pysymään lujasti kiinni Jeesuksessa Kristuksessa ja totuuden tuntemisessa. Toivon että tulisimme ymmärtämään Jumalan meille runsaasti antaman siunauksen ja vapauden uskomattoman syvyyden. Ja toivon että päivittäin saisimme kokea näitä siunauksia vaeltaessamme Jumalan kauniissa rakkaudessa, pysyen lujasti kiinni Hänen ihmeellisessä armossaan.

13

KUNINKAALLISTA VÄKEÄ

Mietitkö koskaan lapsena sitä, millaista olisi ollut syntyä kuninkaalliseen perheeseen? Ne meistä, jotka olimme lähtöisin köyhistä olosuhteista, vietimme luultavasti lapsena melkoisesti aikaa haaveiluun siitä, millaista olisi olla rikas.

Emme ehkä ole peräisin varakkaista perheistä, mutta Raamattu tekee selväksi sen, että koska meillä nyt on uskon kautta suhde Kristukseen, meistä on tehty hengellinen perillisten kansakunta. Kuten Paavali kirjoittaa: "Jos te siis olette Kristuksen omia, te olette Abrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan" (Gal.3:29). Kun jäljitämme todellisen perimämme, ymmärrämme etteivät identiteettimme juuret enää olekaan Euroopassa tai Aasiassa tai Afrikassa. Armon kautta voimme jäljittää todellisen sukupuumme Kristukseen, joka on Jumalan Abrahamille antaman lupauksen täyttymys. Ja tämän erityisen suhteen kautta, me olemme nyt Jumalan valtakunnan perillisiä.

MIKÄ ON PERILLINEN?

Kuusi- tai seitsemänvuotias lapsi, joka saa suuren perinnön, on teknisesti ottaen hyvin varakas henkilö. Silti kunnes tämä lapsi tulee tiettyyn ikään, joka on määritelty hänen vanhempiensa jälkeen jättämässä testamentissa, hänen asemansa kotona ei käytännöllisesti eroa palkatun apulaisen asemasta. Varmasti perillisen kaikki fyysiset tarpeet täytetään, mutta hänellä ei ole mitään valtaa tehdä päätöksiä siitä, miten hänen perintönsä käsitellään, ennen kuin hän tulee täysi-ikään.

Perillisen asema ei ole muuttunut merkittävästi Paavalin ajoista. Paavali kirjoitti: "Mutta minä sanon: niin kauan kuin perillinen on alaikäinen, hän ei millään tavoin eroa orjasta, vaikka onkin kaiken herra. Hän on holhoojien ja taloudenhoitajien alainen isän määräämään aikaan asti"(Gal.4:1,2). Paavali selittää, että perillinen oli luotettavan henkilön alaisuudessa, jolle oli annettu täysi vastuu kiinteistön hoitamisesta. Tyypillisesti lapselle oli myös nimitetty huoltaja valvomaan hänen kasvatustaan ja opettamaan hänelle oikean ja väärän, kunnes lapsi kasvoi aikuiseksi.

Roomalaisessa yhteiskunnassa poikaa pidettiin vauvana kunnes hän täytti seitsemän vuotta. Siitä iästä eteenpäin, kunnes hän täytti 17 vuotta, pieni violetti nauha ympäröi hänen viittaansa, osoittaen että hän oli lapsi. Kun hän täytti 17 vuotta, hän sai uuden viitan, ilman violettiä nauhaa, mikä osoitti sen, että hän oli saavuttanut miehen iän. Silti vasta 25-vuotiaana hän sai laillisen oikeuden liiketoimintojen harjoittamiseen.

Asiat olivat jokseenkin yksinkertaisempia juutalaisessa kulttuurissa. 12-vuotiaana poika kävi läpi seremonian, jota kutsutaan nimellä Bar Mitzvah, jossa hänestä tuli täysimittainen "liiton poika." Pojan isä seisoi ja rukoili kiitosrukouksen siitä, että hän ei

enää ollut vastuussa poikansa toimista. Sitten poika puolestaan lausui rukouksen, ottaen henkilökohtaisen vastuun itsestään miehenä.

Paavali käyttää tätä yleisesti tunnettua aikuisuuteen siirtymisen rituaalia kuvaamaan lain ja Jumalan kansan välistä suhdetta. Kun Israel oli asetettu lain alle, siitä oli tehty Jumalan lupauksen perillinen. Silti niin kauan kuin tämä kansa oli lain alla, lupaukset heidän ihmeellisestä perinnöstään eivät voineet täyttyä. He olivat odottimassa “täyteyden aikaa”, päivää, jolloin Jumala täyttäisi jokaisen lupauksensa Poikansa kautta. Siihen asti Israel oli kuin pieni lapsi, jota oli laki valvomassa ja hallitsemassa.

LAIN KAHLEET

Laki kattoi lähes kaikki elämän eri osa-alueet, kuten ruokavalion, liiketoiminnat ja avioliiton. Laki valvoi Jumalan kansaa tiukasti, kunnes he “valmistuisivat” lapsuudesta aikuisuuteen, kun he viimeinkin pääsisivät täysin nauttimaan heille luvatus perinnön eduista. Lupaus uudesta ja ihmeellisestä suhteesta Jumalaan, Messiaan tulon kautta, oli annettu Israelin kansalle, mutta tämä lupaus ei voinut toteutua ennen Isän määräämää aikaa.

Tämä laki tarjosi hyvät puitteet niin yksityishenkilöille kuin koko yhteiskunnallekin, järjestyksessä ja sovussa elämiseen. Jos koko Jumalasuhteemme on vain ulkonaisten ohjeiden noudattamista, olemme eräänlaisessa orjuudessa. Siksi Paavali kirjoitti: “Samoin mekin; kun olimme alaikäisiä, olimme orjuutettuina maailman alkeisvoimien alaisuuteen” (Gal.4:3).

Laki ei voi koskaan viedä meitä siihen rikkaaseen, täydelliseen, vapaaseen elämään, jota Pyhä Henki tarjoaa meille.

Kun Paavali viittaa “maailman alkeisvoimiin”, hän tarkoittaa elämän perusasioita. Mooseksen laki oli hyvin tehokas ja se sisälsi jokapäiväisen elämään liittyviä, perustavanlaatuisia kieltoja ja käskyjä.

Minusta on aina ollut ironista, että ensimmäinen Apostolien kokous (ks. Apt.15) käsitteli niin vahvasti kysymystä monimutkaisista, uskovien elämää ohjaavista käyttäytymissäännöistä. Vaikka he päätyivätkin siihen tulokseen, että uskovien ei enää tarvitse orjallisesti noudattaa ulkoisia käyttäytymissääntöjä, vielä nykyäänkin monet seurakunnat pyrkivät niiden avulla kontrolloimaan seurakuntalaisiaan.

Vartuin seurakunnassa, joka uskoi, että sen jumalallinen tehtävä oli kertoa naisille, miten heidän pitäisi pukeutua ja millainen oli sopiva tai sopimaton hiustyyli. Johtajat näyttivät myös uskovien, että heillä oli erityinen ilmoitus siitä, mitä Jumala ajatteli meikeistä. Meille lapsille annettiin loputtomasti komentoja siitä, mitä voisimme tai emme voineet tehdä. En voi mennä niin pitkälle, että sanoisin että seurakunta asetti meidät takaisin Mooseksen lain alle, mutta se latasi päälleni niin raskaan syyllisyyden ja kahleiden kuorman, etten kestänyt niiden painon alla. Olin jatkuvasti tekemässä parannusta, koska en yksinkertaisesti pystynyt elämään heidän asettamien normien mukaan.

Laki ei voi koskaan viedä meitä siihen rikkaaseen, täydelliseen, vapaaseen elämään, johon Pyhä Henki tahtoo meitä johdattaa. Laki tuo vain syyllisyyden, tuomion ja

turhautumisen. Onneksi tämä kertomus ei pääty lakiin.

KUN AIKA OLI TÄYTTYNYT

Paavalin päivinä perinnön saamiseen liityvät toimenpiteet olivat laissa tarkasti säädeltäviä. Kun lapsi saavutti testamentissa määritellyn täysi-ikäisyyden, hän ei enää tarvinnut huoltajaa tai hoivaajaa valvomaan asioita. Perillinen pystyi vastaanottamaan kaiken sen, mitä hänelle oli luvattu välittömästi, "kun aika oli täyttynyt" ja hän saavutti tietyn iän.

Paavalilla oli tämä mielessä, kun hän kirjoitti: "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen" (Gal.4:4). Koska Jeesus on tullut, me voimme kokea Jumalan lupaaman täyden siunauksen. Mutta tässä käsitteessä "kun aika oli täytetty" on toinenkin vivahde. Oletko koskaan ihmetellyt, miksi Jumala salli kansansa elää lain alla lähes 1400 vuotta ennen kuin Hän lähetti Poikansa? Rehellisesti sanottuna emme ehkä koskaan voi täysin ymmärtää Jumalan ajoitusta. Hänen tiensä eivät ole meidän teitämme, ja Hänen ajatuksensa eivät ole meidän ajatuksiamme. Mutta jos teemme lyhyen katsauksen historiaan, voimme nähdä monia ilmeisiä syitä sille, miksi Jeesuksen saapumisen ajoitus ihmiskunnan näyttämölle oli erityisen otollinen.

Ensinnäkin, Kristus syntyi ennennäkemättömän rauhan aikakaudella. Yli 13 vuoden ajan ennen Kristuksen syntymää ja koko Hänen elinaikansa, Roomassa sijaitsevan Janus-jumalan temppelin ovet olivat kiinni. Aina kun Rooma kävi sotaa, tämä temppeli oli täynnä palvojia, jotka rukoilivat Janukselta voittoa. Mutta Kristuksen aikakaudella, klassinen Pax Romana (Rooman rauha) oli vankasti paikallaan.

Rooma oli ottanut myös suuria harppauksia eteenpäin liikenteen alueella, luoden hyvin suunnitellun tiejärjestelmän, joka kattoi koko valtakunnan. Ja selkeästä, ilmeikkästä ja erittäin täsmällisestä kreikankielestä oli tullut yleismaailmallinen kieli Rooman vallan alla.

Kaikki nämä tekijät olivat vaikuttamassa siihen, että evankeliumi pääsi nopeasti leviämään ensimmäisellä vuosisadalla. Saattaa hyvinkin olla, että Jumala odotti tätä strategista hetkeä, jotta sanoma Hänen rakkaudestaan ja anteeksiannostaan koko ihmiskuntaa kohtaan voisi levitä maailmanlaajuisesti.

Huomaathan myös, että Paavali kertoi Kristuksen olevan Isän "lähettämä". Tämä ei ainoastaan korosta Kristuksen ikuista olemassaoloa vaan myös sitä, että Jeesus saapui tiettyä tarkoitusta varten. Jeesus lähetettiin tähän maailmaan viemään ihmiskunnan lunastus päätökseen. Hän tuli perustamaan uuden liiton, jonka avulla ihminen voisi suhtautua Jumalaan läheisesti ja pääsisi täysin nauttimaan Hänen lupaamistaan siunauksistaan.

Paavali myös kertoo meille Jeesuksen syntyneen "naisesta ja lain alaiseksi". Tämä maininta neitseellisestä syntymästä viittaa suoraan Raamatun ensimmäiseen lupaukseen Messiaasta. Jumala lupasi, että naisen siemen tulisi murskaamaan käärmeen pään, tuhoten kuoleman teot ja eron Jumalasta, jonka Saatana oli saanut aikaan Eedenin puutarhassa (1.Ms.3:15). Jeesus oli myös syntynyt "lain alaiseksi", mikä

on muistutus siitä, että Kristus syntyi juutalaiseksi ja että Hänet oli lähetetty ensin lunastamaan juutalainen kansa. Hän tuli, jotta Jumalan kansa voisi lopultakin saavuttaa hengellisen aikuisuuden ja nauttia heidän koko hengellisestä perinnöstään. Vain Jeesuksen kautta he tulisivat saamaan perintönsä taivaalliselta Isältä.

MILLAINEN ISÄ!

Kaipaan usein rakasta, jo pois nukkunutta uskovaa, nimeltä Iva Newman, joka oli seurakunnassamme mukana alusta alkaen. Tämä hurskas nainen oli vaeltanut Jumalan kanssa kauemmin kuin minä olin elänyt. Rakastin kuunnella hänen rukoiluaan. "Niin, Isä rakas...", hän sanoi. Oi, kuinka rakastinkaan sitä! Hänellä oli läheinen, kaunis, intiimi suhde Jumalaan. Jumala oli hänen "rakas Isänsä."

Tiesitkö, että Kristuksen kuolema ja ylösnousemus on voittanut myös sinulle samanlaisen rikkaan ja läheisen Jumalasuhteen? Tätä Paavali tarkoitti kirjoittaessaan: "Ja koska tekin olette lapsia, Jumala on lähettänyt meidän kaikkien sydämiin Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba!Isä!" (Gal.4:6).

Näissä jakeissa näemme loistavan kuvauksen siitä, miten koko kolminaisuus osallistuu uskovan elämään: Isä Jumala lähettää Poikansa Hengen sydämiimme. Rinnakkainen kohta (Room.8:16) kertoo meille, että "Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia." Tällainen suhde on mahdollista vain, jos koemme täydellisen hengellisen uudestisyntymisen. Kuten Jeesus itse sanoi: "Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä" (Joh.3:6,7). Kun me uudestisyntymme hengellisesti, meille annetaan valtuudet päästä tähän ihmeellisen intiimiin suhteeseen Jumalan kanssa, mitä hyvin kuvailee Paavalin käyttämä termi "Abba".

Abba on herttainen nimitys isälle. Se on arameankielinen sana. Jos matkustat nykyiseen Israeliin, voit siellä kuulla pienten lasten jatkuvasti huutavan: "Abba! Abba!" He ovat sanomassa: "Isi! Isi!"

Jeesus käytti tätä termiä usein. Hänen opetuslapsensa varmasti kuulivat Hänen käyttävän sitä niin usein Hänen rukouselämässään, että he eivät kääntäneet tätä sanaa kreikaksi. He säilyttivät tämän arameankielisen ilmauksen, koska he halusivat tallentaa sen lämmön ja läheisyyden mikä Jeesuksella oli Isänsä kanssa.

Jumalan haluaa, että opimme tuntemaan Hänet rakastavana Isänämme, jopa Isinä.

Kuinka ihanaa onkaan tietää, että Jumala haluaa samanlaisen rakastavan, henkilökohtaisen suhteen meidän kanssamme, kun kuljemme Hänen kanssaan! Olemme liian usein taipuvaisia näkemään Jumalan mahtavana, kaukaisena, kaikkivaltiaana Luojana, mutta Jumala haluaa, että opimme tuntemaan Hänet rakastavana Isänämme, jopa Isinä.

Joidenkin mielestä tällainen tuttavallisuus Jumalaa kohtaan on epäkunnioittavaa, mutta Jumala itse kutsuu meitä tämänkaltaiseen läheisyyteen. Muistan hyvin sen kun minulla oli kerran tilaisuus olla rukouskokouksessa italialaisten uskovien kanssa. Minun vuokseni he rukoilivat englanniksi, mutta silti he edelleen kutsuivat Jumalaa

nimellä ”Papa”. Ensin ajattelin, että se oli vähän liian tuttavallista, mutta pohdittuani asiaa hetkisen, muutinkin mieleni. Tuo sana ilmaisi aivan Raamatun sanoman mukaisesti syvää rakkautta ja läheisyyttä.

On huomion arvoista, että Jumala ottaa meidät vastaan Hänen erittäin rakkaina lapsinaan eikä pelokkaina, kyyristelevinä orjina. Eikö isän ja hänen lapsensa välinen suhde tulisi olla tämänkaltainen? Kun lapseni tulevat käymään työhuoneessani, he eivät seiso asennossa, tervehdi minua sotilaallisesti ja vapise pelosta, kun he puhuvat kanssani. He eivät lähesty minua teennäisin muodollisuuksin, kuten: ”Oi, arvoisa isä, vastaa tänä päivänä tähän nöyrän lapsesi pyytöön.” Yleensä saan paremminkin kuulla, ”Hei isä, minä tarvitsisin viisi taalaa. Minulla ei ole nyt aikaa selittää miksi, mutta anna se minulle nyt, kerron myöhemmin syyn!”

Jumala haluaa, että aikamme Hänen kanssaan olisi rentouttavaa ja sydämiämme virvoittavaa. Hän haluaa meidän tuntevan olomme kotoisaksi Hänen kanssaan ja että me olisimme vapaita ja avoimia suhteessamme Häneen. Voimme yhtä hyvin toimia näin, koska elämämme on muutenkin kuin avoin kirja Hänen edessään. Hän tuntee meidät paremmin kuin me itse tunnemme itsemme.

Jumala ei halua että meillä on kylmä, etäinen ja varautunut suhde Häneen. Jumala haluaa meidän tuntevan henkilökohtaisesti Hänen rakkautensa, sydämemme syvyyksissä. Mikä tahansa ilmaisu, joka viestii tällaista läheisyyttä, on täysin hyväksyttyä, olipa se ”Isä”, ”Isi” tai jopa ”Papa”.

IHANTEELLINEN ISÄ

Jumala on Isämme puhtaimmalla, aidoimmalla ja kaikkein pyhimmillä tavalla. Hän on Isämme ihanteellisella tavalla. Jumala meitä auttakoon, mutta meidän korruptoitunut kulttuurimme on tuhonnut isäkuvan monen lapsen sydämessä. Tämä on hyvin surullista. Kiitän Jumalaa siitä että minulla oli hurskas isä, mikä on aina auttanut minua suhtautumaan Jumalaan hyvin läheisellä, suurenomaisella tavalla. Minua surettaa ihmiset, jotka eivät elämässään osaa suhtautua Jumalaan isänä jonkin turmeltuneen esimerkin takia.

Millainen tahansa sinun kokemuksesi on ollutkaan, Jumala haluaisi sinun suhtautuvan Häneen sellaisella kaikkein läheisimmällä tavalla, niin intiimisti, ja että sinä tuntisit Hänet rakastavana, vanhurskaana Isänä, pyhänä ja puhtaana ja huolehtivana Isänä. Hänen Henkensä sydämissämme huutaa: ”Abba! Isi! Isä!”

Jumala haluaa antaa meille rakkautensa, vuodattaa päällemme armonsa ja hyvyytensä, niin että tulisimme yhä enemmän ja enemmän rakastamaan Häntä. Tämä on Jumalan ihmiselle asettama tarkoitus. Elämäsi ei koskaan tule olemaan täydellistä ennen kuin Jumalan tarkoitukset ovat toteutuneet kohdallasi – ennen kuin suhtaudut Jumalaan läheisellä, henkilökohtaisella tavalla, ennen kuin sydäimestäsi sanot: ”Oi, Abba!”

Te isät, muistatteko sen, kun lapsesi ensimmäisen kerran sanoi, ”Isi”? Se sana oli helppo tunnistaa. Ymmärsitte sen heti. Oma pieni tyttöni oli hyvin fiksu. Ensimmäinen sana, jonka hän sanoi oli: ”Isi.” Aivan oikein – niin selvästi kuin vaan voi olla. Käännyn ympäri, hihkuin ja huudahdin: ”Mitä?” Olin pahoillani siitä, ettei

kukaan muu ollut paikalla, kuka uskoisi minua? Yritin saada hänet sanomaan se uudelleen, ja hän antoi minulle mitä suloisimman, kaiken tietävän hymyn - mutta hän ei suostunut sitä toistamaan. Silti, olin kuullut sen! Pian hän kuitenkin alkoi sanoa sen kaikkien kuullen, ja minä olin siitä tosi innoissani.

Sinä päivänä, kun ensimmäisen kerran sanomme, "Oi, Abba!" ja Jumala kuulee sen, Hänkin on hyvin innoissaan. Olemme aloittaneet suhteen, jossa voimme sydämestämme sanoa, "Hei, Hän on minun Abbani. Hän on minun Isini." Ihmeellistä kyllä, tämä on vasta alkua Jumalasuhteemme rikkaudelle.

JUMALAN PERILLISIÄ

Vaikka onkin niin käsittämättömän mahtavaa, että olemme solmineet suhteen Jumalaan meidän "Abbana", tarina ei kuitenkaan pääty tähän. Paavali kertoo meille: "Sinä et siis enää ole orja vaan lapsi. Mutta jos olet lapsi, olet myös Jumalan perillinen" (Gal.4:7). Olemme päässeet tähän suhteeseen Jumalan kanssa, Hänen adoptoimina lapsinaan ja nyt Hänen Henkensä huutaa sydämässämme: "Oi, Abba". Ja meistä on myös tullut Jumalan perillisiä. Olemme Jumalan ikuisen, ihmeellisen valtakunnan perillisiä.

Isämme rakastaa meitä niin paljon, että Hän on anteliaasti tehnyt meistä Hänen perillisiä, ja tämän hengellisen perinnön Jumala on tarkoittanut olevan hyvin todellisena ja läsnäolevana siunauksena elämässämme.

Jotkut virheellisesti otaksuvat, että uskovan on odotettava taivaaseen asti, ennen kuin hän pääsee nauttimaan perinnöstään. Mikään ei voisi kuitenkaan olla kauempana totuudesta. Raamattu kertoo meille, että Jumalan valtakunnan tunnusmerkkeinä ovat vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä (Room.14:17). Saamme käyttää näitä ihania siunauksia hyväksemme jo tänä päivänä. Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, voi varjella sydämemme ja mieleemme juuri nyt. Sielussamme voi tulla sanoinkuvaamaton, ihmeellinen ilo juuri nyt. Voimme kokea todellista vapautta syyllisyydestä ja pelosta, koska meidät on julistettu täysin vanhurskaiksi uskomme kautta Jeesuksen Kristuksen täytettyyn työhön.

TÄSSÄ EI OLE VIELÄ KAIKKI!

Nämä ovat vain muutamia osa-alueita ihmeellisestä perinnöstämme, jotka jo ovat meidän, koska Jumala on tehnyt meistä perillisiä Jeesuksen kanssa. Voimme saada osaksemme suuria siunauksia Taivaallisen Isämme ihanan rakkauden ja armon kautta.

Kuitenkaan tässä ei vielä ole kaikki. Jeesus sanoi, että on tulossa päivä, jolloin Hän sanoo oikealla puolellaan oleville, "Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti" (Matt.25:34). Olen Jumalan perillinen. Olen Kuninkaan adoptoitu poika. Joten jos minun Isäni on koko maailmankaikkeuden Kuningas, silloin minä olen prinssi Charles!

Tämä tekee myös sinusta joko prinssin tai prinsessan. Olet valtakunnan perillinen - valtakunnan, jonka Jumala haluaa jakaa kanssasi ja josta saat nauttia ikuisesti. Silloin tulevat Jumalan tarkoitukset ihmistä kohtaan toteutumaan, kun ihminen on palautettu tähän täysimääräiseen, täydelliseen, intiimiin suhteeseen Jumalan kanssa.

Sydämemme voi aivan tulvia kiitosta sen lämmön ja turvallisuuden vuoksi, joita koemme tietäessämme, kuinka Jumala niin rajattomasti rakastaa meitä ja pitää meistä huolta. Kuinka paljon saammekaan voimaa siitä varmasta tiedosta, että Hän tulee pitämään meistä huolen, Hän tulee varjelemaan meitä ja pitämään meidät Hänen rakkaudessaan. Me voimme elää luottavaisin mielin ja olla varmoja siitä, että meillä on Isä, joka on puolellamme ja vahvasti mukana elämämme jokaisessa vaiheessa, antaen meille valtavat voimavarat Hänen kanssaan uudessa elämässä kulkemiseen.

Meidän "Abbamme" on sitoutunut varjelemaan meitä lankeamasta ja asettamaan meidät nuhteettomina ja riemuitsevina Hänen kirkkautensa eteen (ks. Juudas 24). Hän on myöntänyt meille lapseuden ja katoamattoman perinnön Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta. Ei siksi, että ansaitsisimme sen. Ei siksi, että olisimme sen jotenkin tienanneet. Ainoastaan Hänen rikas armonsa ja armeliaisuutensa ovat tehneet tämän kaiken mahdolliseksi.

Kuinka ihanaa onkaan se, että uudestisyntytyämme saamme huomata, että meistä on tullut ainutlaatuisella tavalla sekä hengellisesti vauraita että myös kuninkaallisia, sanan parhaassa ja varsinaisessa merkityksessä. Koska me olemme Jumalan lapsia, meistä on tullut Hänen valtakuntansa prinsessejä ja prinsessoja. Sen kautta mitä Kristus on tehnyt puolestamme, me tulemme saamaan perinnön, joka on turmeltumaton ja tahraton ja katoamaton (1.Piet.1:4) - ja se odottaa meitä jokaista ja saamme nauttia siitä ikuisesti.

14

MEIDÄN AINOA VELVOLLISUUTEMMEY

Uuden testamentin sanoma on yksinkertainen, suora ja erehtymätön. Me pelastumme Jumalan armosta yksin uskon kautta, eikä minkään tekemiemme hyvien töiden perusteella. Kristityn ainoa velvollisuus on uskoa Jumalan vapaasti tarjoamaan rakkauteen ja armoon.

Tämä selkeä sanoma on räikeässä ristiriidassa sellaisten ihmisten opetuksien kanssa, jotka haluavat meidän luottavan Kristukseen sekä tottelevan tiettyjä sääntöjä tai suorittavan tiettyjä rituaaleja. Nämä opettajat kutsuvat sanomaansa evankeliumiksi, mutta se ei todellakaan ole mikään hyvä uutinen. He väittävät, että kelvataksimme Jumalalle meidän täytyy tehdä riittävästi tekoja. Laki ja teot sijoitetaan rinnakkain armon kanssa, ikään kuin kaksiosaisena pääsylippuna vanhurskauteen. Toisin kuin mitä nämä opettajat sanovat, Uusi Testamentti kuitenkin korostaa, että laki ja teot eivät tee meistä vanhurskaita, vaan Jumalan armo ja se, että vastaamme siihen uskolla.

Meillä on edessämme klassinen joko- tai tilanne. Vanhurskaus tulee joko yksin uskon kautta Kristukseen tai sitten Jumalan lain täydellisestä pitämisestä. Saamme oikean asemamme Jumalan edessä uskon kautta tai pelastumme tekojen kautta, mutta nämä ovat toinen toisensa poissulkevia vaihtoehtoja. Kun me etsimme vanhurskautta Jumalan edessä, meidän täytyy tehdä selvä valinta eikä yrittää löytää kompromissia jostain niiden väliltä.

Abraham oli mies, joka yksinkertaisesti uskoi Jumalaa ja Jumala luki sen hänelle vanhurskaudeksi. Me seisomme Abrahamin kanssa samalla pohjalla ja olemme samojen hänelle annettujen siunauksien ja lupauksien perillisiä. Saamme tämän etuoikeutetun aseman vain uskon kautta, emmekä kuuliaisuudesta joillekin lainmääräyksille tai säännöille. Jos pyrimme olemaan vanhurskaita Jumalan edessä tekojemme kautta, uskon sijaan, olemme kirouksen alla. Tähän sääntöön ei ole poikkeusta.

Jos nojaudumme lakiin taataksemme asemamme Jumalan edessä niin ainoa tapa kokea olomme turvatuksi on se, että pidämme jokaisen käskyn moitteettomasti. Kuten Paavali kirjoitti: "Kirottu on jokainen, joka ei pysy kaikessa, mitä lain kirjaan on kirjoitettu, eikä tee sen mukaan" (Gal.3:10). Tämä tarkoittaa sitä, että emme voisi varmuudella tietää olemmeko pelastettuja ennen kuin kuolemme, ja kuka voisi elää sellaisen paineen alla?

Kuvittele, että olet elänyt täydellisen elämän, olet pitänyt jokaisen käskyn etkä ole koskaan tehnyt mitään väärin. Eräänä päivänä olet ylittämässä katua vihreän valon palaessa. Yhtäkkiä eräs autoilija ajaa päin punaista valoa ja törmää sinuun ja lennät

katuun. Kun katselet hänen autonsa vaihteiston lentämistä ylitsesi, puit nyrkkiäsi ja viimeiset sanasi, ennen kuin poistut tästä maailmasta, ovat arvioitasi tämän idiootin ajotavasta. Tällä pienellä teolla osuit pieleen. Et ole enää täydellinen. Sinä teit syntiä - ja Raamattu sanoo, että synnin palkka on kuolema.

Saatat pystyä noudattamaan yhdeksää Jumalan käskyä täydellisesti, mutta jos et pidä kymmenettä käskyä, et ole saavuttanut tavoitettasi. Olet tehnyt syntiä. Ja huono uutinen on, että ellet pidä koko lakia ja suorita kaikkea, mitä siihen on kirjoitettu, olet syyllinen. Ei ole väliä minkä lain rikot, vain yksi rikkomus romauttaa kaiken.

Siksi sinulla ei ole hitusenkaan mahdollisuutta tulla vanhurskaaksi oman hyvyytesi pohjalta. Olet jo ulkona. Olet jo epäonnistunut. Voit vain odottaa lainmukaista kirousta. Hyvien tekojen perusteella on mahdotonta tulla vanhurskaaksi, koska se perustuu vaillinaiseen ihmisyritykseen. Lakihenkisyys on tie kiroukseen.

Toisaalta väylä todelliseen vanhurskauteen ja siunaukseen on uskon tie, koska se ei perustu sinun omiin yrityksiisi, vaan Jumalan suureen armeliaisuuteen ja runsaaseen armoon sinua kohtaan Jeesuksessa Kristuksessa. Vaikka oletkin mokannut - vaikka oletkin täysin epäonnistunut yrityksissäsi olla vanhurskas omien ponnistelujesi kautta - Jumala lukee sinun hyväksesi oman Poikansa vanhurskauden. Jeesus otti vastuun siitä ettet pystynyt täyttämään Jumalan standardeja ja Hän maksoi sen rangaistuksen, jonka olit velkaa ja jota et koskaan olisi pystynyt itse maksamaan. Hän antaa sinulle Hänen täydellisen vanhurskautensa, jos vain uskot ja turvaat Häneen. Ja näin kun sinut on vanhurskautettu Jeesuksen kautta, pääset myös nauttimaan kaikista Jumalan ihmeellisistä siunauksista.

TRAAGINEN VIRHE

Yksi kaikkein traagisimmista virheistä, mitä kirkko voi tehdä, on korostaa tekoja, joita uskovien pitäisi tehdä Jumalalle. Kuinka monta kertaa olemmekaan kuulleet raskaita, tuomitsevia saarnoja, joissa meitä kehoitetaan: "Sinun pitäisi rukoilla enemmän! Sinun pitäisi antaa enemmän! Sinun pitäisi evankelioida enemmän tai lukea enemmän Raamattua tai palvella Jumalaa enemmän jossakin komiteassa!" Kuinka usein menetkään kirkkoon etsimään rohkaisua vain kuullaksesi puutteistasi ja siitä, miten pettynyt Jumala varmastikin on sinuun?

Kaikkein vähiten tarvitsen sitä, että päälleni ladataan raskas taakka epäonnistumisistani. Tiedän, että minun pitäisi tehdä enemmän. Kenenkään ei tarvitse kertoa minulle, etten rukoile riittävästi enkä lue Raamattua tarpeeksi tai etten uhraa tarpeeksi rahaa Jumalalle. Tällaisista moitteista saan vain valtavan syyllisyyden tunteen. Turhautumiseni vain kasvaa, koska itse asiassa haluaisin rakastaa Jumalaa enemmän, rukoilla enemmän ja haluaisin syvempää yhteyttä Hänen kanssaan. Jos me näin keskitymme ihmisten puutteisiin, päädyimme luomaan lyötyjä, lannistuneita kristittyjä, jotka luovuttavat ja jättävät kilvan kesken.

Kuinka erilaisen sanoman me löydämmekään Uudesta Testamentista! Se ei korosta sitä, mitä meidän pitäisi olla tekemässä Jumalalle, vaan sitä, mitä Jumala on jo tehnyt meidän puolestamme. Mitä me voimme tehdä Jumalalle, ei voi koskaan olla tarpeeksi.

Yrityksemme tulla vanhurskaiksi ovat aina puutteellisia. Mutta se mitä Jumala on tehnyt puolestamme, on todella täydellistä, kaunista, valmista ja fantastista. Kuinka surullista onkaan, että olemme kääntäneet asiat ylösalaisin ja jatkuvasti vatvomme velvollisuuksistamme emmekä iloitse Jumalan ihmeellisestä armosta! Siksi me näemme niin suuren osan kirkosta olevan kuoleman partaalla. Me emme tarvitse ketään muistuttamaan meitä puutteistamme vaan sitä, että joku näyttäisi meille tien ulos ahdingostamme. Tarvitsemme armoa, emme syyllisyydentunnetta.

AINOA TEHTÄVÄSI

Jumala on antanut sinulle vain yhden yksinkertaisen tehtävän: että uskot Hänen lupaukseensa. Saat nauttia Jumalasuhteesi tuomasta siunauksesta, koska uskot siihen, mitä Jumala on jo tehnyt sinun puolestasi, vaikket ehkä rukoilekaan tarpeeksi tai anna tarpeeksi tai uhraa tarpeeksi.

Jumala teki Jeesuksen synniksi sinun tähtesi, jotta sinä voisit Hänessä tulla Jumalan vanhurskaudeksi. Jeesus antaa sinulle Hänen vanhurskautensa, kun vaan yksinkertaisesti uskot ja luotat siihen työhön, jonka Hän on tehnyt puolestasi. Hänen työnsä perustuu yksin armoon.

Paul aloitti galatalaiskirjeensä tällä tervehdyksellä, "Armo teille." Hän lopetti sen kirjoittamalla, "Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän henkenne kanssa, veljet. Aamen." Hänen loppusiunauksellaan on syvä merkitys, ottaen huomioon kuinka tämä kirje keskittyy Jumalan ihmeelliseen armoon. Galatalaisten suurin tarve oli Jeesuksen armo eikä Mooseksen laki. Heidät oli kutsuttu kulkemaan Pyhän Hengen voimassa, eikä kompuroimaan lihan turhissa yrityksissä.

Miten galatalaiset tähän reagoivat? Meille ei ole sitä kerrottu. Syynä on ehkä se, että tämä Galatassa esiin noussut kysymys on aina ajankohtainen. Luotatko omaan vanhurskauteesi vai turvaatko Jumalan armolliseen toimintaan? Pysytkö siinä yksinkertaisessa sanomassa, että ihminen pelastuu armosta, uskon kautta? Vai lisäätkö listan omista vanhurskaista teoistasi Kristuksen täytettyyn työhön? Vaellatko lihassa vai Hengessä? Annatko kunnian yksin Kristuksen ristille? Vai haetko hyväksyntää ja palkkioita tästä maailmasta, niin että voisit antaa kunnian omalle lihalle?

Näiden asioiden kanssa joutuu jokainen uskova joka sukupolvessa ennen pitkää painimaan. Se mitä vastauksia sinä puollat, tulee tekemään eron rauhan ja pelon, ylpeyden ja todellisen nöyryyden, jopa hengellisen elämän ja kuoleman välillä.

Toivon, että sinä epäröimättä seisot Jeesuksen Kristuksen armon puolella. Älköön petollinen toive miellyttää toisia pääse sinua horjuttamaan. Ole niin taivasmielinen, että sinusta on eniten maailmalle hyötyä, pitäessäsi esillä Elämän Sanaa tässä yhä pimenevässä ja toivottomammassa ajassamme. Ja toivon, että sinä tänä päivänä annat kunnian yksinomaan sille, mitä Jeesus on tehnyt sinun puolestasi.